

ONS ZEELAND PANORAMA

LOSSE NUMMERS 15 CT.

VIJF MINUTEN
VOOR TWAALF

17 JUNI 1937 - No. 24



28 Juni 1787

DE AANHOUDING VAN PRINSES WILHELMINA bij de Goejanverwellesluis



In 't kleine, ook nu nog onbeteekenende plaatsje Goejanverwelle, deel uitmakende van de gemeente Hekendorp, tusschen Schoonhoven en Gouda gelegen, heerschte gedurende den geheelen dag van 28 Juni 1787 'n ongewone onrust en beweging. De Goudsche regent van Wijngaarden de Lange, door de patriottische vrijcorpsen belast met het bevel over de sluis bij dit dorpje, gaf er op gewichtigen toon bevelen. Zelf vertrok hij naar Woerden, waar de Commissie van Defensie zetelde, ten einde nadere instructies te vragen. Zijn manschappen liet hij, onder leiding van een tweetal officieren, van wie kapitein van Leeuwen de oudste was, achter, verscholen in het hooge gras, dat zich langs de vaart uitstreckte. Met een boer, die in de onmiddellijke nabijheid werkte, was afgesproken, dat deze, door een pijp over het gras te gooien, hen zou waarschuwen, wanneer rijtuigen naderden, die de komst van een aanzienlijk personage aankondigden. Want de patriotten, niet slechts in Gouda en omgeving, maar in geheel Holland, vermoedden onraad. Te 's-Gravenhage had men niet zonder verwondering waargenomen, dat in het Huis ten Bosch, waar de vorstelijke familie veelal verblijf hield, kamers werden in orde gebracht, en dat aan het paleis vleesch en andere levensmiddelen werden bezorgd in hoeveelheden, die onmogelijk voor den huisbewaarder en zijn familie konden strekken. Te Gouda was men verontrust door de mededeeling, dat zoowel te Nieuwpoort als te Haastrecht bij de stallhouders een groot aantal paarden was besteld.

De strijd tussehen patriotten en prinsgezinden, die zoo weinig verheven momenten biedt, naderde het hoogtepunt.

Aanvankelijk hadden de Staten van Holland, als van ouds de leiders van de oppositie tegen den stadhouder, er zich mede vergenoegd den prins alle mogelijke vernederingen aan te doen. Zij waren zoo ver gegaan, dat zij hem in September 1785 het commando over het Haagsch garnizoen ontnamen. Dat was den prins, kapitein-generaal der Unie, te veel, en hij vertrok met zijn gezin uit Den Haag, aanvankelijk besloten naar Duitschland uit te wijken, later bereid om verschillende hem toegedane provinciën als Friesland en Zeeland te bezoeken en daardoor zijn aanhang te organiseeren en te versterken.

Gedurende den winter 1786/87, terwijl het stadhouderlijk gezin te Nijmegen vertoefde, legde zich een toestand van gewapenden vrede over de Republiek. Holland trok een cordon langs zijn grenzen; de bevelhebber van dit cordon, generaal van Rijssel, zetelde te Woerden. De prins had zijn leger samengetrokken te Amersfoort, waar de Staten van Utrecht, die voor het geweld van de hoofdstad waren uitgeweken, vergaderden.

Een eerste treffen had plaats te Vreeswijk op negen Mei 1787. Het lag in de bedoeling van de prinselijke troepen om de hoofdstad Utrecht van Holland af te snijden. Het had een goede manoeuvre kunnen worden, ware zij slechts behoorlijk voorbereid geweest. Zij was het niet en toen men te Vreeswijk op ernstigen tegenstand der Utrechtsche



Prinses Wilhelmina.

vrijcorpsen, door geschut ondersteund, stuitte, werd het al spoedig een vlucht, waarbij zelfs de krijgskas verloren ging!

Wat nu te doen? Daarover waren de meeningen in de omgeving van den prins verdeeld. Harris, de Britsche diplomaat, die niet ophield aan de actie deel te nemen, ja zelfs de meest geheime onderhandelingen in de oude vertrekken van het Valkhof voerde, spoorde opnieuw tot doortasten aan. Prinses Wilhelmina was van hetzelfde gevoelen, maar generaal van der Hoop, die te Amersfoort het bevel voerde, moest verklaren zonder geschut, dat hij niet voldoende had, niet tegen Utrecht te kunnen oprukken. En de prins wilde niet ongevraagd naar Den Haag terugkeeren. Er moest dus iets anders gevonden worden om uit den acuten toestand te geraken. Prinses Wilhelmina stelde toen voor, dat zij naar Den Haag zou reizen en trachten het conflict, dat tussehen de Staten van Holland en den prins bestond, in der minne en door onderhandelingen uit den weg te ruimen. Een taak, die haar, gezien wat zij al onderhandeld en geschreven had in den loop der laatste jaren, volkomen was toevertrouwd. Een taak, die zij met te minder beduchtheid aanvaardde, omdat zij als Pruisische prinses zich gewaarborgd voelde voor elke aanranding van haar persoon en haar vrijheid.

Zoo naderde zij, nadat men haar te Schoonhoven had herkend en de eerbewijzen gebracht, aan haar rang verschuldigd, het kleine Goejanverwelle. Vooruit reed 'n sjees, waarin de kwartiermeester-generaal Bentinck en de kamerheer van Randwyck hadden plaats genomen. Daarachter een tweede sjees, waarin de gouverneur van de beide prinsen, van wien het denkbeeld oorspronkelijk was uitgegaan, zat, en daarachter twee hofkoetsen van dien tijd, elk met zes paarden bespannen, begeleid door lakeien. In het eerste de prinses, en naast haar de freule van Wassenaer en eenig ander gevolg; in een tweede, waar het vermoedelijk vroolijker zal zijn toegegaan, lakeien en kameniers, zonder welke een vorstelijk personage van dien tijd niet reizen kon. De boer had zijn pijp geworpen; de schutters stonden gered. Wel poogde de koetsier van Bentinck's sjees de zweep over de paarden te leggen en zoo aan oponthoud te ontkomen, maar de mannen waren hem te vlug af. Voorloopig zeide kapitein



De aanhouding van prinses Wilhelmina, de gemalin van prins Willem V, bij Haastrecht aan de Goejanverwellesluis door een aantal vrijcorporisten op 28 Juni 1787.

Ná haar aanhouding werd de prinses in een nabij gelegen boerenherberg onder bewaking gesteld.

van Leeuwen geen bezwaar er tegen te maken, dat men zou doorrijden, maar dit zou dan onder zijn escorte dienen te geschieden. Er was slechts voetvolk, en dus moest men, ruim een kwartier lang, zeer langzaam gaan, hetgeen Bentinck hinderde, die opmerkte, dat de prinses niet gewoon was zoo langzaam te rijden. Het antwoord werd kapitein van Leeuwen bespaard, want op dat oogenblik vertoonden zich de ruiters, die vanuit Woerden waren gezonden, en hun aanwezigheid was een bewijs, dat de aldaar zetelende commissie de voorloopige maatregelen goedkeurde en onderschreef. Het waren er niet meer dan twintig onder leiding van een officier, Van Marle geheeten. Bentinck maakte van de gelegenheid gebruik om dezen Van Marle zijn beklag over de aanhouding te doen, maar deze wist, dat zij geschiedde op last van de Staten van Holland, en dat er, althans voorloopig, niets aan te doen viel. Nog kon men een oogenblik hopen, dat de zaak een voor de prinses gunstigen keer zou nemen. Men was gekomen aan het kruispunt, waar links de weg naar Haastrecht ligt. En in Haastrecht waren maar weinig patriotten, en het prinsgezinde volk was reeds uitgelopen om juichend de prinses te begroeten. Maar de ruiters en de schutters vormden een haag op dezen weg, en de stoet ging verder naar de sluis, waar de prinses werd overgezet en waar haar verzocht werd in de boerderij van Leeuwenhoek te willen wachten, totdat de gedeputeerden van de Staten van Holland, die van haar voornemen waren onderdicht, waren aangekomen.

Het zijn vermoedelijk geen aangename uren geweest, die de prinses met haar omgeving, en degenen, die haar moesten bewaken, er doorbrachten. Het waren vreemde tijden; oogen-schijnlijk had de prinses geen ander dan dit gevolg bij zich, maar was het niet mogelijk, dat gewapenden haar zouden volgen? Was het niet mogelijk, dat men met prinsgezinde troepen uit de omgeving een afspraak had gemaakt, dat zij haar te hulp zouden snellen?

Hoe het zij, de waakzame Van Wijngaarden de Lange deed niets ten halve.

Stukken geschut werden geplant; alle ingangen van het dorp werden afgezet; voor de boerderij werden wachten gesteld teneinde ontsnappen onmogelijk te maken. Ja, zelfs vergezelde de officier van het vrijcorps de prinses met getrokken sabel. Men bood aan de prinses ververschingen aan, maar zij gaf er de voorkeur aan om haar proviand te laten komen en van eigen servies te eten. Totdat aanvankelijk leden van de Commissie van Defensie, en later op den middag gedeputeerden te velde aankwamen. Zij trokken zich met de prinses terug in het vertrek, te harer beschikking gesteld, en wilden nu gaarne weten wat zij voornemens was te 's-Gravenhage te doen. De prinses was niet bereid haar kaarten op tafel te leggen; nog steeds geloofde zij niet, dat de Staten van Holland het zouden wagen, haar, een zuster van den Pruisischen koning, den vrijen doortocht te beletten. Maar hoezeer



zij ook aandrong, de heeren gaven niet toe. Haar komst zou de toch reeds moeilijk bedwongen hartstochten opwekken; orde, regel en vrijheid zouden gevaar loopen; kortom, zij achtten het in het belang van de republiek en haar bevolking, dat zij niet verder ging.

Er zat niet anders op. De prinses zette zich om brieven te schrijven aan den griffier en aan den pensionaris der Algemeene Staten; zij protesteerde bij de Staten van Holland tegen haar aanhouding, die men aanvankelijk wat erg somber heeft gekleurd, doch die geen enkel oogenblik haar persoonlijke veiligheid in gevaar bracht. Zij wilde toen den nacht te Gouda doorbrengen, doch de heeren gedeputeerden wisten wel, dat daar veel prinsgezinde aanhangers waren, en zij sloegen daarom Woerden voor. Waarvoor de prinses bedankte, vermoedelijk omdat zij zich te midden van de Commissie van Defensie niet veilig voelde, en ook omdat het eenig convenabel verblijf, het slot aldaar, haar niet aanstond. Zoo gaf zij den wensch te kennen naar Leerdam terug te rijden. De stoet stelde zich nu weer, op dezelfde zonderlinge wijze gevormd, in beweging; weer het kruispunt genaderd, deed Bentinck nog een onverschrokken poging om den weg naar Haastrecht op te rijden en zoodoende van de prinsgezinde bevolking van dit dorp hulp te ontvangen. Maar men hield



Prins Willem V.

het oog op hem gericht, en de heeren merkten droogwegop, dat de terugweg naar Schoonhoven ging.

Teruggekomen te Nijmegen, liet de prinses er geen gras over groeien. Zij schreef aan haar broeder, en deze, schoon verstoord op zijn zwager, dien hij van koppigheid beschuldigde, niet geneigd zich te diep in de zaken der Nederlanden te steken, voelde dat hij iets doen moest. In de omgeving van Wesel werd 'n talrijk Pruisisch leger

gemobiliseerd. Maar de patriotten wisten, dat er bij Givet een Fransch leger was, en zij hoopten, dat dit minstens even talrijk zou zijn. Zij wisten nog niet of wilden zich niet bekennen, dat de binnenlandsche toestand in Frankrijk de regering van Lodewijk XVI weinig kenze liet. Zij schrokken pas op toen zij hoorden, dat de hun toegedane gezant de Vêrac naar Parijs zou afreizen om door een ander te worden vervangen. Maar nog verklaarden hun couranten en pamfletten alle berichten, als zou het den koning van Pruisen meenens zijn, voor onwaar, verraderlijk en onvaderlandslievend. Totdat de Pruisische gezant von Thulmeyer eindelijk in September opdracht kreeg om een scherp gesteld ultimatum bij de Staten in te dienen. Maar zelfs toen haastten deze zich nog niet. Zij rekenden op de laukmoedigheid, die in die dagen in de binnenlandsche en de buitenlandsche politiek adat was. Ditmaal vergisten zij zich: zij hadden zoowel door de aanhouding der prinses als door de laatzinnige wijze van behandeling van het ultimatum den monarchalen trots van koning Frederik Willem II diep gekwetst.

De hertog van Brunswijk, die 'n paar jaar later de schoonvader van de Oranjeprinses zou worden, stond aan het hoofd der troepen; op 13 September 1787 overschreden zij de grens, en joegen de vrijcorpsen en schutterijen, die nauwelijks aan tegenweer dachten, voor zich uit. De prins werd op den stadhouderlijken troon in al zijn uitgebreide rechten en ambten hersteld, maar, helaas, met buitenland-sche hulp. Waardoor 1795 het noodzakelijk gevolg werd van 1787. Maar dat is, gelijk Kipling zou zeggen, een andere geschiedenis!

H. Ch. G. J. VAN DER MANDERE.



Inhaling van de prinses en haar kinderen aan de Boschbrug te Den Haag op 24 September 1787. Het oranjegezinde volk van Den Haag had de paarden van de koets uitgespannen en trok deze nu zelf onder de uitbundige toejuichingen van de enthousiaste bevolking.

OOOOH.... ZEI ROY

door John Corbell

Het is met de liefde zooals met alles in 't leven: met een lood geluk heb je meer succes, dan met een kilo van-wat-anders. Roy Spencer ontbrak het aan dat lood geluk. Hij bezat alles, wat een meisje kon aantrekken in een eenzaam dolend jongmensch. Een knap uiterlijk, vlotte manieren, geest en flair, en ten slotte een pracht van 'n betrekking. Bovendien was hij een import-Engelschman en die zijn op Cuba, en méér nog in Havanna, bijzonder gezien. Alleen ontbrak 't hem aan dat lood geluk. Hij had maar éven te glimlachen, om binnen drie weken getrouwd te zijn met het knapste meisje van Havanna, maar bij hét meisje, juist het éénige dat hem aantrok, kreeg hij geen schijn van kans...

Hoe dat éénige meisje heette wist hij niet en hij dóéd ook geen moeite het te weten te komen. Het was hoegenaamd van geen belang bekend te zijn met den naam van 'n meisje, dat niets van je wilde weten. Al wat hij van haar wist was, dat zij een vertrouwenspositie bekleedde aan een klein bankfiliaal in Havanna, dat beheerd werd door een zekeren senior Cordozo. Overigens wist hij nog wat iedereen kon weten, die zijn oogen den kost gaf: dat zij slank was en razend knap en koolzwarte haren en oogen had.

Eéns had hij het geluk gehad een paar woorden met het meisje te wisselen. Dat was aan de bank en zij stonden vis-a-vis aan het loket. Haar hand rustte achteloos op het blanke marmeren blad en toen de zaken afgehandeld waren, had hij de verleiding niet kunnen weerstaan die hand even aan te raken.

„Ik weet een prettig tijdverdrijf voor vanavond,” had hij met zijn innemendsten glimlach gezegd. Dat is op Cuba de geijkte vorm om tot een afspraakje te komen en nog nóóit waren de gebruikelijke blos en het quasi-schuchtere „O ja?” erop uitgebleven. Maar dezen keer was het mis. Het meisje had snel haar hand teruggetrokken en met een boos: „Ik ook, maar ik heb een hekel aan brutale jongens,” het loket voor zijn neus dichtgeworpen. Nadien had hij geen kans meer gekregen haar hand te grijpen — hij zag haar niet meer aan het loket.

Het kost Amor natuurlijk heel wat tijd en moeite, om 't iedereen in de liefde naar den zin te maken. Daaraan ligt het vermoedelijk, dat er 'n vol half jaar verstreek, voor hij tijd had Roy te hulp te komen. Hij deed 't op zijn eigen, secure manier en nam er 'n toevallig voorkomende pronunciamento bij te baat.

Een pronunciamento is een inheemsche ziekte op Cuba, die epidemisch om zich heen grijpt. Zij manifesteert zich gewoonlijk het eerst bij een ontevreden kapitein of generaal, die op zeker oogenblik een bevel geeft, waarop alle geweren in Cuba afgaan. Meestal zijn ze met losse flodders geladen, maar dat kan niemand vooruit weten. Daarom gaan bij den eersten knal de tevréden kapiteins en generaals gewoonlijk aan den haal en laten de plaatsen der tevredenheid aan de ontevreden over. Die dan terstond weer genezen zijn van de pronunciamento en, tevreden als zij zich voelen, er maar liever niet aan denken, dat vroeg of laat ook voor hen de dag zal aanbreken, waarop zij aan den haal moeten gaan.

Een dergelijke uitbarsting van ontevreden gemoederen nam Amor te baat, om Roy Spencer te hulp te komen. Hij kwam op een morgen van zijn kantoor, toen hij eensklaps achter zich hoorde schieten. In de straten, die hij doorgewandeld was, had hij niet de minste onrust bespeurd. De menschen deden hun zaken af en gingen kalm hun gang. Toen dat schot echter viel leek het, of er een heksenketel begon over te koken. Vrouwen gilden, mannen raakten handgemeen en hier en daar begon er alvast een de straat op te breken. Toen vielen er scherpe schoten. Roy floot eens. Dat was geen operette-revolutie meer, maar bloedige ernst. Hij zette het op een loopen en had spoedig zijn woning bereikt, die dicht bij een straat-hoek lag.

Juist wilde hij de deur dicht doen, toen hij een hijgenden adem hoorde. Er werd geboussd en een verstikte stem riep: „Open — help me...”

Hij deed terstond open. Er stormde een meisje naar binnen, bevend van opwindung. Tot zijn enorme verrassing was het zijn meisje van de bank. Zij droeg een

kleinen city-bag, dien zij angstig tegen zich aandrukte. Om den hoek van de straat klonk aanzwellend rumoer. Roy kreeg een vaag vermoeden, dat het meisje achtervolgd werd.

„Vlug — zitten ze u na?” vroeg hij.

„Ja, ja,” hijgde het meisje. „O, kunt u me niet verbergen, alsjeblieft...”

Het rumoer op straat zwol aan en klonk het luidst voor de deur. Het knallen der geweren was thans niet meer van de lucht. Het volgend oogenblik werd er met de kolf van een geweer op de deur geslagen.

„Open! In naam der wet...”

Het meisje slaakte een zachten angstkreet. En nog vaster drukte zij het koffertje tegen zich aan. Alles ging zóó snel, dat Roy nauwelijks tijd had om na te denken.

„Kom mee,” zei hij vlug. Hij duwde het meisje in de slaapkamer, rukte haar hoedje af en deed de deur op slot. Toen liep hij naar het keukenvenster, dat op een klein binnenplaatsje uitzag, schoof het venster op en wierp het hoedje buiten. Zonder haast liep hij vervolgens naar de deur. Hij had haar nauwelijks open, toen er een officier met eenige soldaten binnendrong. Roy sprong achteruit tot halverwege de gang.

„Halt!” riep hij gebiedend. „Ik ben Engelschman — hebt u een bevel om hier binnen te treden?”

„Wat bevel?” schreeuwde de officier, terwijl hij hem een revolver voorhield. „Geef snel antwoord — we zoeken een vluchteling. De menschen op straat zeggen, dat ze hier binnen is gegaan — waar heb je haar verborgen?”

„Nergens,” zei Roy doodkalm. „Ze is hier binnengekomen — en dáár weer uitgegaan.” Hij wees naar het open keukenvenster. „Ze zei er niets van, dat men haar achterna zat. Het was haar te gevaarlijk op straat en hierlangs kón ze óók komen, waar ze zijn moest...”

De officier vloekte, stormde de keuken binnen en boog zich uit het venster. Hij zag het hoedje liggen en keek naar de poort aan de overzijde van de binnenplaats, die in een andere straat uitkwam. Toen vloekte hij nog eens zóó hard, stormde weer weg en gaf den soldaten een bevel, dat Roy niet verstond. In een minimum van tijd waren allen verdwenen. Roy deed kalm de deur dicht en sloot vervolgens zijn slaapkamer open. Het meisje stond bleek en bevend voor een kast. „Hallo, het gevaar is geweken,” zei hij glimlachend. „Komt u maar te voorschijn. Een kopje thee of koffie voor den schrik?”

„Neen, ik moet terstond naar huis,” zei het meisje angstig. „Maar ik durf niet met dat koffertje. O, wat moet ik doen?”

Handenwringend liep zij de gang in. Roy ging haar achterna. „Hoor eens,” begon hij kalmevend, maar het meisje liet hem niet uitspreken.

„Neen, zegt u maar niets — u weet nergens van. Ik moet terstond naar huis — moeder is alleen en ik weet zeker, dat de soldaten binnen vijftien minuten bij haar zullen zijn. Het geeft niets, dat ze me daar vinden. Als ze het koffertje maar niet in handen krijgen.”

Roy begreep er niet veel van. Maar hij wilde het meisje niet terughouden, als haar moeder haar hulp nodig kon hebben. „Wel, als dat koffertje u in gevaar brengt, laat het dan hier,” stelde hij voor. „Ik beloof u, dat ik er goed voor zal zorgen. Komt u het maar halen wanneer u wenscht, al is het midden in den nacht, of over een jaar. Of geeft u mij anders een adres, waar ik het bezorgen kan...”

Het meisje scheen aan die voor de hand liggende oplossing nog niet te hebben gedacht. Ze bedaarde, keek van het koffertje naar Roy, aarzelde nog even en gaf hem den city-bag over. „Ik vertrouw u,” zei ze ernstig. „Wilt u me beloven, ervoor te zullen zorgen? Ons heele bestaan hangt ervan af, als het in handen van de opstandelingen komt.”

„Maak u maar niet ongerust, ik zal het bewaken, alsof het een schat bevat,” zei hij, met een geruststellenden glimlach. Hij lette niet op den vreemden blik, waarmee het meisje hem aanzag en vroeg: „Komt u het terughalen, of moet ik het ergens bezorgen?”

Zij keek naar de telefoon in de gang en schudde

het hoofd. „Ik zal u opbellen,” zei ze haastig. „Maar hoe kan ik nu het beste wegkomen?”

Het rumoer had zich reeds verplaatst naar andere straten, maar het knallen van de geweren was nog duidelijk hoorbaar. „Deze straat is veilig,” zei Roy. „Zal ik u even thuisbrengen?”

„Neen, men mag ons niet samen zien,” zei het meisje snel. „Dan kon allicht de verdenking ook op u vallen en liep het koffertje toch nog gevaar. Ik zal wel goed uitkijken. Tot wederziens, senior — ik vertrouw op u.”

Met een zenuwachtig hoofdknikje liep zij de straat op. Het volgend oogenblik was zij om den hoek verdwenen. Roy sloot de deur en bekeek het koffertje. Het was niet zwaar en secuur gesloten met een koperen hangslot. Hij begreep niet, wat erin kon zitten, maar het zou wel iets gewichtigs zijn. Dat deed hem de angst en de orakeltaal van het meisje tenminste vermoeden. Na even te hebben nagedacht borg hij den city-bag in een oude waschmand en wierp er een hoop kleeren op. Daar zou niemand het zoeken, indien het werkelijk kostbare dingen bevatte. De kast, waarin de mand stond, liet hij opzettelijk open. Toen zette hij zich tevreden in een stoel. Het kwam hem voor, dat hem vandaag méér dan het zoo vurig begeerde lood geluk in de liefde toegewogen was.

Roy stond een uur later op het punt zijn huis te verlaten, toen hij tot zijn verrassing denzelfden officier zag verschijnen, die straks naar het meisje had gezocht. Hij was thans heel wat beleefder en had geen soldaten bij zich.

„Senior, ik kom u een inlichting vragen,” begon hij hoffelijk. „We zoeken een koffertje, waarin zich documenten bevinden. Volgens onze inlichtingen is het in het bezit geweest van de vluchtelingen, die ons via uw woning is ontkomen. Had het meisje het bewuste koffertje bij zich, toen zij uw woning binnenvluchtte?”

Roy kleedde zijn antwoord voorzichtig in. Hij deed of hij nadacht en schudde eindelijk het hoofd. „Ik kan het u werkelijk niet zeggen, senior. Alles ging zoo overrompelend snel, dat ik geen tijd had bijzonderheden in me op te nemen. Het meisje duwde tegen de deur en nog vóór ik haar binnengelaten had smeekte ze me, langs de binnenplaats door de poort te mogen gaan, omdat het zoo gevaarlijk was in de straat. Ik liep terstond naar de keuken en het meisje sloot de deur. Toen kwam ze de keuken invliegen en sprong uit het raam. Ik heb haar nauwelijks op kunnen nemen — ik zag wel, dat zij 'n knap gezichtje had...”

Hij lachte, maar de officier scheen neerslachtig. „Bedenk u nog eens goed, senior,” drong hij aan. Toen sloeg hij een vertrouwelijke toon aan. „Ik kan het u wel meedeelen,” ging hij voort. „De documenten in die tash hadden betrekking op het complot van den opstand. De regeering zou het op hoogen prijs stellen, indien zij er de hand op kon leggen.”

Roy ontstelde, doch uiterlijk wist hij zich te beheerschen. Hij had den officier voor een opstandeling aangezien en thans bleek hij de wettige regeering toegedaan te zijn. Niet hij, maar het meisje hoorde tot de partij der opstandelingen. Die opstand liet hem eigenlijk vrij koud — de Cubanen moesten hun eigen peultjes maar doppen. Doch na wat hij vernomen had van den officier, voelde hij een zware verantwoording op zich rusten. Als hij het koffertje inleverde, zou de regeering wellicht op de hoogte komen van den omvang van het complot en kon zij er haar maatregelen naar nemen. Misschien hing alles van zijn beslissing af — het slagen of mislukken van den opstand. Weigerde hij te spreken en de documenten over te geven, dan was hij zelfs in zekeren zin verantwoordelijk voor de menschenlevens, die ná dit uur aan die krankzinnige pronunciamento ten offer zouden vallen...

Er was niet langer dan één seconde aarzeling in hem. Wat hem plotseling deed besluiten de zware verantwoording te aanvaarden, wist hij later zelf niet te verklaren — misschien was het wederkerig vertrouwen in het meisje, dat begonnen was met hem te vertrouwen...

„Neen, ik kan het me heusch niet herinneren — hoezeer het me ook spijt,” zei hij op vasten toon.

De oogen van den officier zwierven door de kamer. Toen stond hij op, aarzelde nog even en ging teleurgesteld heen. Roy durfde thans het huis niet meer te verlaten — hij vreesde, dat de officier nog eens zou terugkomen en misschien wel huiszoeking zou doen. Maar er gebeurde niets van dien aard. Wel hield langzamerhand het schieten in de stad op. In de straten verschenen tankwagens en sterke patrouilles.

Daarna werd alles heel rustig en weldra had de stad weer het gewone aanzien.

Nieuwsgierig nam Roy de telefoon. „Ik ben een Engelsch onderdaan,” meldde hij het telefoonkantoor. Hoe staat het met de pronunciamiento? Kan ik me op straat wagen?”

„Gerust, senior,” klonk het antwoord. „De opstand is onderdrukt en de leiders zijn in den loop van den middag allen gevangen genomen. Het is weer overal even rustig in de stad...”

Bezorgd legde Roy de telefoon neer. De partij van het meisje had verloren — behoorde zij misschien ook tot de gevangenen? Het was niet onwaarschijnlijk — in ieder geval was gebleken, dat de regeering op de hoogte was van het aandeel, dat zij in de geschiedenis had gehad. Roy vreesde. En zijn gelukkige vooruitzichten verdwenen langzamerhand, als sneeuw voor de zon....

Dien avond om acht uur werd er eensklaps krachtig gebeld. Roy schrok. Daar kwam de politite, om het koffertje met documenten. Als ze zijn aandeel in die verwenschte pronunciamiento ernstig namen, ging hij minstens voor drie jaar naar de Cubaansche galeien....

Tot zijn enorme verrassing vond hij het meisje voor de deur. In haar gezelschap waren drie ernstig blikkende heeren. Voor het huis stond een auto en twee van die heeren kwamen hem erg bekend voor.

„Dat is hij,” zei het meisje lachend. „Senor Spencer — hij doet wel eens zaken met onze bank. Senor, dit zijn twee heeren van de regeering.”

„Oh...” zei Roy met een pak van zijn hart. Het belooft een ongevaarlijke ontknooping te zullen worden. Hij stak zijn hoofd in de waschmand en diepte het koffertje op.

„Er is vanmiddag nog een officier om geweest,” zei hij met een plezierigen lach. „Een officier van de regeering — ik wilde het hem eerst nog meegeven...”

„Dan mogen we ons gelukkig gesternte danken, dat u het niet hebt gedaan,” zei een der heeren met nadruk. „Dat was een officier van de partij der opstandelingen...”

„Oh...” zei Roy verbluft.

„We zullen ons even overtuigen van den inhoud en u een bewijs van kwijting geven, senior Cordozo,” zei de regeering tot den derden meneer.

„Heel gaarne, excellentie,” antwoordde de bank-directeur.

„Oh...” zei Roy, met een beteterden blik naar de excellentie. Toen keek hij het meisje aan — zij knikte hem hartelijk toe.

„Ziet u,” hernam de regeering, „het was de opstandelingen om onze buitenlandsche deposito's te doen. We hebben belangrijke geldsommen in het buitenland ontstaan en in dit koffertje zitten de bewijzen ervan. Als de opstandelingen die in handen hadden gekregen, zou deze pronunciamiento groote kans van slagen hebben gehad, al zou er dan ook veel bloed gevloeid hebben. Bij gebrek aan financiën ging de zaak echter uit als een nachtkaaars. Uit voorzorg hadden we die bewijzen van de Staatsbank naar de bank van senior Cordozo laten overbrengen. Helaas hadden de opstandelingen daar de lucht van gekregen. En als deze dappere jongedame de vlucht niet had genomen met de bewijzen en u had zich niet zoo flink gedragen — denk u eens in, wat er dan niet allemaal gebeurd zou zijn...”

„Oh...” kreunde Roy.

De heeren aan tafel gingen aan het snuffelen in de papieren. Roy keek er even naar en wendde zich tot het meisje. „Ik weet een aardig tijdverdrijf voor de rest van den avond,” fluisterde hij haar toe, wederom den geijkten, Cubaanschen term gebruikend, om tot een afspraakje te komen.

Het meisje bloosde — volgens Cubaansch gebruik. „O ja?” fluisterde ze terug. Dat was óók Cubaansch gebruik en beteekende zooveel als een toestemming.

„Zou je baas je laten gaan voor vanavond?” hernam Roy met een blik op senior Cordozo. „Of heb je nog iets met die pronunciamiento te maken? Wil ik het hem soms vragen? Hij ziet er wel een beetje bulldogachtig uit, maar in het gebruik kan hij meevallen.”

„Het zal wel gaan,” zei het meisje. Ze had moeite een lach in te houden....

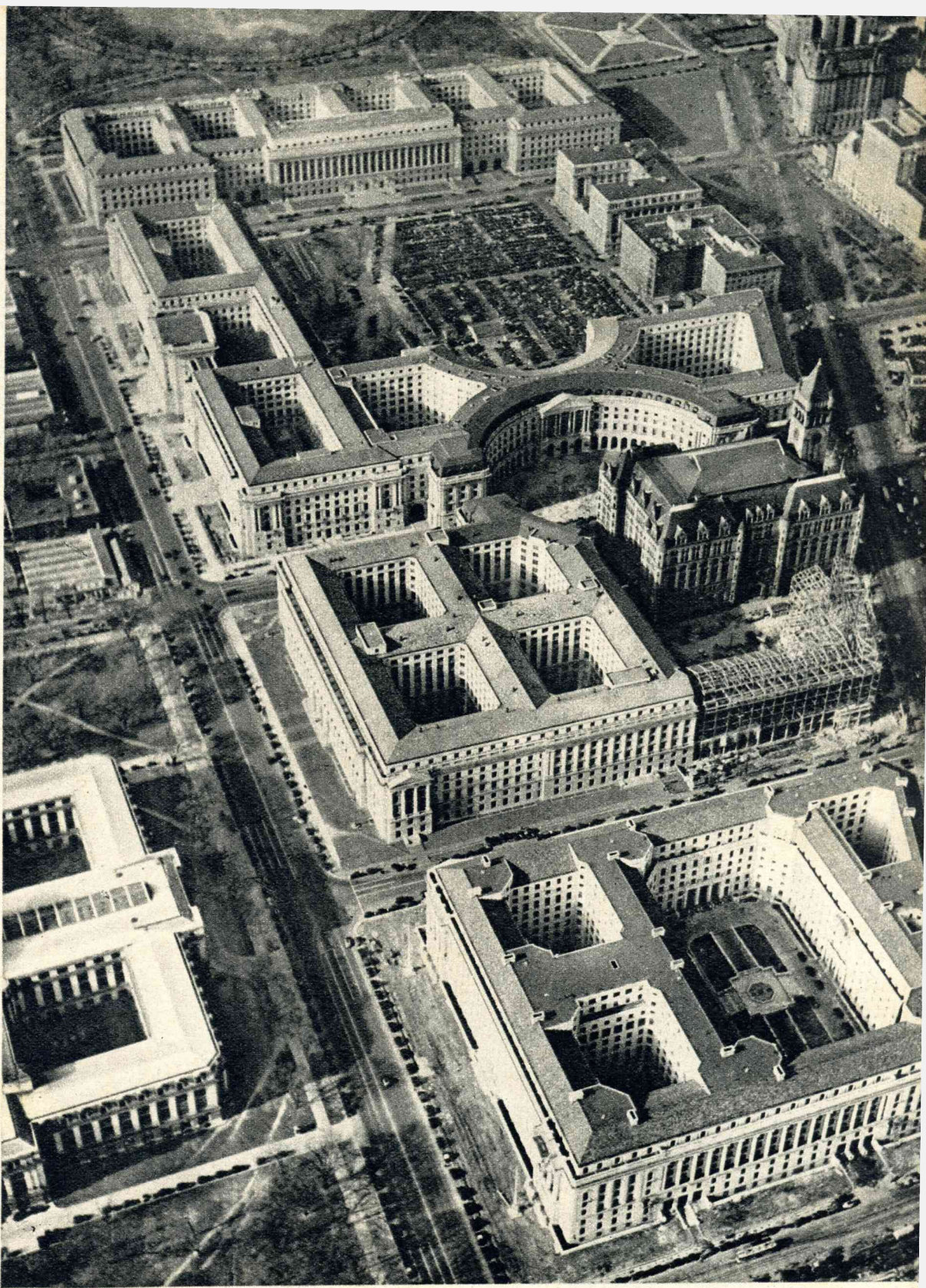
„Zeg, ik weet niet eens hoe je heet,” lispelde Roy.

„Inez,” zei het meisje.

„Oh...” zei Roy. „Dat is een mooie naam, vind ik. En je achternaam?”

„Cordozo — die daar, is m'n vader.”

„Oooooh...” zei Roy, uit het veld geslagen. Toen begon hij te grinniken. Om zijn kilo geluk....



WASHINGTON

De hoofdstad en de zetel van de regeering der Vereenigde Staten, de residentie van Amerika's president, ligt op den Noord-Oostelijken oever van de Potomac-rivier, op 65 km. afstand van Baltimore, op 216 km. ten Z.W. van Philadelphia, en op 360 km. ten Z.W. van New York. Zij beslaat een oppervlakte van zestig vierkante mijl en de bevolking bedraagt ongeveer een half miljoen inwoners, waarvan het eigenaardige is, dat meer dan een vijfde uit negers bestaat.

Het eigenlijke stadsplan, want Washington is nog slechts ongeveer anderhalve eeuw oud, werd ontworpen door een Fransch genie-officier, majoor Pierre C. L'Enfant (1755—1825) onder toezicht en goedkeuring van den stichter der Vereenigde Staten, president Washington, wiens naam in deze stad werd vereeuwigd. Het werd voltooid door een anderen officier der genie, majoor Andrew Ellicott (1754—1820). Het was als zoodanig een meesterstuk van landschaps-architectuur, ruim, prachtig van verdeling en waarin op bewonderenswaardige wijze partij getrokken is van het ruimschoots aanwezige landschappelijke schoon. Het gevolgde principe is dat van de rechte lijn, zooals in de meeste nieuwere steden van Amerika het geval is. Behalve straten in Oostelijke en Westelijke richting, welke genoemd zijn met de letters van het alfabet, terwijl de straten looppend van Zuid naar Noord genummerd zijn, zijn verschillende breede avenues genoemd naar staten. Zij vormen als het ware de straten, uitgaande van twee centrale punten, het Kapitol en het Witte Huis, en dienen als roornaamste verbindingswegen met de oude stad.

Deze avenues zijn van 36 tot 40 meter breed, de straten van 24 tot 36 meter.

Op onze foto bevinden we ons in het administratieve hartje van de hoofdstad: de regeeringsgebouwen in de z.g. drive, maken met deze dreef een imposant geheel.

Onderaan ligt het nieuwe — alle gebouwen hier dateren van den laatsten tijd — Departement van Justitie. Onmiddellijk daarachter — we hooren u al zeggen dat u dat wel gedacht had — het gebouw der Belastingen, dat, toen onze foto werd genomen, blijkbaar nog niet geheel voltooid was. Het iets oudere gebouw met den toren, rechts, is het oude hoofdge-

bouw der Posterijen, terwijl het gebouw met de beide elkaar snijdende halfbogen het nieuwe Centrale bureau is der Amerikaansche „tante Pos”. Op de binnenplaats ziet men het uitgestrekte parkeerterrein voor auto's van ambtenaren en bezoekers. Links aansluitend aan de administratie-gebouwen der Posterijen ligt het Ministerie van Arbeid, terwijl het gebouw dat het geheel afsluit door het Ministerie van Handel in gebruik is genomen. De vooruitspringende complexen geheel links op onze foto behoorren tot het zeer fraai ingerichte nationale museum, aan de Pennsylvania-Avenue. Het Witte Huis — de residentie van Amerika's president, ligt eren achter het hier slechts half zichtbare cirkelvormige grasveld. Hoe druk het in deze rijk is, wanneer de kantoor tijd om is, kan men nagaan — als men het auto-parkeerterrein met zijn honderden auto's eens wat nauwkeuriger beziel.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT



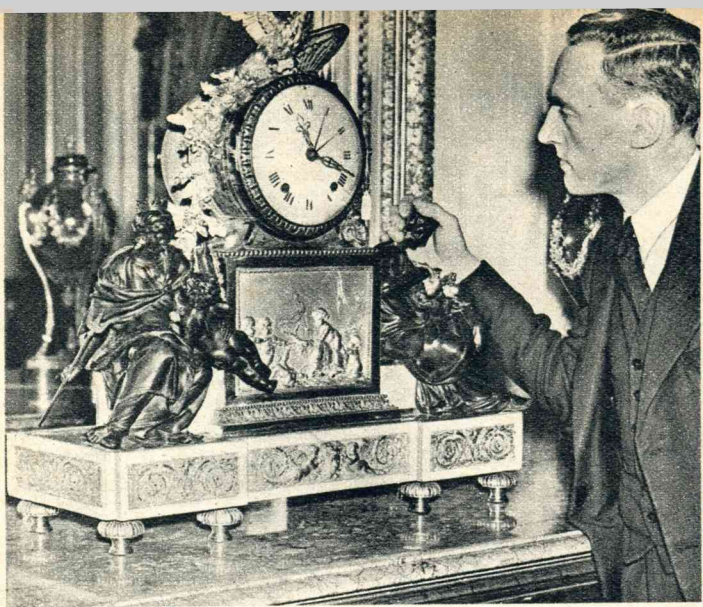
In deze van marmer en kristal flonkerende zaal, waar op 7 Juni 1865 door Lionel Rothschild ter gelegenheid van het huwelijk van een zijner dochters een bal werd gegeven, dat herinneringen wekte aan een Hofbal, werd het droge getik van den hamer gehoord, die de verschillende voorwerpen toewees bij den verkoop.



KUNSTSCHATTEN VAN ROTHSCHILD ONDER DEN HAMER

De Noorsche dichter en dramaturg Björnson heeft eens geschreven: 'n familie die bijeen blijft is onoverwinnelijk. Het tastbare bewijs voor de stevigheid van die stelling wordt geleverd door de geschiedenis van het machtige huis der Rothschilds, dat sinds zijn opkomst in de achttiende eeuw onafgebroken heeft weten te gedijen en te bloeien en zich door alle crises, alle oorlogen en moeilijkheden heen, staande heeft weten te houden. Toen Meyer Amschel Rothschild in 1744 te Frankfort aan den Main het daglicht zag in een betrekkelijk kleinburgerlijk milieu, zal wel niemand op de gedachte zijn gekomen, dat daarmee de grondlegger was geboren van 'n huis, dat eens tot de roemrijkste van Europa zou gaan behooren. Naast zakengeest en slimheid is het sterke gevoel van saamhoorigheid zeker één der hoofdfactoren geweest, die aan het stijgend en blijvend succes van dit huis ten grondslag heeft gelegen. Duitsland, Oostenrijk, Italië, Frankrijk en Engeland waren de vijf groote centra, van waar uit de Rothschilds dat groote blok vormden, dat in de eerste helft der negentiende eeuw Europa vermocht te maken of te breken.

Een van de zeldzaam wondermooie stukken, die in het paleis zijn te vinden. Een Ceres-tafeltje, ingelegd met goud, dat vroeger de zitkamer van de Rothschilds heeft gesierd. Het is prachtig bewerkt en vertegenwoordigt een waarde van naar schatting ongeveer duizend pond



In een van de luxueuze salons aan de Oostzijde kan men deze schitterende Louis-XVI-klok bewonderen, een kostbaar stuk werk van Solians te Parijs.

Naast het nuttige en noodzakelijke verwaarloosden de Rothschilds echter ook het aangename niet. Vooral baron Lionel Rothschild, het hoofd van het Britsche huis, hield van uiterlijk weeldevertoon, diners en feesten van zeldzame pracht, die gegeven werden in Gunnersbury-House, de vroegere verblijfplaats van prinses Amelie, tante van koning George III.

Het was diezelfde drang naar weeldeontplooiing, die hem er ook toe noopte in Piccadilly te Londen, een der voornaamste gedeelten van de stad en vlak bij het huis van den hertog van Wellington, een prachtig paleis te laten bouwen, dat geopend werd op 7 Juni 1865 ter gelegenheid van het huwelijk van zijn tweede dochter Evelina met Ferdinand, den zoon van den Weenschen Anselm Rothschild. Dit huwelijk werd met ongekenden luister voltrokken in tegenwoordigheid van talrijke Britsche ministers, vorstelijke personen en den Oostenrijkschen en Franschen gezant. Een tafel voor honderdzesentwintig gasten vereenigde er de genoodigden.

Baron Lionel had in dit paleis alles vereenigd wat maar eenigszins een denkbeeld kon geven van den rijkdom der Rothschilds, die even spreekwoordelijk was geworden als de vroegere rijkdom van Croesus. Het kostbaarste marmer, de meest luxueuze lambrizeeringen, de zeldzaamste collecties gouden en zilveren voorwerpen werden op alle mogelijke plaatsen opgespoord om binnen de muren van dit vorstelijk paleis te worden tentoongesteld.

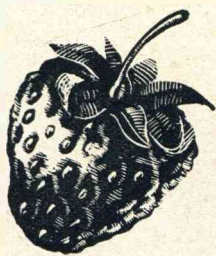
Ook aan deze weelde-nitstalling is een einde gekomen. Dit alles, dat eens tot de Engelschen heeft gesproken van onmetelijken rijkdom van 'n Joodsch geslacht, is thans verwezen naar den „hamer" en zal



Een eenig gezicht op de trappenhal met zijn overduidelijk aandoende luxe van marmer en gedreven ijzer. Ontelbare malen heeft een Rothschild deze treden op en af geloopt, terwijl zijn geest misschien bezig was de kracht van zijn millioenen te zetten, als een hefboom, onder het lot van het een of ander stukje van Europa.

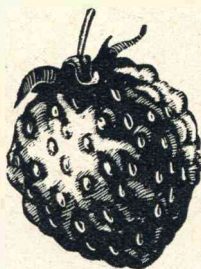
in handen van vreemden komen als een herinnering aan een pracht en praal, die vergankelijk is. Maar wat onvergankelijk is gebleven, wat steeds de kracht van den ouden stamboom heeft gevormd in den sterk wisselenden stroom der tijden : dat is dat sterke gevoel van saamhoorigheid en samenwerking, dat is die zedelijke kracht, die tal van andere financiële sterren aan den hemel der haute-finances hebben gemist om stand te kunnen houden in het getij der jaren, en wier tijdelijke luister is verbleekt in het licht van die eene ster, die steeds van de eerste grootte is gebleven : de Rothschilds.

In verband met den verkoop dezer waardevolle artikelen heeft men ze alle verzameld in een soort groote kluis, waar ze door gegadigden kunnen worden bewonderd en geschat. Er zijn specimina onder, die tot de kostbaarste zeldzaamheden behooren, zooals b.v. de Gessener-holvormige beker, dien de man op de foto aan het bewonderen is en die ruim zeventig centimeter hoog is en 76 ons weegt.



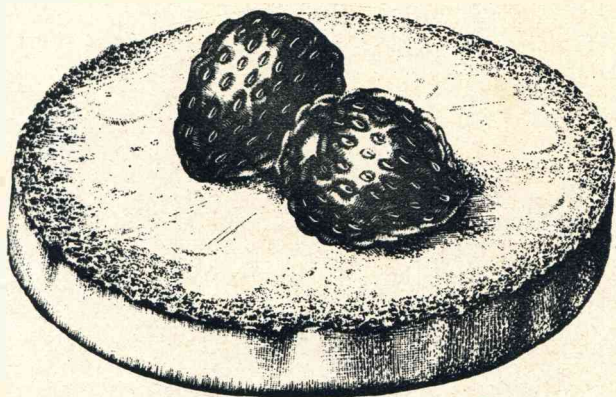
...met beschuit van Verkade!

Ze zijn er weer: de geurige aardbeien! Daar zullen weer heel wat Verkade's beschuiten bij te pas komen! Het is een oude en goede gewoonte om aardbeien



met Verkade's beschuit te eten. Maak de vruchten fijn op de beschuit, al of niet met boter, strooi er suiker over en... geniet van Uw eigengemaakte aardbeien-gebakje".

VERKADE



... LUX TOILET ZEEP IS ONOVER-
TREFBAAR, OMDAT ZIJ ZO HEER-
LIJK ZACHT EN SCHUIMEND IS
DAARBIJ IS ZE ZEER VOORDELIG
IN HET GEBRUIK EN BLIJFT TOT
HET LAATSTE TOE HARD.

MEVROUW S. K. T., AKKRUM



Bovenstaande beoordeling
is authentiek en ligt voor
iedereen bij ons ter inzage.
Museumpark I, Rotterdam

Bovenstaand oordeel is weer een bewijs, dat wij, als fabrikanten, nooit iets te veel gezegd hebben over de kwaliteiten van Lux Toilet Zeep. En... deze dame is niet de enige, die zich in zulke geestdriftige beoordelingen over Lux Toilet Zeep uitgelaten heeft. Op ons kantoor liggen nog talloze andere brieven van dezelfde strekking. Over het enthousiasme van de schrijfsters dezer brieven zult U zich niet verbazen, wanneer U zelf eenmaal met Lux Toilet Zeep heeft kennis gemaakt. Mocht dit niet het geval zijn, neem dan direct een proef met deze kwaliteitszeep, die speciaal voor het gelaat wordt vervaardigd, ter voorkoming van een „vermoeide huid“. De uiterst lage prijs van 12½ cts. maakt het U al heel gemakkelijk van dit schoonheidsmiddel gebruik te maken.

en nu ook
LUX SHAMPOO
VOOR DE VOLMAAKTE
VERZORGING VAN HET HAAR



LUX TOILET ZEEP..... 12½ CT

LTS 127-0141 H.

'N RAADSELACHTIG MONSTERDIER TERRORISEERT EEN STREEK

Eindelijk is het raadsel van het zonderlinge dier, dat de gansche streek van Neosho County, Zuidoost-Kansas, terroriseerde, opgelost. Het dier vervulde de nachten met zijn angstaanjagend geschreeuw, het joeg den jagers de stuipen op het lijf, terwijl de beste jachthonden bij zijn nadering hals over kop vluchtten. De schaarsch bevolkte streek leefde in 'n toestand van voortdurenden angst. Toch werd het raadsel niet opgelost voordat verschillende drijfjachten waren georganiseerd, waaraan de dapperste mannen der streek deelnamen. De meest spookachtige verhalen over het dier deden de ronde en de een maakte liet al orger dan de ander.

Nu ongeveer twee maanden geleden liet het beest zich 't eerst hooren en binnen twee dagen begaf zich geen enkele bewoner van Neosho County nog ongewapend naar zijn werk. De mannen droegen verdragende geweren om zich te kunnen beschermen, precies zooals hun voorvaders steeds gewapend waren tegen de ouverhoedsche overvallen der Indianen. De handelaars in ijzerwaren maakten goede zaken en verkochten veel geweren, revolvers en ammunitie.

Een der eersten, die het dier gezien had, was Fred Clagg, een berenjager uit Kansas. Zijn honden waren het dier op 't spoor gekomen en in de meening, dat hij met een waschbeer te doen had, liet hij zijn zaklantaarn onder het struikgewas stralen. Hij zag de glinsterende oogen van een dier, dat op het punt stond hem te bespringen. Op 't zelfde oogenblik werd de stilte van het nachtelijke woud verscheurd door een geluid, dat het midden hield tusschen het brullen van 'n Afrikaanschen leeuw en den schreeuw van een gewonden poema. Maar 't geluid was sterker dan dat van zes dezer dieren bijeen.

Clagg was zóó geschrokken, dat hij z'n lamp uitknipte. Meteen voelde hij 'n dier rakelings passeeren. Hij greep naar zijn geweer, wou schieten, maar bemerkte toen, dat het z'n hond was, die in dolle haast wegvlochtte. Clagg besloot den hond te volgen en ook hij rende weg alsof de duivel hem op de hielen zat.

George Meislohn en George Womel-dorff, de beste jagers van St. Paul, deelden mede, dat het dier een hunner honden had gedood. Zij waren gaan jagen en een der honden had zich ver van den troep afgescheiden. Zij hoorden hem blaffen, volgden het spoor en toen hoorden zij plotseling den verschrikkelijken schreeuw van een onbekend dier, gevolgd door 't blaffen van den hond. Toen zij de plaats genaderd waren, vonden zij den hond dood. Het raadselachtige dier was verdwenen.

In de tien dagen na zijn eerste verschijnen werden sporen van het beest gezien over 'n radius van tien mijlen. Een zekere mrs. Ray Smith deelde mede 't dier vlak bij haar woning gesignaleerd te hebben. Zij gaf den jagers de richting aan, waarin het was verdwenen, doch alle drijfjachten waren vergeefs.

De kranten van Kansas begonnen erover te schrijven. De gekste verhalen doken op. Aan de hand van teekeningen trachtten de kranten verstaanbaar te maken, dat het een woud-wolf zou kunnen zijn, die, het spoor van konijnen volgend, in Kansas terecht was gekomen. De bosschen van Kansas wemelen van konijnen.

Anderen weer veronderstelden, dat het dier door droogte of overstroming uit zijn gebied was verdreven en dat



het in Neosho County een dankbaar jachtterrein had gevonden. Weer anderen namen aan, dat het een leeuw was of 'n luipaard of 'n panter, een beer zelfs, uit een circus ontsnapt en op een of andere manier in Neosho County terecht gekomen.

Iedereen echter was van één ding overtuigd en dat was: wat voor soort dier het ook mocht zijn, het hoorde daar niet thuis en men hield de eene drijfjacht na de andere. Doch steeds zonder resultaat. En het zonderlinge, huiveringwekkende gebrul bleef langs de oevers der Neosho-rivier weerklinken.

Nu stak een aantal koene mannen de koppen bij elkaar, want men zou en moest het dier terwille van de veiligheid en de rust in de streek te pakken krijgen. Men trof voorbereidingen voor een drijfjacht, waaraan iedere gezonde man moest meedoen. Geen duim gronds zou men ondoorzocht laten.

Toen deden de kranten iets waartoe niemand in staat was geweest: zij losten namelijk het raadsel op van het zonderlinge dier, dat een maand lang de heele streek geterroriseerd had.

Een inwoner van 't district, die om 'n gegronde reden zijn naam niet wou noemen, maakte bekend dat het geheimzinnige monster van Neosho-County niets anders was dan 'n ouderwetsch snorrobot, een zeker kinderspeelgoed uit het einde der vorige eeuw, waarmede zij een snorrend geluid konden maken — een veter, ingesmeerd met hars, die door 'n gaatje in den bodem van een ton wordt getrokken. Hij maakt 'n schreeuwend, angstaanjagend geluid, waarin niets menscheijks schuilt maar ook niets dierlijks. De jongens van 1890 plachten de snorrobotten te gebruiken op den avond vóór Allerheiligen ofwel om weerbarstige liefjes 's avonds schrik aan te jagen! De onbekende inwoner van Neosho County had aan z'n kinderjaren zitten denken, toen hij besloot de streek eens 'n poets te bakken. Hij verhaalde op zijn manier de dolle vlucht van Clagg met z'n honden en van de andere beroemde jagers. Maar toen hij zag, dat de heele streek werd gealarmeerd om jacht te maken op het geheimzinnige monster, besloot hij een eind eraan te maken en mede te deelen wat er nu eigenlijk aan de hand was, voordat iemand zou worden gedood of een of andere onschuldige koe voor 't monster zou worden aangezien.

Natuurlijk was de verontwaardiging groot toen men zag hoe men bij den neus was genomen. Vooral de ijzerhandelaren, die zoo'n goede zaken hadden gedaan met het verkoopen van wapens, keken sip en zij hadden graag gezien, dat het monster nog enkele maanden langer had blijven rondlopen. Maar de opluchting was allerwegen zóó groot, dat de mannen van Neosho County besloten het er maar bij te laten en eerlijk te bekennen dat de spotvogel hen er tusschen had genomen!



Graaf Poklewsky-Koziell op een jachtpartij te Boekarest. Men ziet hem met pet en regenjas op de eerste rij, derde van links, naast kroonprins Michael en koning Carol van Roemenië.

☆ DE MAN ☆ VOOR WIEN DE GESCHIEDENIS IN 1917 OPHIELD

Het Roemeense hof en de diplomatieke kringen van Boekarest zijn in rouw over het verlies van een der populairste gezanten, een man, voor wien het leven twintig jaar geleden stil stond, ofschoon hij pas vorige week ten grave werd gedragen. Deze typische persoonlijkheid was graaf Poklewsky-Koziell, de laatste gevolmachtigde gezant van den laatsten Russischen tsaar bij het Roemeense hof, die op zijn post bleef tot op den laatsten dag van zijn leven, en de terreinen van zijn legatie beschouwde als het laatste restje tsaristischen Russischen grond, als een brokje onveranderlijk voor-oorlogsch verleden te midden van de veranderlijkheid en de vergankelijkheid aller dingen.

Natuurlijk was Poklewsky-Koziell op de hoogte van de revolutionaire omwenteling in zijn vaderland en wist hij, dat sinds twintig jaar de Sovjets regeerden over het gebied van moedertje Rusland. Maar zijn houding was als die van den kapitein van een zinkend schip. Hij verliet den post, waarop men hem geplaatst had, niet, wyl hij van geen enkele met gezag bekleede persoonlijkheid daartoe bevel had gekregen. Nicolaas II, de Tsaar aller Russen, had Poklewsky-Koziell naar Roemenië gezonden als zijn vertegenwoordiger, en dewijl zijne majesteit hem nimmer van zijn post had teruggeroepen, bleef Poklewsky waar hij was, en ging voort zijn taak te volbrengen. Hij hield vol dat hij nooit eenig bericht ontvangen had van den troonsafstand van zijn soeverein, noch van diens dood. Hij beschouwde zich dus nog steeds als gebonden door zijn beroeps-plichten.

Van lieverlede geraakte het eens zoo fraaie, kostelijke gebouw der Russische legatie op de Calea



Het wapen met den dubbelkoppigen adelaar, door een stuk telefoondraad aan het toegangshek bevestigd.

Victoriei in verval. Er was geen geld voor onderhoud of reparatie, geen geld om de bedienden te betalen, maar toch bleef het de Russische legatie, 'n brokje exterritoriaal en tijdsloos Rusland, waar men niets wilde weten van de Sovjets, niets van mannen als Kerenski, Lenin, Trotsky of Stalin. Rusland was voor graaf Poklewsky-Koziell het rijk van den Tsaar en hij zelf bleef diens getrouwe dienaar.

De tweekoppige adelaar, symbool van het Russische keizerrijk, spreidt nog altijd zijn vleugels boven de ingangspoort van het legatiegebouw, twintig jaar nadat 't moederland heett opgehouden een keizerrijk te zijn. Maar de adelaar was niet meer in al te beste conditie de laatste jaren. Geld om hem te schilderen en te vergulden was er niet geweest, en een stuk telefoondraad moest hem op z'n plaats houden, sinds roest hem van zijn steunsels had beroofd. Maar — de adelaar bleef op zijn plaats. Als vaders Tsaar eens terug had kunnen komen, twintig jaar na zijn afschuwelijke vermoording in Jekaterinenburg, zou er in ieder geval één plek ter wereld zijn geweest, waar hij inderdaad de Tsaar was, de keizer aller Russen: op de legatie van Rusland te Boekarest.

Zich niets aantrekkend van alles wat er zich op het wereldrond afspeelde, zat graaf Poklewsky aan zijn bureau, hield zijn officiële stukken en kaartsystemen bij, en stelde telegrammen op, die nooit verzonden werden. Sinds twintig jaar was er geen cent ontvangen voor het onderhoud der legatie. In den beginne besteedde de graaf zijn persoonlijk

fortuin er aan. Daarna zag hij zich gedwongen de waardevolle meubels te verkoopen, weldra gevolgd door de kostbare tapijten, het tafelsilver, het porselein en de schilderijen. Successievelijk verdween alles. Het personeel der legatie verminderte en verdween, zocht een ander baantje. Tenslotte bleef er niets anders over dan de uitgebreide bibliotheek, en waren de legatie-werkzaamheden practisch beperkt tot de administratie van uitgeleende boeken aan Russische emigranten. Maar graaf Poklewsky bleef op zijn post, als de kapitein op de brug van zijn brandend schip, waarvan alle opvarenden, behalve hij, waren gevlucht.

De Roemeense regeering behandelde den graaf met de onderscheiding en den eerbied, verschuldigd aan zulk een merkwaardig voorbeeld van trouw en plichtsbesef. En ofschoon sinds twintig jaar de regeering, welke hij vertegenwoordigde, opgehouden had te bestaan, kwam de naam van den graaf toch nog voor op de lijst der diplomatieke vertegenwoordigers, werd hij uitgenodigd op elke officiële receptie, en genoot hij alle voorrechten van een lid van het diplomatieke korps. De graaf bleef „Zijne excellentie, de gevolmachtigde gezant”.

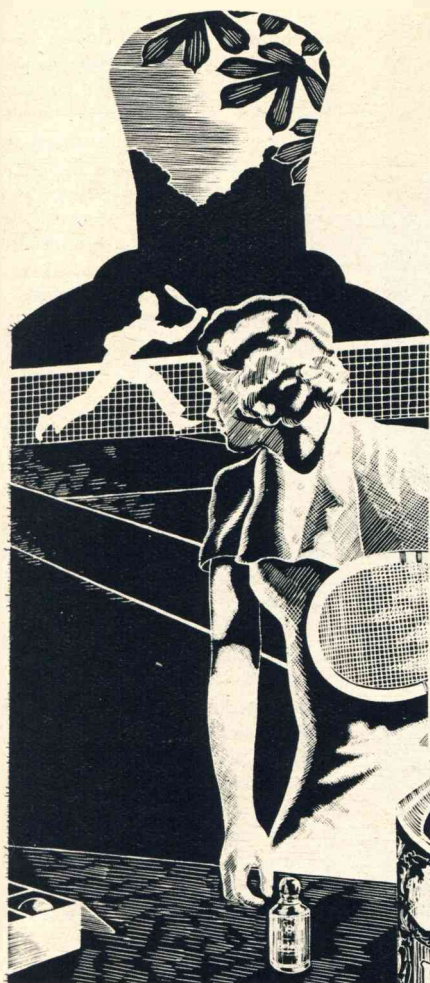
Er ontbrak maar een woord aan dezen titel: de naam van het land, door hem vertegenwoordigd.

Immers, dat land als zoodanig bestond niet langer. Alles, wat er van het heilige Russische rijk was overgebleven, was een huis op de Calea Victoriei in Boekarest, met een dubbelkoppigen adelaar, scheef hangend boven de vervelooze inrijpoort, een huis, waar de laatste der getrouwe onderdanen van Tsaar Nicolaas II in 1917 de klok had stilgezet. Wat er nadien gebeurd was, ging hem niet aan.

Enkele weken geleden is deze man, voor wien in het rampzalige jaar 1917 de geschiedenis ophield met de gruwelijke afslachting der tsaren-familie, overleden. Met hem heeft het tsarenrijk zijn laatste minime steunpunt op aarde verloren, want het vroegere Russische legatiegebouw zal in andere handen overgaan en voor andere doeleinden worden gebruikt. Met graaf Poklewsky verdwijnt te Boekarest het laatste overblijfsel van keizerlijk Rusland, om er nog alleen in de herinnering te blijven leven.

De diplomatieke lijst van de aan het hof van Roemenië geaccrediteerde gezanten. Onderaan, zonder datum van benoeming of vernedeling van het door hem vertegenwoordigde rijk, de naam van graaf Poklewsky-Koziell.

RANG ET ANCIENNETE DE MM. LES CHEFS DE MISSION DANS L'ORDRE DE LA REMISE DES LETTRES DE CRÉANCE			
Saint-Siège	S. Exc. Monseigneur Ange Marie Dolci Doyen du Corps Diplomatique	6 sept.	1923
Portugal	S. Exc. M. M. de Brederode	7 déc.	1919
Suisse	S. Exc. M. F. de Salis	6 juin	1920
Royaume des Serbes, Croates et Slovènes	S. Exc. M. B. Tcholak-Antitch	20 fév.	1921
Lettonie	S. Exc. M. Martin Nukša	2 juin	1922
Pays-Bas	S. Exc. M. le baron de Nagell	19 juin	1924
Grèce	S. Exc. M. C. Collas	18 déc.	1924
Turquie	S. Exc. Houssein Raghib-Bey	16 juin	1925
Autriche	S. Exc. M. Robert Lukes	17 sept.	1925
Bulgarie	S. Exc. M. S. Poménow	30 oct.	1925
Suède	S. Exc. M. le Baron Alströmer	17 déc.	1925
Tchécoslovaquie	S. Exc. M. R. Kůnsz-Jizerský	12 mars	1926
Grande-Bretagne	S. Exc. M. Robert Hyde Greg	23 oct.	1926
Allemagne	S. Exc. M. G. von Mutius	2 nov.	1926
Espagne	S. Exc. Don Juan Francisco de Cárdenas	3 déc.	1926
Pologne	S. Exc. M. le Comte Szembek	7 mai	1927
Estonie	S. Exc. M. Strandman	27 mars	1928
Italie	S. Exc. M. G. Preziosi	25 avril	1928
Belgique	S. Exc. M. le Baron Guillaume	25 avril	1928
France	S. Exc. M. Gabriel Puaux	21 juin	1928
États-Unis	S. Exc. M. Charles S. Wilson	13 oct.	1928
Égypte	S. Exc. Ibrahim Ratib Bey		
Hongrie	S. Exc. M. Anton de Magyary		
Japon	S. Exc.		
Danemark	S. Exc.		
	S. Exc. M. Poklewsky-Koziell		



Eau de Cologne
Boldoot



IMPERIALE
25 ct. en hooger
VERITABLE
20 ct. en hooger

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Houdt U Fit

door de heerlijk opwekkende Eau de Cologne BOLDOOT. Zij verfrist en verkwikt en stelt U in staat ten volle van sport en spel te genieten. Een afwrijving met BOLDOOT ontspant zenuwen en spieren en doet vermoeidheid als bij tooverslag verdwijnen. Maar let vooral op den naam BOLDOOT. Dan alleen heeft U de echte, originele Eau de Cologne Boldoot.

De volmaakte echtgenoot

DOOR M. HELLINGER



Jed Davis werd er tureluursch van. En als het niet gauw veranderde dan werd hij nog stapelgek! Zijn naaste buurman was de schuld van alles. Jed was een kerel van het gewone slag. Een goede betrekking. Een aardige vrouw. Een gezellig huisje op het land.

Alles zou volmaakt geweest zijn — ik zeg zou — als niet de naaste buurman van Jed de trots en de bloem van het stadje was geweest. De man heette Thomas Flint en zonder twijfel hebt ook gij het type van mr. Flint al eens ontmoet. Men kan hem met enkele woorden typeeren: hij was te volmaakt.

In alles wat hij deed was mr. Flint absoluut correct. Hij nam tweemaal in de week zijn vrouw mee naar de film. Op zijn vrijen dag maaide hij het gazon en knipte de heg. 's Zomers dronk hij 's middags thee met vrouw en kinderen op het gazon vóór zijn huis, droeg kraakheldere flanelletjes en zag er altijd uit om door een ringetje te halen.

Hij ging nooit eens naar het café, speelde voortreffelijk bridge en was bovendien nog gemeenteraadslid. Ja, hij kon zelfs een strik in zijn das leggen!

Zoo kwam het, dat alle vrouwen van het stadje de akelige gewoonte hadden aangenomen om hun echtgenooten te vergelijken met Thomas Ebenezer Flint.

„Waarom kun je er niet uitzien als mr. Flint?” waren ze gewoon te zeggen. „Hij zal nooit in zijn tuin zitten met een baard zoals jij. Nooit gaat hij naar een café en je moet eens zien hoe lief hij is voor zijn kinderen! Waarom kun jij nu ook eens niet zoo zijn?”

De vrouw van Jed Davis nu was in dezelfde onuitstaanbare gewoonte vervallen en dat was het, wat Jed zoo tureluursch maakte.

Jed was een goed echtgenoot en een goed vader voor zijn kinderen. Het is eigenlijk onnoodig dat te zeggen. Hij hield veel van zijn vrouw en hij was er vast van overtuigd, dat zijn twee kinderen de knapste en de beste van de heele wereld waren. Iedere week gaf hij het grootste gedeelte van zijn geld aan zijn vrouw voor het huishouden. Natuurlijk dronk hij nu en dan wel eens een glaasje en speelde hij 'ns een spelletje poker met zijn vrienden. Maar verder zou Jed Davis ook nooit gaan en daarom maakte het gedweep met mr. Flint Jed zoo nerveus. Na een poosje sprak zijn vrouw haast nergens anders meer over. Het was mr. Flint voor en na.

Op een avond barstte de opgekropte Jed los.

„Luister eens hier, mijn schat,” schreeuwde hij. „Ik ben bij lange niet wat je noemt de beste en meest ideale echtgenoot ter wereld. In een heeleboel dingen ben ik jou zelfs niet waardig. Dat geef ik ronduit toe, daar schaam ik mij niet voor. Maar één ding weet ik

zeker en dat is, dat telkens, wanneer ik zulk een volmaakt man als jouw mr. Flint ontmoet heb, het op slot van zaken niets dan een windbuil bleek te zijn. een hoop geschreeuw, een hoop lucht. En de toekomst zal bewijzen dat zulks ook met jouw mr. Flint het geval zal zijn. Let erop!”

Het eenige antwoord, dat zijn vrouw op die uitbarsting gaf, was een luid, hoonend gelach. Toen dreigde Jed heelmaal gek te worden.

Het werd zóó erg, dat de arme Jed schrik had om naar huis te gaan. Zijn vrouw praatte nu precies nergens anders meer over, vooral na de laatste gemeenteraadszitting. En juist toen de dingen er het donkerst uitzagen, kwam de ont-knooping.

Op een donkeren avond kwam Jed laat naar huis. Hij liep langzaam, want waarom zou hij zich haasten? Voor de „gezelligheid” die hem daar wachtte, hoefde hij het niet te doen. In somber gepeins verzonken, sloeg hij een hoek om en bleef plotseling staan! Daar, op nog geen tien meter afstand, waren twee schurken bezig een voorbijganger te overvallen en 't slachtoffer was... mr. Flint! Een oogenblik aarzelde Jed, doch ook slechts maar een moment! Neen, hij kon het niet aanzien, dat een onschuldige werd aangevall en zijn heldeninstinct vlamde hoog op! Hier was nu meteen een pracht van 'n kans met één slag alles weer goed te maken! De krant zou het met groote koppen vermelden, dat hij, Jed Davis, mr. Flint het leven gered had toen een paar laffe aanranders mr. Flint onverhoeds overvallen hadden. Jed zag al de bewonderende blikken van zijn vrouw! Alles zou weer goed zijn zooals voorheen... toen viel hij als een wervelwind den twee individuen op het lijf.

Het eenige, dat Jed zich nadien nog kon herinneren, was dat hij mr. Flint had zien wegvluchten. Daarna regende het harde slagen op zijn hoofd en alles werd groen en blauw voor zijn oogen en ten laatste... zwart!

Hij ontwaakte in het gasthuis. Zijn vrouw zat naast zijn bed. Vol trots keek hij haar aan.

„Hoe voel je je, Jed?”

Jed knikte. Zijn vrouw keek opgelucht.

„Zoo,” sprak ze ten laatste, „en nu hoop ik, dat je er voortaan zelf van overtuigd bent, dat mr. Flint niet alleen een volmaakt echtgenoot is maar bovendien ook een held.”

„Hoe bedoel je?” vroeg Jed.

Toen ontvouwde zij de krant en Jed zag het portret van Flint en met vette letters het bericht: FLINT VERJAAGT EEN PAAR GEWAPENDE BANDIETEN. HIJ REDT JED DAVIS HET LEVEN!

Nieuw! „EXTRA ZACHT” HOOGGLANS PEPSODENT!

Niets evenaart de nieuwe formule van Pepsodent Tandpasta, een formule, die haar ontstaan te danken heeft aan proefnemingen, waaraan een half miljoen gulden ten koste is gelegd. De sensationele nieuwe stof, die het bevat, geeft Uw tanden de schitterendste glans, die ooit bereikt werd - en is extra zacht.



Eleanore Whitney, Robert Cummings, Veda Ann Borg in „THREE CHEERS FOR LOVE” a Paramount Picture

DOET DE TANDEN DUBBEL ZOO LANG WIT BLIJVEN - ONSCHADELIJK

ABSOLUUT VEILIG - OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS!

„Ik heb het!” Met deze drie woorden kondigde een der wetenschappelijke medewerkers van de Pepsodent Company het einde aan van veertien jaar zoeken naar een absoluut nieuwe tandpasta, een tandpasta, die de tanden op onschadelijke wijze zou hoogglansen. Hij had de nieuwe Pepsodent gevonden. Een tandpasta, extra zacht en tevens hoogglanzend. Een tandpasta, die driemaal zooveel waarde heeft als de gewone soorten, omdat ze de tanden schitterend doet glansen en een dubbele veiligheid biedt. Wilt gij een werkelijke hoogglans, begin dan vandaag nog de Nieuwe Pepsodent te gebruiken.

HOOGGLANS UW TANDEN - GRATIS

Deze coupon geeft recht op een flinke hoeveelheid Extra zachte Hoogglans Pepsodent Tandpasta. Coupon uitknippen, duidelijk invullen, postzegel van 3 cent voor porto insluiten en zenden aan de Firma B. Meindersma - Westerbeekstraat 154 - Den Haag.

Naam:

Adres:

1-P-H



Veere — in een der doode, vervallen straatjes, waarachter de ranke stadhuistoren oprijst.



H. M. de Koningin, prinses Juliana en prins Bernhard nemen vanaf het balkon van het paleis op den Dam de huldiging van het enthousiaste Amsterdam in ontvangst.

Het Koninklijk bezoek aan de Hoofdstad

Rechts: De koninklijke familie luistert naar de Joodsche zanghulde op het J. D. Meyerplein l.l. Zondag.

Z.K.H. prins Bernhard inspecteert de eere-wacht voor het koninklijk paleis.



De aubade der Amsterdamsche jeugd op den Dam direct na aankomst der koninklijke familie.



H.M. de Koningin bracht een bezoek aan Arti. Op onze foto ziet men de vorstinne nu het bezichtigen der tentoonstelling haar auto bestijgen.



HET HOOI GEURT OVER 'T ZEEUWSCHE LAND



Strook na strook en veld na veld wordt er door de maaimachines afgemaaid in de wijde polders van Lewedorp.

De vele regens van het voorjaar en de langdurige zonneshijn, waarmee de zomer inzette, hebben ons een vroegen en een overvloedigen hooi-oogst bezorgd. Al is het Juli, die den naam van Hooimaand draagt—dezen keer was nog Juni niet in 't land, of de maaimachines ratelden al door de Zeeuwsche polders. De boeren zijn er vroeg bij, deels om van zon en droogte te profiteren en het hooi zoo veilig mogelijk binnen te krijgen—en deels om een zoo gunstig mogelijke kans te behouden op een goede tweede snee. De kruidige geur van drogend, jong gras vult nu de lucht boven onze wijde polders en wekt zomersche stemming in het land. En met den hooitijd is de groote en feestelijke drukte ingezet, die nu maandenlang de Zeeuwsche velden beheerschen zal, tot alle gaven, die de natuur ons dit jaar gunt, in 't najaar tot de laatste toe zijn binnengehaald.

De hooihark schaart het gedroogde gewas op regelmatige hoopen samen.



Op ruiters boven den grond getast ondergaan de hooihoopen nog een nader drogingsproces.



De wind kan aan alle zijden er onder, er boven en er door spelen: de hoopen worden zoo niet licht te hoog, die er in 't land van Wolfaartsdijk verrijzen.

En 't paard krijgt al 'n eerste proefje van wat er in den Wilhelminapolder is geoogst.





Nadat Peter's stiefzuster Sophie de macht in handen had, trachtte zij den kerkstrijd te kalmeeren. Naast haar op den troon de patriarch en haar gunsteling Wassily Galizyn.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

1

PETER DE GROOTE

EERSTE VERVOLG

De kinderjaren brengt Peter door in Preobrashenskoje, een kleine plaats in de nabijheid van Moskou. Zijn moeder blijft zich door de stilte en doodsche eenzaamheid van het provinciestedje gedurende al die jaren van hun ballingschap beklemd gevoelen. Heimwee naar de voorbijge, praalvolle dagen op het Kremlin, waar thans een zwakzinnige troont, verteert haar gemoed.

Met knuppels en houten sabels

Voor Peter zijn en blijven ook later deze jeugdijaren de schoonste van zijn leven. Hij is nu bevrijd van 't drukkende, sombere Kremlin, van zijn speelmakkers en vrienden, met wie hij zich nooit één had gevoeld. De jongens, die hem thans omringen, zijn geen prinses en geen Bojaren: het zijn staljongens, kinderen der bedienden van zijn moeder en jonge boeren.

Reeds spoedig begint Peter uit zijn nieuwe vrienden kleine troepen samen te stellen. Hij wapent hen met bogen, met knuppels, met houten sabels. Zij spelen met hart en ziel soldaat. Als hij ouder wordt, laat hij het speelgoed door echte geweren vervangen. Uit de kleine jongenstroepen groeien compagnieën, heele regimenten.

Zij bestaan nu niet meer uitsluitend uit de zonen van het eenvoudige volk, want ook de jonge adelstand laat zich in grooten getale bij deze regimenten inlijven, die sinds kort door buitenlandse officieren worden geleid.

Uit spel groeit ernst en deze ernst vormt de eerste bedreiging, de eerste uitdaging tegen de Moskouse regeering. Toch dringt het in die dagen nog niet tot Peter door, wat er eigenlijk rondom hem groeiende is. Hij begrijpt nog niet, dat allen die hem thans omringen Moskou haten uit het diepst van hun hart en dat zij bereid zijn voor hem te vechten, voor hem te sterven.

De „Njemezskaja Sloboda" de vreemdelingenwijk van Moskou, slaat den groei der „amusementsregimenten", zooals Peter zijn garde blijft noemen, met diepe belangstelling gade.

Daar, voor de poorten van Moskou, liggen nog betrouwbare, buitenlandse troepen, die voor 'n groot gedeelte nog door Czaar Alexej, den vader van

Peter, naar Rusland waren ontboden.

Patrick Gordon, een Schot van geboorte, thans in Russische dienst, is een der bekwaamste officieren dezer troepen. Bovendien is hij een der belangrijkste figuren uit de vreemdelingenwijk. Gordon sympathiseert oprecht met den verstooten, jeugdigen Czaar en

hij tracht aan alle wenschen van Peter zoo veel mogelijk te voldoen.

Voorloopig zijn deze wenschen nog onschuldig. Zoo vraagt Peter hem op 'n keer twintig bekwame trommelslagers en trompetters uit het Gordon-regiment. En kort daarna alle muzikanten, die Gordon hem maar beschikbaar kan stellen. Peter kan ze gebruiken voor zijn „amusementsregimenten" en de Schot begrijpt wat er van hem verlangd wordt. De trommelslagers en trompetters, die Gordon naar Preobrashenskoje stuurt, zijn met zorg uitgekozen soldaten, die allen als instructeurs in het leger van Peter kunnen dienst doen.

Moskou voelt zich niet in het minst ongerust. Het verheugt zich zelfs, dat Peter zoo lang in het soldaten-spel genoegen vindt. Het ziet in zijn wenschen geen schijn van gevaar. Bovendien, de adjudant van Peter is Boris Galizyn, 'n neef van Wassilij Galizyn, den bevoorrecht gunsteling van Sophie. Zoo lang men dezen in de nabijheid van Peter weet, maakt men zich niet de minste zorgen. Men kon in de verste verte niet vermoeden, dat juist Boris Galizyn het initiatief genomen had tot 'n inmiddels rijp geworden opstand tegen Moskou.

Boris dweept met de vreemdelingen uit de „Njemezskaja Sloboda"-wijk. Hij kent Gordon persoonlijk en is intiem met de meeste andere invloedrijke,



*Ioan Alexoivitz, et Pierre Alexoivitz
Freres, Czaars ou Grands Ducs de Moscouie succedant ala Couronne
de leur frere, qui l'on a cru avoir été empoisonné, pour avoir épousé une fille
de Polonoise, in avoir pris les habits, et imité les coutumes des Polonois. Il mourut
à l'âge de 26 ans. en 1682, et laissa deux freres, le 1er, lors d'âge de 22 ans, très
amoureux de la France, fut élu Czar, par plusieurs Barons, d'autres Grands, et
autres de leur prince Pierre, lors d'âge de 9 ans, et fut le grand duc de
le 2nd, reconnu les 2 freres pour Czaars, qui gouvernent en ambassade d'aujourd'hui.*

Peter met z'n zwakzinnigen broeder Iwan, die na de omwenteling door Sophie tot tweede Czaar benoemd werd.

buitenlandsche officieren. Hij vormt als het ware de schakel tusschen Preobraschenskoje en de vreemdelingenwijk.

Interesse voor scheepsbouw

Peter's huwelijk

Peter, die stukken grooter is dan alle jongens van zijn leeftijd, begint zich nu reeds van hen te onderscheiden door zijn geweldige lichaamskracht. De zestienjarige is in 't geheel geen studiekop, lezen en schrijven beheerscht hij maar matig en ook in zijn later leven wemelen zijn Russische brieven van spelfouten. Zijn gansche aandacht gaat uit naar het soldatenleven en alles wat daarmee samenhangt. Het africhten en drillen van troepen is zijn liefste bezigheid. Daarbij komt een nieuwe interesse, die hem voorloopig niet meer loslaat: scheepsbouw!

In een oude schuur ontdekt hij op zekeren dag een verwaarloosde boot. Peter heeft nog nooit een kielboot gezien en zijn belangstelling is meteen gewekt. Zijn Nederlandsche leermeester, Frans Timmerman, verklaart, dat het mogelijk is met deze boot ook tegen den wind in te zeilen. Peter brandt nu van

nieuwsgierigheid en meester Karsten Brandt, die de boot indertijd gebouwd had, zal het bewijs moeten leveren.

De bejaarde Nederlandsche scheepstimmerman, die door Czaar Alexej Michajlowitsch jaren geleden naar Rusland onthouden was, voorziet de boot van een zeil en laveert daarmee op het riviertje de Jauza; eerst zeilt hij met den wind mee, dan tegen den wind in.

Deze dag is voor Czaar Peter een onvergetelijke. Hij wijdt zich nu geheel aan de zeilsport. De Jauza is hem spoedig te smal, zijn boot te klein. Hij vertrekt naar Perejaslawel, waar voor Peter nieuwe booten worden getimmerd. Groote zeilfeesten zijn weldra aan de orde van den dag.

Czaar Peter timmert onvermoeibaar zelf mede. Zijn onverzettelijke wil is nog nooit zoo sterk gebleken als thans. Wat Peter goed en nuttig acht, geldt ook voor de anderen. Zijn omgeving heeft zich naar zijn wenschen te schikken. Hij slaagt erin zijn enthousiasme op zijn vrienden te doen overgaan. Kennis van zeilsport en scheepsbouw wordt verplichtend gesteld en 'n deel der militaire opleiding.

Czarina Natalie, de moeder van Peter, heeft haar zoon zeer lief en maakt zich niets dan zorgen over zijn gezondheid en zijn toekomst. Hoe gansch anders had zij zijn opleiding als Czaar van Rusland voorgesteld! Zij moet nu aanzien, hoe Peter verruwt, hoe zijn uiterlijk, vooral zijn handen, door den zwaren arbeid grof en bonkig worden.

Zij voelt zich echter niet tegen den bandelloozen, eigenzinnigen Peter opgewassen; zij ziet geen kans om hem een huiselijk gevoel bij te brengen. Haast nooit vertoef hij in haar onmiddellijke nabijheid en toch is zij de eenige, die hem nog met vrouwelijke zachtheid en teere liefde omringt.

Op haar verlangen treedt Peter, nog geen volle zeven-tien jaren oud, in 't huwelijk met Endokie Lopuchina! Over den begintijd van 't huwelijk is weinig bekend. Wel staat vast dat Czarina Natalie in de verwachtingen, die zij van dit huwelijk had, bedrogen uitkwam. Zij had gehoopt Peter door 'n huwelijk meer aan huis te verbinden. Endokie was 'n knap, innemend meisje, maar zij had op Peter niet den geringsten invloed. Na enkele weken reeds schijnt hij volslagen vergeten te zijn, dat hij gehuwd is! Zóó diep ging hij in zijn eigen gedachten en plannen op, dat zelfs zijn jonge vrouw geheel op den achtergrond wordt gedrongen. Hij laat Endokie niets van zich hooren. Hij vertoef weer op de scheepswerven



Het klooster van Troïtza nabij Moskou, waarheen Peter met z'n „amusementsregiment” voor de regeering te Moskou de vlucht moest nemen. In dit klooster, dat het karakter heeft van een versterkt kasteel, zocht de heerscher over Rusland reeds vroeger in tijden van gevaar een goed onderkomen.

en de zeldzame brieven, die hij schrijft, zijn nog aan zijn moeder gericht.

Zijn huwelijk schijnt slecht 'n bijzaak te zijn, zooals zoo vele dingen, die voor de meeste menschen iets grootsch en heiligs in zich hebben, voor Peter slechts onbeduidend en nauwelijks de aandacht waard zijn.

Reeds nu is Peter niet meer als zijn doorsneevrienden en hij zal zulks ook nooit worden. Hij voelt iets machtigs in zich branden, iets, dat hij niet begrijpt, maar dat hem onontkoombaar in zijn greep heeft en in verband staat met Ruslands toekomst.

Hij, Peter zal met tradities breken, oude zeden en gewoonten zal hij wegvagen uit het hart van zijn volk. Die hem weerstaat, die in opstand komt tegen zijn brunt geweld, zal hij dooden met gruwelijke pijnen. Onbarmhartig, met ijeren wil, koud en gevoelloos, zal hij Rusland wakker schudden uit den roes der eeuwen, zijn land opwekken uit den versuften slaap, om het nader te brengen tot Peter's stralende voorbeeld: Europa.

Alleenheerscher van Rusland!

De vriendschap met Boris Galizyn doet Peter de oogen openen voor vele dingen. Zijn ervaren raadgever hitst Peter op listige, aanhoudende wijze op tegen Sophie, de stiefzuster van Peter, die praktisch als heerscheres over Rusland in het Kremlin troont, daar de zwakzinnige Iwan, in naam Ruslands Czaar, in werkelijkheid niets heeft te zeggen. En Moskou bespeurt voor de eerste maal Peter's aanvallen van woede.

De tweede veldtocht, dien de Moskousche regeering tegen de Krim heeft ondernomen onder de leiding van vorst Wassilij Galizyn, dien Sophie met alle geweld tot Ruslands nationalen held wil promoveeren, is evenals de eerste op een mislukking uitgelopen. Toch haalt Sophie de soldaten als overwinnaars in Moskou binnen en zij overlaadt hen met hooge onderscheidingen en kostbare geschenken.

De officieren van het „zegevierende” leger zenden een deputatie naar Preobraschenskoje, maar Peter

Peter de Groote had een groote voorliefde voor narren en dwergen. Op deze prent ziet men den Czaar (geheel links) een vermakelijke bruiloft van dwergen bijwonen, welke hijzelf gearrangeerd had.



Vermakelyke Bruiloft van Dwerfen aengefeld door Czaer Peter den eersten.

D • Het mooie Deutschland



Bad Ems.

BAD EMS. Tot een van de meest bezochte kur- en badplaatsen van Duitsland behoort zonder twijfel Bad Ems. Ten eerste mag dit worden toegeschreven aan het groot aantal kwalen, welke daar met succes behandeld kunnen worden en ten tweede - en deze reden is zeker niet minder belangrijk - aan deschilderende natuur, welke deze badplaats, die tusschen Taunus en Westerwoud gelegen is, omgeeft. Bont en vrolijk is het beeld dat zich voor het oog van den bezoeker ontrolt op het voorplein van de bronnenhal en het Kurhotel, bij den Muziektempel, in de Colonnade, langs de voorzijde van de Kurzaal en in de Lindenallee aan den anderen oever. Zeker zijn er veel personen die aan kwalen lijden, die hier verkwikking zoeken, maar zij rusten en genieten, en zoo worden hier temidden van prachtige hotels en goed onderhouden pensions op de promenaden en langs de oevers van de Lahn veel zorgen vergeten... en reeds dit vergeten maakt gezond. Bad Ems wordt door gasten van alle nationaliteiten bezocht. Zij komen van ver naar de geneeskrachtige bronnen ter verlichting en genezing van hun kwalen en ook om van de prachtige natuur te genieten, welke hun eigen land in die mate niet bezit.



Gezochte Bad- en Vacantieplaatsen in het Zwarte Woud

Baden-Baden

Geneesk.-badpl. — Zw. Woud.
67° heete bronnen teg. rheum.
jicht, catarrh. Speelbk (Roulette,
Baccara, Klond.) geh. jaar geop.

Freudenstadt

De zonn. hoogte-stad, 750-900 M.
Geneeskraft-klimatisch jaar-
kuuroord. Golf, Tennis, Rijsport,
open en overdekt zwembad.

Herrenalb

Geneeskraftig - klimaat, kuur-
oord in het noordelijke Zwarte
Woud, 400-900 M. Autoverbin-
ding. Baden - Baden - Wildbad.

St. Blasien

Gezocht klimaat - kuuroord,
800 M. Geheel jaar geop. Zwem-
bad, tennis, forellenvangst. Ver-
maak.

Triberg

Geneeskr. klimaat, badplaats,
hetgeheele jaar door, 700-1000 m
Duitschl. grootste watervallen.
Groot mod. openlucht-zwembad.

Badenweiler

zuidelijkst thermal-kuuroord v.
Duitschl., 450 m. b. d. z. Radioact.
therme (26,4° C.) Hart — zenuw.
bloedsomloop — stofwisseling

Glatterbad

17 km. van Freiburg/Breisgau
Staalbron, groote boschluicht-
bad., zwembad, forellenvangst,
jacht, Prospectussen

Bad Liebenzell

350-650 M., thermalbad en kli-
maatkuuroord v. vrouwenziekt,
rheumatiek, jicht, zenuwen, hart-
kwalen. Klim. Kuur. Op. zwembad

Bad Teinach

400-600 M., Geneeskraftig bad
voor hart, nieren en zenuwen.
4 minerale bronnen, bad- en
drinkkuren. Open zwembad.

Wildbad

het groote geneeskraftig bad
teg. Rheumatiek, jicht, Ischias,
Zenuw. Zeer mooi en gezocht
kuuroord. Bergbaan — 430-750 m.

Baden-Baden

BADHOTEL BADISCHER HOF bij de kuurinricht.,
eig. park. Kamer v. RM. 5.—, P. v. 12.—, Thermalbd.

HOTEL EUROPIASCHER HOF temidden v. d. kuur-
inricht., mod., 260 bedden K. v. RM. 5.—, P. v. RM. 12.—

BAD HOTEL „ZUM HIRSCH“ centr. ligg., 150 bedd.,
P. v. RM. 9.50, m. privé-thermalb. v. RM. 12.50, J. Peter.

HOTEL STADT STRASSBURG b. Thermalb. 1936 nieuw
geouwd, eig. gr. park. Garage, comf. P. v. RM. 9.—.

BAD-HOTEL ZÄHRINGER HOF bek. familie-hotel,
therm.-b. in h. hotel. 17000 M² eig. Park P. v. RM. 9.—.

BELLEVUE in 21000 M² eigen park rust. gel. familie-
hotel. Lichtentaler Allee. P. v. RM. 13.—, Prosp.

HOTEL ATLANTIC Lichtentaler Allee teg. Kurhaus,
volk. rust. ligg. op. h. Zuiden. Comf. P. v. RM. 9.50.

HOTEL RUNKEWITZ rust. ligging in eigen park a.
Lichtentaler Allee. — Ligweiden. P. RM. 9.— — 12.—.

KAISERIN ELISABETH mod., rustig, hoog geleg. b.
golfterrein, bosch, ligweide. Pens. RM. 8.— — 10.—.

HAUS REICHERT ligging bij Kurhaus en Casino,
comfort. Kamers vanaf RM. 3.—, Prospect.

De „Hoogte-Straat“ door het Zwarte Woud

noordel. „Hochschwarzwald“ 800-1200 M.

van Baden-Baden tot Freudenstadt biedt met zijn heerlijk gelegen kuurhotels
voor alle eischen werkelijk herstel en een ideaal vakantie-verblijf. Inlichtingen
en prospectussen door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam en het „Landes-
fremdenverkehrsverband Baden“ Karlsruhe.

Titisee

860 M.

schitterende omgeving,
Bergen / Bosschen / Water

SCHWARZWALD-HOTEL
WOLF'S HOTEL TITISEE
HOTEL BÄREN

Schönmünzach

Hinterzarten

Freiburg

im Breisgau, de ideale vakantie-verblijfplaats in het Zwarte Woud. In
een omtrek van 25 K. M. liggen: Feldberg 1494 M., Kandel 1243 M.,
Belchen 1415 M., Blauen 1165 M., Thurner 1100 M. Men ber. langs een
3600 M. lg. zweefb. in 16 min. het Schaubl. 1286 M. De kathed. van
Freiburg is de eenige in de Middeleeuw. volt. Goth. Dom. Vraagt Prospectus.



Stuttgart

De mooist gelegen groote stad van Duitsland •
de stad van het „Auslandsdeutschum“ en v. d. jongen Schiller.

HOTEL GRAF ZEPPELIN Het modernste hotelgebouw van Zuid-Duitsland. — Autogarages,
benzinepomp. — Prijzen aangepast aan de tijdsomstandigheden.

HOTEL MARQUARDT Het gerenommeerde billijke hotel met elk comfort.

BANZHAF'S HOTEL ROYAL gezellig familiehotel, matige prijzen.

HOTEL HOSPITZ VIKTORIA Het verzorgde hotel. Centraal en rustig gelegen. Billijk en goed.

Ulm

aan de Donau. De stad van het Münster en de gothiek, leidt haar gasten in de
heerlijkheid van de Zwabische Rijkstad Middeleeuwsch stadsbeeld, eenig in zijn
soort, in onaangetaste bestolenheid. Uitgangspunt naar de Allgäu, de Zwabische Alb en
de kunstschatten van Oberschwaben. Van 14-22 Aug. 1937 Ulmer feestweek. Inlichtingen:
Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Städt. Verkehrsamt Ulm, Hauptwache.

HOTEL RUSSISCHER HOF, het gezellige familiehotel met alle comfort. Garages.

Bad Mergentheim

Gezondheidsbad voor Gals, Lever-,
Maag-, Darm-, Suikerziekte, Vet-
zucht, chron. Verstopping.

HOTEL KURHAUS • KURANSTALT HOHENLOHE

Eerste klas Huizen in het Kurpark gelegen. Te verwarmen Wandelhal, Pauschal-
kuren v. het heele jaar. Prosp. bij alle Reisbureaux- en door de Kurverwaltung Bad
Mergentheim. Mineraalwater en zuiver natuurl. Bronzout bij de hoofd-vertegen-
woordiging: Nederlandsch Bronnenbelang, resp. bij alle Apothek. en Drogisten.

Dresden

verwacht U in 1937

Millioenen bloemen in de groote tentoonstelling „Tuin en Huis“ April
350.000 M² open terrein, bloemenhallen, modelhuizen, enz.
De nieuwe „Königsufer“ — Duitschlands mooiste promenade.

Radiumbad Brambach in Sachsen

Sterkste Radium-
Minerale bron
ter wereld

Stofwisselingsziekten, Rheumatiek, Hart- en Bloedvatenziekten, Arteriosclerose, Neuralgie.

Kneipp-Sanatorium Wald-Sieversdorf (Märk. Schweiz)

Bij stofwisselingsziekten, als zwaarlijvigheid, reumatiek enz., bij hart- en bloedsomloop-
kwalen (aderverkalking), bij zenuwaandoeningen, maag- en darmstoornissen, geeft de Kneipp-
kuur in het Kneipp-Kurhaus „Das Haus in der Sonne“ in Wald-Sieversdorf goede resultaten.
Wald-Sieversdorf ligt nabij de Rijkshoofdstad Berlijn in een schitterende omgeving met
bergen, bosch en meren. „Das Haus in der Sonne“ heeft een eigen badhuis, tevens alle
Kneippkuurinrichtingen. Medische leiding. Vraagt kostenloze inlichtingen bij het Kneipp-
Sanatorium Wald-Sieversdorf (Märk. Schweiz).



Rüdesheim

Romantiek — Vrolijkheid — Wijn,
de mooie stad aan den Rijn met het „Niederwald-Denk-
mal“. Van 21 tot 29 Augustus: Wijnfeest-week.

Lorch

met het romantische Wisper-
dal. Burchten - Bergen - Wijn.

St. Goarshausen

Assmannshausen
(Bad) aan den voet van het Niederwald
in het mooiste gedeelte van het Rijn dal.



Bad Wildungen

vooraanstaande, speciale badplaats voor Nier-,
blaas- en stofwisselingsziekten, aan de hoofdroute Kassel—Frankfort a. M., meer
dan 22000 kurgasten per jaar. Voor drinkkuur thuis Helenen-Quelle bij nierlijden.
urinezuur, eiwit en suiker. Inlichtingen door Duitsch Verkeersbureau Amster-
dam en de Kurverwaltung, Bad Wildungen.

Bad Salzschlirf

bij Fulda met zijn Bonifatiusbron, het beroemde genees-
krachtige bad tegen stofwisselingsziekten, gewrichts-
ziekten (Rheumatiek, jicht), neuralgie (Ischias), hart- en
vrouwenziekten. Hotel Badhof en Kurhaus in h. Kurpark.
Alleenverkoop van het Bonifatius Bronwater:
Nederlands Bronnenbelang N. V. Nieuwe Haven 141 Rotterdam.

Kassel

de mooie kunst- en parkstad
Wilhelmshöhe
het Kneipp- en klimaatkuuroord

HOTEL SCHIRMER

Eerste Hotel ter plaatse
Kamers vanaf RM. 5.—

Marburg

a. d. Lahn.

Wereldbekend door zijn Universiteit en Festspele. Ge-
neeskraftig-klimaat, kuuroord, ligging in schitt. landschap.
Zon, Water, Bosschen. Van 19 Juni tot 18 Juli Festspele.

60% REDUCTIE
op de biljetten der **Duitsche Spoorwegen**
voor elke willekeurige
reis naar en door **DUITSCHLAND**



De Zwitser Franz Lefort, die jaren lang Peter's intiemste vriend en geestelijke opvoeder was. Hij voerde Peter in de Njemezskaja Sloboda en wekte zijn belangstelling voor de westerse beschaving.

weigert ze te ontvangen. Moskou en Preobrasjenskoje worden twee vijandelijke legerkampen.

Op 7 Augustus 1689 vlucht Peter uit zijn kleine residentieplaats weg. Hij verdwijnt in het holst van den nacht, daar hij van zijn vrienden vernomen heeft, dat Sophie een aanslag op zijn leven beraamt. De bloedige dagen van het Strelitzen-oproer staan nog te verschillen in zijn herinnering.

Op een ongezadeld paard, niet in staat iets van zijn bezittingen mede te nemen, vlucht Peter naar het Troitzky-klooster, dat wel een vesting lijkt. Den volgende dag verschijnen daar zijn eigen regimenten.

Vannit het klooster verklaart hij openlijk den krijg. Hij richt tot Moskou het bevel, hem Strelitzen en proviand te sturen. Als tegenbevel vaardigt Moskou aan de soldaten 't verbod uit om de stad te verlaten.

Weken gaan voorbij.

Peter herhaalt zijn bevel en op het laatste oogenblik begint Sophie te onderhandelen. Zij zendt den patriarch als bemiddelaar naar het klooster. De patriarch vertrekt, hij komt niet meer terug. Hij heeft zich aan de zijde van Czaar Peter geschaard en Sophie is diep getroffen. Maar zij heeft nog de militairen in haar macht, nog steeds staan de buitenlandse troepen in de „Njemezskaja Sloboda"-wijk tot haar beschikking.

Plotseling echter laat Patrick Gordon 't hof weten, dat hij Moskou verlaat. Onder het gejuich van de kleine bezetting in het Troitzky-klooster marcheert de Schot met zijn buitenlandse keurtroep de grijze kloostermuren binnen. In zijn gezelschap bevindt zich 'n man van grooten invloed: het is de Zwitser Franz Lefort.

Voor Peter is de strijd reeds beslist.

Wel geeft Sophie zich nog niet verlagen. Zij wendt pogingen aan om de Strelitzen, haar oude bondgenooten, nog eenmaal als wapen te gebruiken. Het is echter vergeefs. Men weigert haar te helpen.

Haar vertrouwen is gebroken. Het meest ontgoocheld voelt zij zich als ook Wassilij Galizyn, de man, dien zij het meest lief heeft, haar in den steek laat en zich buiten Moskou op zijn familiegoed terugtrekt. Fedor Schaklowity, de man, op wien zij na vorst Galizyn het meest bouwde, wordt door de Strelitzen aan Peter uitgeleverd. Hem wacht een wisse dood.

Vorst Wassilij Galizyn wordt, dank zij den bemoeiingen van zijn neef Boris, milder gestraft en levenslang verbannen.

Het rijk van Sophie is ten einde. Achter de heerszuchtige, eergierige dochter van Czaar Alexej Michajlowitsch sluiten zich de sombere deuren van het Nowo-Djewitschij-klooster.

Onder vreemden invloed

Met opgeheven hoofd rijdt Patrick Gordon, de Schot in Russischen dienst, vóór zijn regiment uit het Troitzky-klooster binnen. Een man die gewoon is te vechten en te overwinnen. Twintig jaren geleden trad hij bij het Russische leger in dienst. Hij blijft zijn tweede vaderland trouw, vol eerlijke overgave. Dank zij zijn schitterenden kwaliteiten als militair geldt hij thans als Ruslands bekwaamste, meest betrouwbare officier.

Een ware aristocraat, nauw aan het Engelsche koningshuis verbonden, trouw aan het Katholieke geloof, was hij een van de velen, die ten tijde van Cromwell Engeland verlieten. Nooit voelde hij zich Rus, steeds bleef een schroeiend heimwee naar Schotland hem verteren. En toch gaf deze eerlijke soldaat zijn gansche trouw, zijn veelzijdige kennis, ja zijn gezondheid geheel aan Rusland en aan den nieuwen, jeugdigen Czaar.

Nu treedt nog een tweede buitenlander in 't leven van den jongen Czaar. Het is de Zwitser Franz Lefort, die op denzelfden dag als Gordon de zijde van Peter koos. Lefort is zesendertig jaren oud, terwijl Gordon de vijftig gepasseerd is. Lefort is veel toegankelijker, hij is vrolijker, hij past zich ook veel gemakkelijker aan zijn omgeving aan.

De diep geloovige Gordon is streng als een asceet, Lefort een man van de wereld. Hij wordt door geen godsdienstige overtuiging in bedwang gehouden. Hij leeft zich heelemaal uit en hij doet zelfs de Russen verstomd staan door de ongelooflijke hoeveelheden drank, die hij tot zich kan nemen! Toch houdt hij zich steeds onder controle, hij gaat zich nooit te buiten en hij bewaart zijn Europeeschen stijl.

Lefort is meer cosmopoliet. Door zijn drankzucht vooral staat hij den Russen veel nader. In geen land ter wereld wordt zoo veel gedronken als in 't Rusland van die dagen. Bij de geringste aanleiding, bij 't kleinste feest bedronk zich iedere Rus, van edelman tot daglooner. Een tijdgenoot verhaalt, dat 'n edelman, die als Russisch gezant naar Zweden was gestuurd, zich uit opwinding hierover zóó bedronk, dat hij den volgende dag door den afgezaant van den koning, die hem in audiëntie zou ontvangen, dood op zijn bed werd gevonden.

Peter voelt zich onweerstaanbaar tot deze beide mannen aangetrokken. Gordon wordt zijn strenge leermeester, Lefort zijn intiemste vriend. Gedurende zijn eerste regeeringsjaren bekommert hij zich maar weinig over het staatsbestuur. Hij laat zijn oom Narischkin, 'n broer van de vermoorde Affanassij en Iwan Narischkin, geheel de leiding en stort zich gansch en al in de nieuwe

Vervolg op pag. 20



Eudokie Lopuchina, de eerste gemalin van Peter.



Bad Ems

aan de Lahn, 17 km van Koblenz. Wereldberoemd geneeskrachtig bad tegen **Catarrhe** allerlei aard, **Asthma**. Drink-, bad-, inhalatie-, terreinkuren. — Speciaal sanatorium. — Feestelijkheden op sport- en kunstgebied van allerlei soort. (Golf, tennis, watersport, bergsport) — Aanlegplaatsen van de Rijnbooten: Koblenz, Nieder- en Oberlahnstein. — Gezelschaps-uitstapjes per auto en motorboot.

Wiesbaden aan den Rijn

heeft 27 keukenzouhoudende bronnen tegen reumatiek, jicht, andere stofwisselingsziekten, catarrhale ziekten en biedt in het „Opelbad" op den **Neroberg**, in zijn „Kurhaus" en in de hotels een kuurleven vol vroolijkheid en afwisseling tegen tarieven voor iedere beurs. Een **bezienswaardigheid is de nieuwgebouwde bronnencolonnade bij het Kurhaus**.

METROPOLE-MONOPOLE Hotel en Badhuis
Het gezellige tehuis der Hollanders. Pension vanaf RM. 9.-. Kamers vanaf RM. 4.-.

HOTEL EN BADHUIS BELLEVUE Wilhelmstrasse, tegenover het park. Het Hotel waar men behagelijk woont. Nieuwe gezelschapszalen. Pens. van RM. 8.50, Kam. v. RM. 3.50

HOTEL GRÜNER WALD
140 bedden. Kamers vanaf RM. 3.-.

HOTEL KAISERHOF en Augusta-Victoria-Bad
Eigen warme bron. Rustige ligging midden in groot park. 200 Kamers. Zwembad. Carl König.

PALASTHOTEL WIESBADEN Voornaam familie- en touristenhotel met badinrichting van de kookbronnen tegenover het Kochbrunnepark. Dir. H. Ringelmann.

Bad Nauheim

Wereldberoemd bij ziekten van hart en bloedsomloop, reumatiek zenuwziekten en catarrhen

Voor gezonden en herstelzoekenden een ideale verblijfplaats. Prachtige parkaanleg, groote Taunusboschen. — Golf, tennis, schieten enz. — Feestelijkheden op sport- en kunstgebied. — Op den rijksautoweg Frankfurt a. d. M. — Bad Nauheim 30 minuten. Inlichtingen door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C., Kalverstraat 111 en de Reisbureaux.

JESCHKE'S GRAND HOTEL 200 kamers, 120 badkamers. Het hotel, waar U steeds terugkeert. Luxe zonder overdaad. Pension vanaf RM. 16.50, met bad vanaf RM. 20.50.

PARK-HOTEL
van den allereersten rang — op mod. wijze gerestaureerd — in het midden v. het Kurpark, tegenover de baden en de drinkbronnen. Garage. Rendezvous v. Hollanders! Eig.: C. Hilbert.

DER KAISERHOF Het uitstekend verzorgde tehuis der Nederlanders. 150 bedden. 50 badkamers. Afgesloten appartementen. Pension vanaf RM. 11.-.

Bad Homburg het Duitsche geneeskragtige bad voor maag-, darm- en stofwisselingsziekten.

Tennis, golf, groot mineraalwater - zwembad, Ruitersport. Centrum voor auto- en voettochten in den Taunus, naar den Rijn, de Lahn, Bergstrasse en Heidelberg.

SANATORIUM Dr. BAUMSTARK het eerste huis met alle comfort. Dir. Geneesh. Dr. med. H. B. Siebert (vroeger Batavia).

RITTER'S PARKHOTEL bij het Kurpark, alle vormen van diët, minerale baden in het Hotel. Concerten van kunstenaars en dansen. Pension vanaf RM. 9.50.

Schlangenbad de Duitsche badplaats voor zenuwziekten, Thermal- in de Taunus openlucht-zwemb. eenig i. zijn soort.

STAATL. KURHOTEL alle comfort, onvergelykelyk mooie ligging. Thermalbaden in het hotel. Kamers vanaf RM. 4.50. Pension vanaf RM. 8.50.

Schwalbach in de Taunus Staal- en modderbaden voor hart- en vrouwenziekten.

Bad Soden

aan d. Taunus bij Frankfurt a. d. Main. Oud gerenommeerd geneesk. bad voor catarrhen, asthma, hartkwalen. Natuurlijke, koolzure baden. Groot modern inhalatorium met pneumatische kamers.

Königstein

(Taunus) bij Frankfurt a. d. Main. Klimaat-kuuroord voor herstel van zenuwen, hart, bronchitis, asthma. Prosp. gratis bij Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam en de Kurverwaltung Königstein.

Mainz aan den Rijn de stad van Gutenberg begin- en eindpunt van alle Rijnreizen.

HOTEL HOF VAN HOLLAND het door Hollanders geprefereerde Familiehôtel. Kamer van RM. 4.-.

De stamlanden v. Willem v. Oranje in het romantische Berg- en Rivierlandschap tusschen Rijn, Lahn en Sieg. Rijke hist. herinneringsplaats. Mooie vakantie-verblijven m. goed logies e. verzorg.

Diez Luchtkuuroord met de eenige in Duitsch- land nog bewaard gebleven stamsloten v. het Nederlandsche Koningshuis, Burg Diez en slot Oranienstein. 11steek logies

Siegen

650 m., oorsprongspunt d. Nederl. vrijheid.

Nassau i. h. Lahndal. Kuuroord met geneeskragtige klimaat sedert 1856. Inlichtingen: Städt. Verkehrsamt.

Inlichtingen en prospectussen over Toerisme in Deutschland worden verstrekt door de Reisbureaux en door het **DUITSCH VERKEERSBUREAU** AMSTERDAM — Kalverstraat 111



Bij honderden scheren de meeuwen krijschend door de lucht, wanneer wij zoo'n schilderachtig vogeleilandje, zoo'n inlage in het Schouwensche duin met ons bootje naderen: toch blijren ook enkele dieren nog op de nesten achter.

MEEUWEN BROEDEN op Schouwen



Stil glijdt de boot van den eierenraper op het dichtberolkte meeuwen-eilandje toe.

Hebt u ze niet gemist? Boven uw stadsgrachten en boven de Zeeuwsche kanalen, waar ze den heelen winter lang zoo danig spektakelen en krijschen konden, speurend met hun scherpe oogen van de hoogte in het water en in scherende, elegante vlucht gulzig en nijdig elkaar het vischje afsnoepend, dat zich even te dicht aan de oppervlakte had gewaagd? Of op uw akkers, waar zij pas in het voorjaar nog in lange rijen meefladderden achter den ploeg om weg te vangen alles wat er met den opgewoelden grond aan wormen en larven naar boven kwam? De coquette zilvermeeuw met z'n prachtige, blauwig-glanzende vlerken, de kouwelijk-lijkende zwartkop-meeuw met z'n kleine zwarte kapje op, de statige mantelmeeuw met z'n zwarte vleugels, gehuld als in een statigen mantel, de bruinig gevlekte jongen van zilver- en mantelmeeuwen. . . . Hebt u ze niet gemist voor uw raam, waar u zich zoo dikwijls in de donkere maanden den tijd gekort hebt met toe te zien, hoe ze elk kruimeltje, dat u voor ze uitstrooide, elkaar onder zoo luid misbaar en in zoo fellen strijd en met zoo goochelme foefjes afhandig trachtten te maken? Jawel, en u hebt geredeneerd, dat ze wel weer terug zullen komen, als de herfst weer aankomt met stormen en vlagen, maar dat ze u nu niet noodig hebben, dat ze nu niet beter



En overal liggen tusschen het welig gewas de meeuwen-nesten op den bodem verscholen.

kunnen dan uit te zwermen over zeeën en stranden. Maar komt u 'ns mee naar de breede, golvende duinen, naar die prachtig begroeide, verlaten eilandjes en inlagen in de stille plassen van de Schouwensche kuststrook. Daar zullen wij u laten zien, waar al die Zeeuwsche zeevogels gebleven zijn. 't Is zoo ongerept, zoo onberoerd, zoo plechtig hier in dit monumentale duinlandschap. Stil, wees voorzichtig en praat niet te luid, sla niet te wild met de roeispanen door 't water nu we het vogeleilandje naderen — daar, het is al te laat: als op een wachtwoord zijn ze opgevlogen en heel de lucht is plotseling bedekt met roepende, zwierende, blanke vogels: de meeuwenkolonie is in alarm. Het lijkt wel of al wat de Zeeuwsche en Zuid-Hollandsche eilanden anders aan zeevogels bergen, nu hier is samengedromd bij duizenden en duizenden. De felle kreten, nu niet van afgunst en van nijd, maar van waarschuwing en van angst zijn niet van de lucht:



Het bebroede meeuwenei in het nest.

wat komen hier die indringers doen? Komen zij de nesten verstoren, zullen zij de eieren vernielen, willen ze de jongen rooven?

Want dat is het, wat hier die duizenden meeuwen bijeenbracht: dit is een van de uitzonderlijke plekjes van 't land, waar ze ongestoord kunnen nestelen en broeden, de jongen koesteren, grootbrengen en oefenen, tot ze op eigen beenen kunnen staan, op eigen wieken kunnen drijven, zelf zorgen voor verdediging en onderhoud.

We zullen op een van de vogeleilandjes, een van de inlagen, aanleggen; maar pas op, dat u niets vertrappt: de nesten liggen hier overal in 't rond. De meeste vogels hebben wel gezorgd voor een verborgen hoekje tusschen 't hoog opgroeiende gras, maar andere hebben genoeg moeten nemen met een simpel kuiltje in kalen grond, waar de eieren en de jonge vogels onbeschut voor wind en regen liggen, wanneer de oude vogels het nest verlaten, zooals bij onze nadering.

Neen, het is de eierenraper, die met ons meekomt, niet, die hun dien angst bezorgt. Aan hem zijn zij gewend, zij kennen en vertrouwen hem en weten, dat hij geen kwaad in den zin heeft, al zoekt hij dan ook elken dag al de nesten in het door hem gepachte terrein af en laat hij er in geen enkel meer (maar ook niet minder) dan één ei achter: drie eieren legt elke vogel minstens en twee ervan verdwijnen onverbiddelijk in de eiermand. Na half Juni is 't rapen geheel verboden, maar van half April tot half Juni moeten de rapers toch in ieder nest één ei achterlaten. Maar dat beteekent toch, dat in de grootste Schouwensche zeevogelbedrijven honderd à honderdvijftig eieren per dag worden verzameld en daarmee wordt in zoo'n afdeling de voortteling met een negenduizend exemplaren per seizoen verminderd, 'n beperking, die overigens grond en nut heeft, omdat anders de meeuwenbevolking in dit gebied al te omvangrijk worden zou.

Het zijn niet meer, zooals vroeger, de groote steden alleen, die 't afzetgebied vormen voor de zeevogeleieren: in de laatste jaren worden ze ook hoe langer hoe meer in eigen omgeving gebruikt, en in sommige opzichten worden ze niet ten onrechte met kievitseieren vergeleken. Duur zijn ze niet, want het rapen, sorteren, verpakken en verzenden vereischt niet veel werk en alle werkzaamheden kunnen in een bedrijf van 150 eieren per dag — en dat behoort onder de grootste — door slechts twee man worden verricht.

Verrasten u de foto's, die wij meebrachten uit deze Schouwensche vogelbroedplaatsen? U kunt ze zelf ook bezoeken. Wanneer u er maar niet met te velen en niet te vroeg in 't seizoen komt. Want iedere vreemde maakt de vogels wantrouwig en beangst: dat is nadeelig voor den leg; en bovendien zou te groote toeloop de vogels nopen rustiger streken tot broedplaats te gaan kiezen. En daarmee zou dit Schouwensche natuurmonument een van zijn grootste aantrekkelijkheden verliezen.



De schaal breekt door.



De jonge meeuw heeft bijna geheel zijn nauw omhulsel verlaten.

Links: Uit de mand met geraapte eieren worden de verzendkistjes voorzichtig gereedgemaakt.



Als de jonge meeuw zoo groot geworden is, leert hij reeds uitvliegen.

De tandbederver



loert op Uw kind

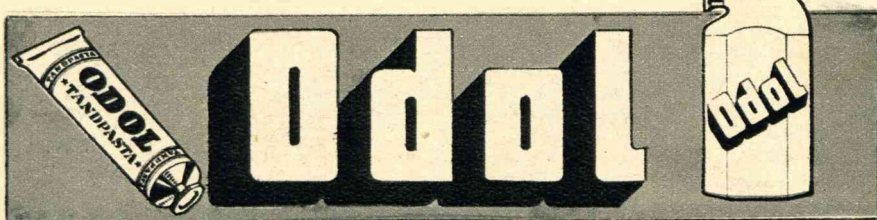
't Slaapt als een roos. Moeder heeft er voor gezorgd, dat de tandjes voor 't naar bed gaan gepoetst zijn. Zij weet, dat spijsresten tusschen de tanden de voedingsbodem zijn voor bacteriën, die tandbederf veroorzaken. Zij weet, dat tanden poetsen met de rijk schuimende Odol tandpasta noodzakelijk is, vooral voor het naar bed gaan.

Maar de bacteriën - die talloze helpers van den tandbederver - verbergen zich ook in de kleinste tandgroeven. Om ze dáár te vernietigen, moet men met Odol mondwater spoelen!

Odol mondwater doet nog méér: Het vernietigt niet alleen de bacteriën, die de tanden aantasten, maar beveiligd door zijn desinfecteerende werking mond- en keelholte en daarmee de gezondheid van Uw kind.

Poetst de tanden met Odol tandpasta. Spoelt den mond 2 x daags met Odol mondwater.

Odol tandpasta fl. 0.35 - fl. 0.60 per tube.
Odol mondwater fl. 1.25 - fl. 1.75 per flacon.



NEDERLANDSCH FABRIKAAT - N.V. ODOL COMPANY AMSTERDAM



meer verdienen in de techniek?

Maak Uzelf bekwaam met de lessen van

PBN A ARNHEM

120 LERAREN 200 LEERVAKKEN 4000 CURSISTEN

BURGERLIJKE BOUWKUNDE, ARCHITECTUUR, MEUBEL- EN SCHILDERTECHNIEK.
Bouwk. Opzichter, Bouwkundig Tekenaar, Burgerbouwkundige, Architect, Techn. Ambtenaar Bouwtoezicht, Uitvoerder, Aannemer (grote en kleinere werken), N.O.-acten, Gezel en Meester, Meubeltekenaar, Binnenhuisarch.

dige, Betontechnicus, Statisticus, Wegentechnicus.

WERKTUIGBOUWKUNDE AUTO-, Vliegtuigtechniek.
Mach. constructeur, Werktuigbouwkundige, Staalconstructeur, Autotechnicus, Vliegtuigtechnicus, Verwarmingstechnicus, Koeltechnicus, Monteur, Vliegtuigmecanicien, Machinist, N.O.-acten, Meester en Gezel.

ELECTROTECHNIEK, RADIO-TELEVISIE.
Electrotechn. Opzichter, Electrotechnicus, Radio-

technicus, Installateur, Monteur, Meterijker, Voorman Electr. Tractie, Dieselmachinist, N.O.-acten.

CHEMISCHE TECHNIEK
Technisch Chemicus, Gas-technicus, Analyst, Algem. Scheikunde, Olie- en Vetindustrie, Textielindustrie.

SPECIALE EXAMENOPLEIDING
Diploma's boekhouden, Acten Nijverheidsonderwijs, Machinisten-diploma's, Diploma's Meester en Gezel, Monteurs- en fitters-diploma's.

Studeer techniek thuis

Vraag gratis prosp. p

Heerschers over Rusland

(Vervolg van pagina 17)

levenssfeer der „Njemezskaja Sloboda"-wijk. De twee vreemdelingen, die niet meer van zijn zijde wijkten, hebben voor hem de poorten dezer streng afgesloten wijk geopend.

Twee maal per week is hij de gast ten huize van Franz Lefort. Dit op zich zelf vrij onbelangrijke feit is voor Ruslands naaste toekomst echter van geweldige betekenis. De adel splitst zich in twee partijen: verreweg het kleinste deel blijft Peter volgen, terwijl het grootste gedeelte van den adel hem met tegenzin, met argwaan en groeienden haat gaat beschouwen en machteloos moet aanzien, hoe de Czaar zijn ziel verkoopt aan hun grootsten vijand: het Westen.

Het laat Peter erg onverschillig wat de wereld over hem denkt. Hij slaat geen acht op het vermaan van den patriarch, die hem voor de gevaarlijke buitenlandse ketters waarschuwt en hem terugroept tot de Russische kerk. Peter gaat zelfs zóó ver, dat hij de woning van Lefort aan de Jauza laat verbouwen tot een waar lustslot. Hij richt daarin groote feesten aan en de buitenlanders vormen het middelpunt der schitterende partijen. Hier in de vreemdelingenwijk van Moskou maakt Peter voor het eerst kennis met 'n vroolijk, blijgeestig, ongedwongen familieleven, met bruisende feesten, waaraan ook de vrouwen deelnemen, hetgeen in het hofleven op het Kremlin, met z'n Oostersche sfeer, iets volslagen onbekends, iets volmaakt onmogelijks is.

Intusschen groeit Peter's nieuwe leger, dat de plaats zal innemen der ongedisciplineerde, onbetrouwbare Strelitzen. Gordon voert de leiding over Ruslands toekomstige garde en hij neemt de eerste manoeuvres af.

Deze manoeuvres hebben een symbolisch doel. Peter's regimenten hebben de Strelitzen als vijandelijke partij. De opdracht luidt, dat het nieuwe, militaire systeem het oude zou overwinnen, het terzijde schuiven. Zoo wordt er een ware veldslag geleverd rondom de geïmproviseerde vesting Pressburg en bij Kosnuchowo. De partijen stormen in volle woede op elkander los. Ongewild wordt het militaire schouwspel bittere ernst.

De troepen van Peter stormen aan. Schoten knallen en tusschen den kruitdamp, die in dichte wolken boven hun hoofden hangt, blinken de vlijmscherpe sabels. Er vallen dooden. Peter stoort zich aan niets.

„Voorwaarts!”

Het gaat op leven en dood! Tegen de Strelitzen, de verraders, de gehuurde moordenaarsbenden van Sophie. Peter maakt den strijd tot het einde toe mee. Hij vuurt zijn troepen geregeld aan. Hij let er niet op, dat Gordon gewond is, dat overste Strasburg, de schoonzoon van Gordon, stervend van het slagveld wordt weggedragen. Zelf gekwetst, het gezicht met brandwonden bedekt, stormt Ruslands Czaar aan het hoofd van zijn troepen op de vijandelijke stellingen af.

Bij den strijd om Pressburg verliest vorst Jurij Dolgorukij het leven.

Peter's woeste natuur moet kunnen uitwoeden. Na de manoeuvres volgt 'n feestmaal, dat dagenlang duurt. Daarna begint hij weer met ijzeren hand zijn troepen te drillen, hij bezoekt opnieuw de vreemdelingenwijk en werkt op de scheepswerf te Perejaslawel.

Langzaam begint het karakter van den Czaar zich te omlijnen. Het is vol krasse tegenspraak. In de vreemdelingenwijk is Peter 'n man-van-de-wereld, die vermaak schept in „grootvaders dans”. Men kan hem daar vaak



De Schot Patrick Gordon behoorde tot de vertrouwde medewerkers van Peter. Hij was de reorganisator van het Russische leger.

zien als peetoom, als getuige bij huwelijksplechtigheden, terwijl hij in de kerk met eerbiedige stem de psalmen meezingt. Maar dan, tijdens het feestmaal te midden van zijn intiemste vrienden, laat z'n beheersching hem plotseling in den steek. Nauwelijks heeft hij 't kerkgebouw verlaten of hij beveelt zijn dronken vrienden 'n drinkgelag te houden. De oude leermeester uit zijn jeugd, Sotow, wordt tot drinkpatriarch verheven en hij moet, vlak voor den stomdronken Czaar staande, de liederlijkste godslasteringen spreken. Over het bleke gelaat van den vromen leermeester rollen bittere tranen. Maar hij moet er mee doorgaan. Peter duldt geen tegenspraak, zijn woedeuitvalen zijn vreeselijk en niemand is dan zijn leven zeker. Vandaag kwelt en vernedert hij zijn leermeester, morgen zal hij hem omhelzen en met rijke geschenken overladen.

Het feest duurt voort tot in de morgenuren. Zonder rust te nemen, zonder een oog te hebben dicht gedaan gaat Peter, alsof er niets gebeurd was, aan het werk. De bijl in de hand of op 't exercitieveld de degen. Iedereen moet zijn voorbeeld volgen. De reus, de geweldenaar duldt geen zwakkelingen in zijn omgeving. Slechts één is in staat gelijken tred met hem te houden in alles: hij is even zoo athletisch gebouwd en op drinkgelagen is hij een der ergsten: het is de Zwitser Lefort. Bij den arbeid, op het feest, op het exercitieterrein is hij steeds aan Peter's zijde.

De Czaar wil zich naar Archangelsk begeven. Het meer bij Perejaslawel wordt hem te klein. Reeds nu verlangt hij voor Rusland een uitgang naar open zee.

De aanblik van de noordelijke stad maakt op Peter een overweldigenden indruk. Voor de eerste maal van zijn leven ziet hij hier echte zeeschepen. Er liggen een aantal Hollanders en Engelschen. Ook hier zijn het de vreemdelingen, die den handel in handen hebben. Aan hen behooren de groote schepen en de vreemdelingenwijk van Archangelsk is 'n burcht van Europeesche beschaving.

De moeder van Peter maakt zich ongerust over haar zoon en Peter, door haar moederliefde ontroerd, schrijft haar terug: „Het heeft u behaagd mij te schrijven, dat gij mij hebt aanbevolen in de hoede van de Moeder Gods. Waarom maakt gij u dan bezorgd? Op grond van deze gebeden en voorspraken behoedt God niet alleen mij, maar de heele wereld.”

God? Is 't een andere God, waaraan Peter gelooft? Is Peter werkelijk de antichrist, zooals de orthodoxe geestelijkheid hem heeft bestempeld? En was zijn gebed niet oprecht gemeend, toen hij in 't begin van het volgende jaar den dood zijner moeder betreurde?

(Wordt vervolgd)



Voetbal. — Middelburg—M. V. V. 5-4. Den laatsten thuiswedstrijd wist Middelburg te winnen, waarmee meteen alle spanning uit deze promotie-competitie is verdwenen; want Willem II behaalde thans het 1e-klasserschap. Een moment uit dezen wedstrijd.



Corner op het doel van Middelburg.

Zeeuwsche Sport

De warme Juni-Zondag, welke weer achter ons ligt, bracht sensatievolle verrassingen op de voetbalvelden. Twee groote gebeurtenissen in het Zuiden waren de promotie van R.C.S. ten koste van Terneuzen en de promotie van 't oude, roemruchte Willem II ten koste van M.V.V. Het eerste is voor Zeeland belangrijker dan het laatste, omdat in de promotie van Willem II het eenige belang is, dat Middelburg hierin de hand had en ondanks den warmen Zondagmiddag toch een uiterst vinnigen kamp streed en het M.V.V. zoo lastig maakte, dat de Maastrichtenaren moesten capituleeren. Zeker een sportieve geste van de Middelburg-ploeg, welke noch te winnen, noch te verliezen had. Willem II won van Miranda en had dus meteen het eerste-klasserschap binnen. Het spel van de Middelburg-ploeg is wel zeer meegevalen en de vaak verrassend goed opgezette aanvallen hadden het uiteindelijk succes, dat ervan verwacht mocht worden.

Hierbij dient niet uit het oog verloren, dat M.V.V. danig met zenuwen te kampen had en dat zijn keeper fouten maakte, welke een eerste-klasse-keeper niet mag maken. Intusschen, wat niet verwacht was, is gebeurd, 't forsche, krachtige spel van M.V.V. heeft 't moeten afleggen tegen het soepele en minder stoere spel der Tilburgers. De voorsprong van Willem II is door de onverwachte nederlaag van M.V.V. wel heel groot geworden. Wat onze Zeeuwsche candidaat in deze promotie-competitie gepresteerd heeft, is niet het allerbeste, doch we mogen dan al niet tevreden zijn over de aanvankelijke resultaten, deze overwinning op M.V.V., den zoo vaak gevreesden tegenstander, maakt veel goed.

En nu het belangrijkste feit van den dag: de overwinning van R.C.S. te Axel en de promotie van de Souburgsche club naar de tweede klasse. Een hartelijke felicitatie is het eerste, waarmee we te beginnen hebben. Het verheugt ons uitermate, dat deze jonge ploeg van hardwerkende jongens, zoowel in het veld als in de leiding, na eenige jaren derde-klasserschap de promotie bereikt heeft. We feliciteeren ook den Zeeuwschen Voetbal-Bond, die deze club tot het tweede-klasserschap opleidde, door middel van de clubleiderscursussen van den K.N.V.B.-trainer Karel Kaufman. Want het staat voor ons vast, dat deze clubleiderscursussen, welke door enkele R.C.S.-leden met zooveel enthousiasme zijn gevolgd, voor een goed deel de oorzaak zijn van dit mooie resultaat.

Zonder twijfel zullen ook Kaufman en de T.C. van den K.N.V.B. deze promotie met bijzondere waardeering begroeten. Al was dit het eenige resultaat van deze cursussen, dan nog zouden zij verantwoord zijn. Axel blijft in de derde klasse en Terneuzen moet de bittere pil der degradatie slikken. Moge het voor beide elftallen een aansporing zijn om met nog meer energie de training te hervatten en moge een gezonde frissche sportieve geest blijven heerschen in beide ploegen, opdat beide na een paar jaar heroveren, wat zij beide verloren: het tweede-klasserschap. De Brabantsche ploegen zullen niet treuren om het feit, dat Zeeuwsch-Vlaanderen van de reijlijsten kan worden afgeschreven, want deze lange, moeilijke en kostbare uitstapjes vielen toch reeds

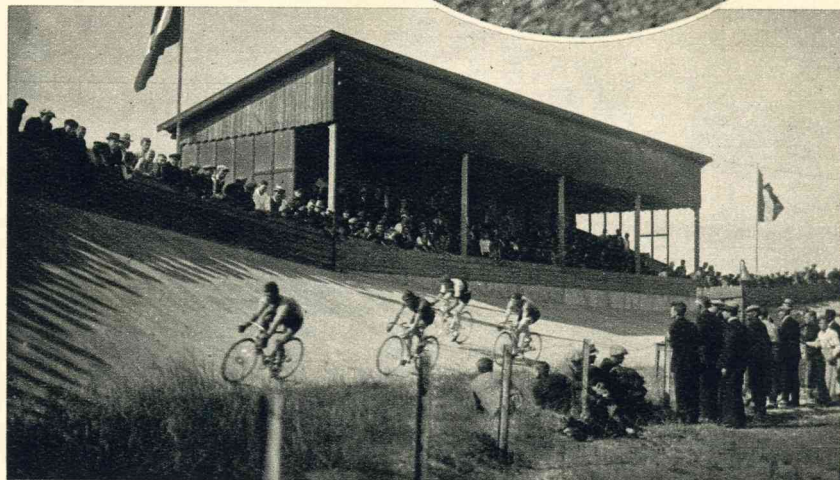


De verdediging van Middelburg onderschept een aanval.

allesbehalve in den smaak. De strijd der derde-klassers wordt er in Zeeuwsch-Vlaanderen mooier en interessanter door.

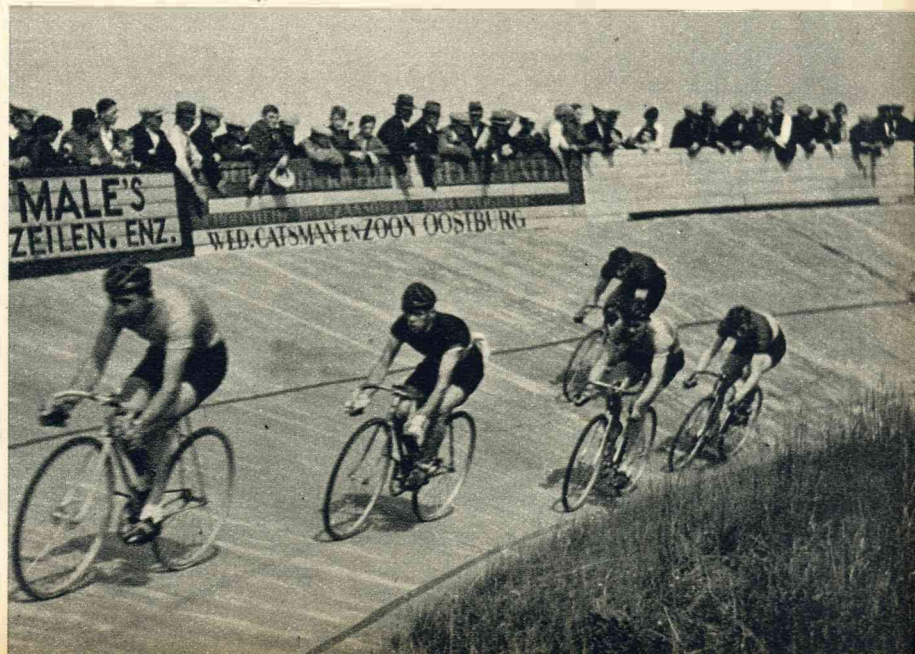
Middelburg, Souburg en Vlissingen zijn nu wel rijk aan tweede klassers en de belangstelling voor de plaatselijke ontmoetingen, want dat zijn de onderlinge wedstrijden toch eigenlijk haast allemaal, zou er onder gaan tanen. Middelburg, Zeelandia, R.C.S., De Zeenwen en Vlissingen, het wordt bijna van het goede te veel en naar onze meening loopt dat op het sneuvelen van één van deze vijf uit. Op betrekkelijk korten afstand zit ook nog Goes en als we dan terugdenken aan den tijd, dat Zeeland slechts twee tweede klassers, Middelburg en Vlissingen, telde, dan is er in een kort tijdsbestek wel heel veel veranderd. Of het een verbetering is, de zes tweede klassers van thans? We weten het niet, maar als we de resultaten en verrichtingen van Middelburg in de promotie aanschouwen en vergelijken met die van andere promotie-candidaten, dan moeten we constateeren, dat het spelpeil in de tweede klasse de laatste jaren wel is gedaald. O. i. moet door zoo'n overvloed van tweede klassers, zoo kort op elkaar gevestigd, de belangstelling slinken en naar onze meening is het te hopen, dat aan de volgende promoties naar de tweede klasse geen Zeeuwsche clubs meer te pas komen, althans wanneer een dergelijke promotie zou geschieden ten koste van een Brabantschen tweede klasser, want een zuiver Zeeuwsche tweede klasser zou o. i. de belangstelling voor het Zeeuwsche voetbal geen goed doen.

Een schermutseling om den bal.



Wielrijden. In Zeeuwsch-Vlaanderen is het wielerseizoen op de banen te Oostburg. Terneuzen en Kapellebrug alweer een tijd aan den gang. Te Oostburg en Terneuzen waren o.a. Pellenaars en Slaats van de partij, die op beide banen den koppelwedstrijd wonnen. Een kijkje op de baan te Oostburg tijdens den koppelwedstrijd.

Overzicht van de baan te Terneuzen tijdens den wedstrijd van Zondag 1.1.





OMSTREEKS
1830

De dageraad der fotografie — een stilleven van Louis Jacques Mandé Daguerre — de vroegste daguerreotype welke men kent. Het origineel, waarvan deze foto genomen is, vertoelt in 't bezit van de Société Française de Photographie te Parijs.



OMSTREEKS 1840 Kolonel James Glencairn Burns, zoon van Robert Burns, „genomen” op papier door David Hill en Robert Adamson, Engelsche fotografen.



OMSTREEKS 185

HONDERD JAAR FOT

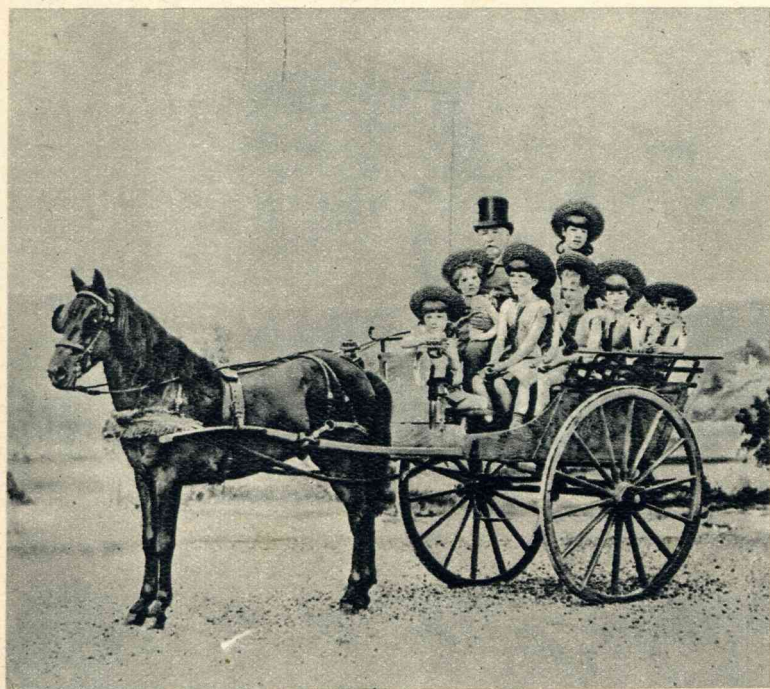
Het is dit jaar een eeuw geleden dat Louis Jacques Mandé Daguerre, wiens befaamde diorama toenmaals duizenden Parijzenaars naar z'n schilderijen van Rome en Edinburgh trok, in een stil hoekje van z'n studio de eerste fotografie vervaardigde. Hoewel 't principe der fotografie —

het opvangen van lichtstralen op een wand — reeds bekend was aan Leonardo da Vinci, die de camera obscura in z'n aantekeningen beschreef omstreeks den tijd, dat Columbus Amerika ontdekte, duurde het nog honderden jaren alvorens het Daguerre in Parijs gelukte, het eerste beeld op een koperen plaat,

bedekt met een laagje zilver te registreren. Tezelfdertijd werkte een zekere William Henry Fox Talbot in Engeland eveneens aan hetzelfde idee — alleen gebruikte hij gevoelig papier, gelijk dit nog heden ten dage gebeurt.

In den loop der jaren heeft de fotografie-kunst ge-

stadig droge p desond gina's grafen kasten

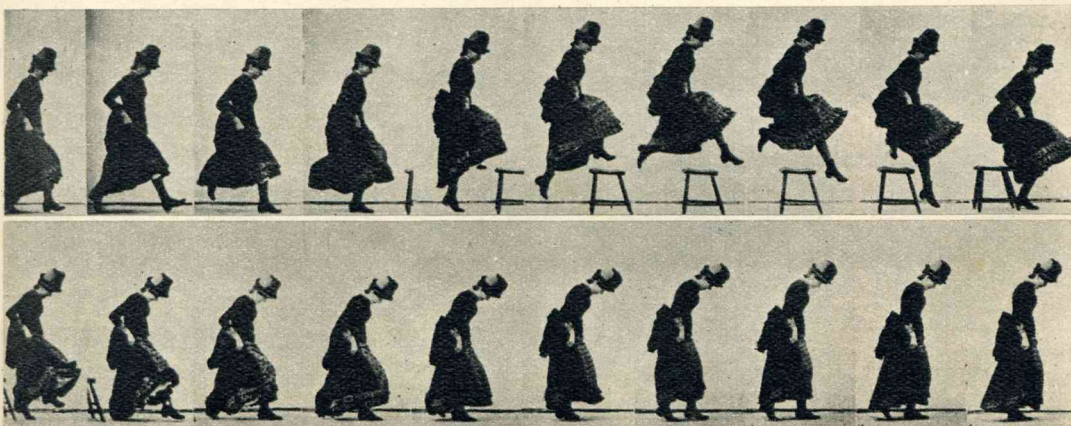


OMSTREEKS
1870

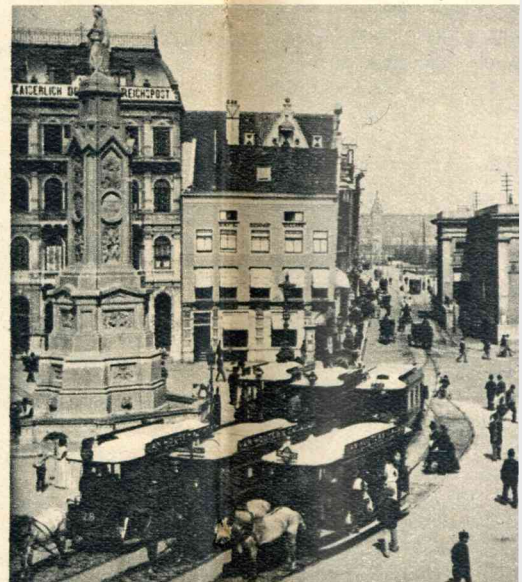
Ferdinand de Lesseps, de bouwver van 't Suez-kanal, in een pony-wagentje met z'n zeven kleinkinderen. Vervaardigd door een onbekenden fotograaf.

OMSTREEKS
1880

Een voorspelling van de film. — Een meisje uit dien tijd over een stoel springend; haar bewegingen zijn op de plaat vastgelegd door Eadweard Muybridge te Londen. De fotograaf gebruikte voor deze opnamen een groot aantal camera's, die hij naast elkaar geplaatst had. Ieder toestel maakte maar één opname.



OMSTREEKS 1890 Modeprent van een Duitschen fotograaf.



OMSTREEKS
1900

De Dam te Amsterdam met gezicht op het Damrak — rechts de oude Koopmansbeurs. Men lette op de paardentrams in den linkerhoek van de foto.

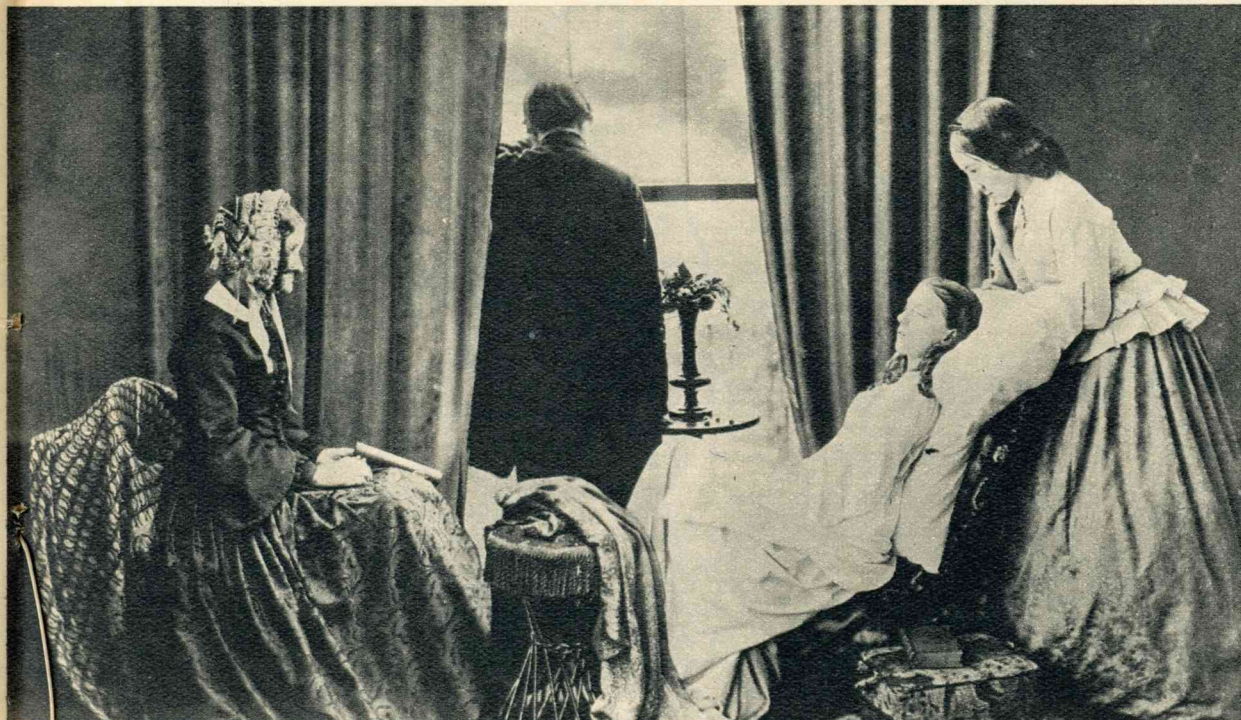


OMSTREEKS
1910

Een tuinfeest te Hareley (Engeland). Grote hoeden voor vrouwen en strooien „daken” voor mannen waren dien tijd erg in de mode.



Henry Burns, zoon
van Robert Adamson,
die fotografen.



**OMSTREEKS
1850** „Het vliedende leven”, een foto van Henry Peach Robinson te
Reamington (Engeland) vervaardigd volgens 't collodion (natte
platen) proces. Sommige deelen der foto zijn apart belicht om
de figuren en de bewolkte lucht op het beeld te brengen.



**OMSTREEKS
1860** Een fotografische opname van Amerika's
grooten president Lincoln (zonder baard);
uit 1860. Deze waardevolle foto werd
enkele jaren geleden door een toeval op
het bureau „onbestelbare poststukken” te Washington ont-
dekt — men vond het gebroken negatief in een beschadigd
pakje, dat wegens onvoldoende adresseering reeds tientallen
jaren in de opslagruimten van het bureau berustte.

AR FOTOGRAFIE

met een laagje zilver te registreren. Te-
vond werkte een zekere William Henry Fox
in Engeland eveneens aan hetzelfde idee —
gebruikte hij gevoelig papier, gelijk dit nog
vandaag gebeurt.

stadig verbeteringen ondergaan — van de natte en
droge platen zijn we geleidelijk gekomen tot de film;
desondanks wekken de elf prenten, die wij op deze pa-
gina's afdrucken, niet den indruk, dat de oude foto-
grafen met hun langzame en onhandelbare kiek-
kasten voor hun goed-uitgeruste collega's van van-

daag onder behoeven te doen. De
prenten, die wij voor publicatie uit-
zochten, geven een beeld van den
voortgang der fotografie gedu-
rende honderd jaren — we zullen
dit interessante onderwerp vol-
gende week beschrijven met 'n serie
foto's, welke betrekking hebben
op den tijdsduur der opnamen —
van 1 uur tot 1.000.000ste seconde!

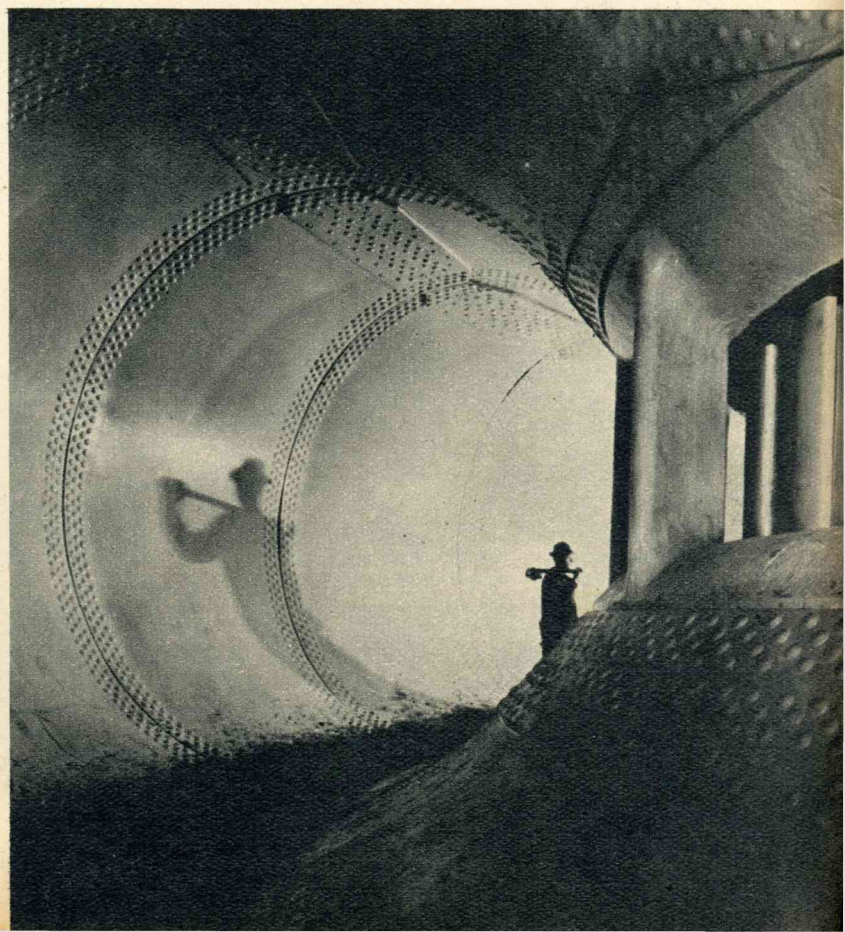


**OMSTREEKS
1920**

Een modern „stilleven” van Man
Ray te Parijs, direct op de plaat
vastgelegd zonder camera. Zulke
effecten zijn een inspiratie geweest
voor de surrealisten.

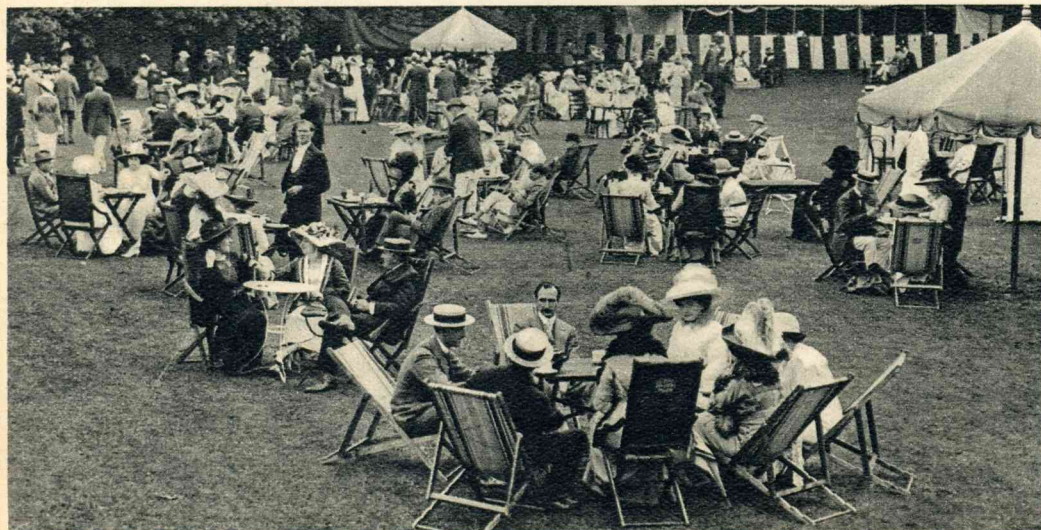
**OMSTREEKS
1930**

De eeuw der techniek —
een arbeider in 'n hydrau-
lischen generator van de
waterwerken in de Tennes-
see-vallei (Amerika) naar
'n foto van Charles Krutch.



**OMSTREEKS
1900**

De Dam te Amsterdam
met gezicht op het Dam-
rak — rechts de oude
Koopmansbeurs. Men
lette op de paarden-
trams in den linker-
hoek van de foto.



**OMSTREEKS
1910**

Een tuifees te Hen-
ley (Engeland). Grooten
hoeden voor vrouwen
en strooien „daken”
voor mannen waren
dien tijd erg in de mode.

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

door Richard Connell

✱

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Ernest Bingley, van nature een groote droomer en fantast, woont geheel alleen in het stadje Bear Falls (staat Iowa in Amerika) en drijft er een zaak in het opzetten van dieren. Hij is een héél ver familie-lid van den graaf van Bingley — hoewel deze van z'n bestaan niets afweet — en hoopt sinds jaren z'n voorvaderlijk kasteel in Engeland eens een bezoek te kunnen brengen. Een buurman van hem, mijnheer Slocum, wil de zaak voor een zijner zoons koopen en biedt 'n som van vijfduizend dollars. Voor den worstjesfabrikant Wyncoop moet Ernest een paard opzetten, waarmede hij op de jaarbeurs zijn stand wil opfluiten. Hoewel Wyncoop's inzending ongetwijfeld de mooiste is, besluit de jury hem den eersten prijs niet toe te kennen, aangezien het opgezette paard z'n stand ontsiert. Tegen alle verwachting in wint Ernest dien prijs met een stand van geprepareerde vogels en dieren uit den staat Iowa — hij haalt zich hiermede den haat op den hals van den heer Wyncoop. Ernest is door de driehonderd dollars, welke hij als eerste-prijswinnaar verworven heeft, in staat een bezoek aan het kasteel zijner voorvaderen in Engeland te brengen. Zijn zaken worden intusschen waargenomen door den zoon van mijnheer Slocum. In Pennytton, waar Bingley Castle gelegen is, huurt hij een ouden, schonkigen schimmel, waarop hij, gelijk een ridder uit vroeger eeuwen, naar het oude kasteel rijdt. Hij is nog onbewust van het feit, dat de bewoners in dringende geldverlegenheid zijn. Ze verwachten een rijken Amerikaan, die het kasteel voor eenigen tijd wil huren. Ernest wordt voor dezen persoon aangezien. Lady Rosa, de knappe dochter van graaf Bingley, maakt met hem een tocht door het historisch kasteel.

✱

Ernest kon de spanning plotseling niet langer verdragen. Hij moest graaf Bingley onmiddellijk uit den droom helpen, hoe wreed het ontwaken ook zou zijn. „Het spijt me,” begon hij met een verdrietige stem, „dat u het slachtoffer is geworden van een ernstige dwaling, meneer Bingley.”

„Dat zou me niets verwonderen,” antwoordde graaf Bingley met een alleszins betamelijke zelfkennis. „Het gebeurt wel eens meer. Maar in welk opzicht heb ik dan gedwaald?”

„Ten opzichte van mijn persoon,” hernam Ernest. Hij sprak langzaam en stroef, alsof elk van zijn woorden in azijn gedoopt was en zijn keel verschoorde. „Ik ben niet, wat u van me denkt.”

„Dat is niemand,” merkte zijn gastheer vriendelijk op.

„Ik bedoel eigenlijk,” viel Ernest wanhopig uit, „dat ik er heelemaal niet aan heb gedacht en evenmin heb afgesproken dit kasteel te huren.”

Het leek hem eensklaps toe, of hij graaf Bingley jaren ouder zag worden. Hij probeerde te glimlachen, maar hij bracht het slechts tot een verwrongen grijns.

„O,” zei hij geheel verslagen, „ik dacht dat alles reeds in orde was.”

„Neem het me niet kwalijk, maar er was niets in orde,” zei Ernest.

Op hetzelfde oogenblik ging de deur open. „Mag ik binnenkomen?” vroeg lady Rosa met een lieve stem.

„Nu niet, liefste,” trachtte haar vader haar te weren. Maar Rosa, die bevreesd was dat neef Ernest te veel in beslag zou worden genomen door de stokpaardjes van haar vader, liet zich niet afwijzen.

„Is alles nu besproken?” trad zij binnen. Aan het zwijgen en aan die twee sombere gezichten ried zij plotseling, dat er iets ernstigs aan de hand was. „Wat is er gebeurd?” vroeg zij ontsteld.

„Ik... ik vrees dat ik mij weer eens vergist heb,” antwoordde haar vader met een vreemde stem. „Meneer Bingley heeft het kasteel niet gehuurd...”

Rosa wierp Ernest een verschrikten blik toe. „Is dat waar?” vroeg zij toonloos.

Ernest kon dien blik niet verdragen. „Wacht even, laat me eens 'n oogenblikje nadenken,” zei hij heesch, terwijl hij opstond en naar het venster liep. Hij keek naar de verweerde, met klimop begroeide muren van Bingley Castle, waarover een vroolijk herfstzonnetje een weerglans uitgoot van emaille en goud. Hij slikte, keerde zich plotseling om en liep naar zijn plaats terug.

„Ik heb mij toch nog bedacht,” hernam hij rustig. „Ik zal het kasteel huren.”

„Is uw besluit nu definitief?” vroeg Rosa haastig. Haar gezicht was opgeklaard, doch de angstige zorg, die hij zooveel in haar oogen gelezen had, was er nog niet geheel uit verdwenen.

„Ja,” antwoordde hij vastberaden. „Definitief — nog nooit in mijn leven heb ik tot zooiets definitiefs besloten.”

„Wel, Rosa,” liet graaf Bingley zich vroolijk hooren, „dan is het 't beste, als wij vanavond maar terstond vertrekken.”

„Waarom vertrekken?” viel Ernest haastig uit. „Neem mij niet kwalijk — ik begrijp uw vraag niet,” zei graaf Bingley verwonderd.

„Waarom zoudt u vertrekken, vraag ik. Ik zou juist gaarne willen dat u blééf. Ik ben alleen gekomen met de bedoeling de historische beteekenis van Bingley Castle te bestudeeren. Een rustige kamer in een der torens is alles wat ik wensch. Kunt u niet besluiten hier te blijven?”

„U is buitengewoon vriendelijk,” antwoordde graaf Bingley verrast. „En het aanbod is even edelmoedig als ongewoon, maar zoo zijn de Bingley's nu eenmaal. Ik geloof wel, dat we gaarne zullen blijven. Nietwaar, Rosa?”

Rosa had Ernest verbaasd aangehoord. „'t Is inderdaad zeer vriendelijk van meneer Bingley,” gaf zij aarzeland ten antwoord. „Maar ik vrees dat we het niet mogen accepteren, vader. Het zou een dwaze toestand zijn.”

„Volstrekt niet!” viel Ernest haastig uit.

„En het zou ons de moeite en de onaangenaamheid besparen bij tante Julia te moeten gaan logeeren,” viel haar vader hem bij. „Julia is mijn zuster,” wendde hij zich beleefd tot Ernest, „maar zij heeft meer weg van een ouwe fees. We zullen maar besluiten te blijven, meneer Bingley. Wij danken u zeer voor uw gulle gastvrijheid. Dat is te zeggen, als lady Rosa het goedvindt.”

Ernest wierp Rosa een smeekenden blik toe. „Zegt u maar ja,” vroeg hij dringend.

Zij knikte glimlachend. „Ja.”

„Dan, meneer Bingley,” hernam de kasteelheer tevreden, „moest u het zich hier maar zoo gemakkelijker mogelijk maken.”

„Jawel, dank u. Maar ik zal eerst even naar het dorp moeten. Ralph moet terug en ik heb ook nog een telegram te verzenden.”

„Voor al die dingen kan Crump zorgen, meneer Bingley. Ik moet ergens telegramformulieren hebben liggen. U hebt er maar een in te vullen en hij doet de rest. Geeft u zich toch niet zooveel moeite.”

„Dank u vriendelijk, maar dit zal ik toch zelf moeten doen,” wees Ernest even beleefd als beslist Crump's diensten van de hand.

Een kwartier later was Ernest Bingley op weg naar het dorp. Hij bracht Ralph bij Grig terug, rekende zijn kamer af en nam zijn koffertje mee. Toen begaf hij zich naar het postkantoor. Minutenlang stond hij in gedachten op zijn penhouder te kauwen, doch eindelijk was hij het met zichzelf eens geworden wat hij seinen moest.

Zijn telegram was geadresseerd aan mr. Caleb Slocum, Bear Falls, Iowa U. S. A. En de inhoud luidde:

„Ik accepteer bod van vijfduizend dollars voor mijn zaken, mits het geld onmiddellijk telegrafisch wordt overgemaakt. Ernest Bingley.”

Mooi, bekijken we nu eens dit historische kasteel, zooals de gidsen het gewoonlijk zeggen,” hernam graaf Bingley na een korte adempauze. „Kijk eens rond in deze kamer, meneer Bingley. Het is mijn studeerkamer, hoewel ik er nooit iets in bestudeer. Denkt u eens in: in deze kamer schreef eens een graaf vurige liefdesbrieven aan zijn beminde, die hem later in de grootste moeilijkheden zouden brengen. En zooals in dit vertrek de historie tot u spreekt, zoo spreekt zij overal. Vanaf den hoogsten steen in den toren tot in den diepsten van de kelders.”

„Ik weet het, meneer Bingley,” zei Ernest met cerbied.

„Ach juist, Rosa zei het me al. Ze zei dat u de historie van uw kasteelen op een prikje kende.”

„Alleen die van Bingley Castle, meneer.”

„Nu ja, dat doet er overigens niet toe. Ik wilde eigenlijk maar zeggen, dat duizend pond voor een volle maand huur voor 'n kasteel als dit geen penny te veel is.”

DERDE VERVOLG

„Geen penny — ik geef het u volmondig toe.”

Graaf Bingley streek met een roodbruinen zijden zakdoek over zijn lichtelijk bedauwd voorhoofd en slaakte een zucht van verlichting. „Ik ben blij dat u er ook zoo over denkt,” hernam hij. „En zullen we nu de verdere bijzonderheden aangaande uw verblijf maar niet liever op een anderen keer bespreken? Die kleinigheden zijn altijd vervelend, vindt u niet?”

Ernest knikte. Hij had zelf ook nog 'n paar van die vervelende kleinigheden te regelen. In de eerste plaats moest hij Ralph naar zijn geboorteweiden terug zien te leiden en in de tweede plaats zou hij zijn Zondagsche costume en zijn armzalige bagage in „De Vrolijke Gans” op moeten halen.

Graaf Bingley liet hem echter nog niet gaan. „Meneer Bingley,” hernam hij plotseling, „als 'n Bingley tegenover een Bingley voel ik mij verplicht u uiteen te zetten, waarom ik eigenlijk gedwongen ben geworden u dit historisch bezit te verhuren.”

Te verhuren? Het woord stak Ernest als een angel. Hij had plotseling zijn pijnlijke positie begrepen. Voorloopig bleef het hem nog een raadsel welke noodlottige samenloop van omstandigheden tot dit diep treurige misverstand geleid had, maar naar de gevolgen hoefde hij niet meer te raden.

„Ziet u, het geval zit zóó,” ging de kasteelheer intusschen vertrouwelijk voort. „Een van mijn kennissen en ik zitten samen in de klem, maar ik zal er alléén de gevolgen van moeten dragen. Om aan duizend pond te komen moest ik gebruik maken van het aanbod, dat u mijn zaakwaarnemer hebt gedaan. Had ik het afgeslagen, dan...”

„Dan?” vroeg Ernest toonloos, terwijl graaf Bingley een diepen zucht liet hooren.

„Dan zou ik waarschijnlijk binnenkort op straat zijn gezet. Dank zij uw royaal aanbod zal ik die schande kunnen voorkomen. U begrijpt natuurlijk wel, hoe blij wij waren met uw komst. Vooral voor Rosa is het 'n heele geruststelling, dat de zaak geregeld is. Zij beschouwde uw aanbod zoo ongeveer als een uitkomst van den hemel...”

„Ik moet u toch ook nog iets anders vertellen,” sloeg de heer van Bingley Castle eensklaps een vroolijker toon aan. „Toen wij straks zoo ernstig zaten te overleggen, kwam u juist met dat eigenaardige paard aangereden. Crump beweerde terstond, dat u geen millionair kon zijn. Hoe kan een mensch zich toch vergissen in iemands niterlijk, nietwaar? Ik weersprak die meening en legde hem uit dat de meeste Amerikanen nogal 'n beetje excentriek zijn. Ik hoop, dat u mij dat woord niet kwalijk zult nemen. Ik ben zelf wel eens excentriek genoemd. Mijn meening is trouwens dat iederéén, die iets in de maatschappij beteekent, eenigszins excentriek is. Is dat niet zoo?”

VIJFDE HOOFDSTUK

Goed geslapen, Ernest?" informeerde graaf Bingley den volgenden morgen aan de ontbijttafel.

Sinds het diner van den vorigen dag had Ernest een zeer gunstige meening gekregen aangaande de Engelsche vriendelijkheid in het algemeen en de hartelijke jovialiteit van een Engelschen landedelman in het bijzonder. Dat lag aan den toon, die aan tafel had geheerscht en die een graad van gemeenzaamheid bereikt had, waarbij men elkander gewoonlijk bij den voornaam pleegt te noemen.

Toen de soep werd opgediend noemde graaf Bingley hem nog „meneer Bingley", bij den vleeschschotel heette hij reeds „Bingley", bij het dessert was het eenvoudig „Bing" en na het tweede likurtje sprak hij hem aan als „Ernest". „Ik heb geslapen als een roos, meneer," antwoordde Ernest op die belangstellende vraag.

Het was een beleefd leugentje, want onder den indruk van al die bijzondere gebeurtenissen en herinneringen had hij onmogelijk in slaap kunnen komen, zoodat hij den heelen nacht in het groote bed in de torenkamer had liggen woelen.

Bij gebrek aan 'n jacquet of smoking was Ernest den vorigen dag genoodzaakt geweest aan het diner te verschijnen in een blauw serge colbert. Het had hem den heelen middag in verlegenheid gebracht, aangezien hij vast verwachtte, dat graaf Bingley in smoking aan zou zitten. Daarom gaf het hem een gevoel van verlichting, toen hij den hooggeboren graaf zag verschijnen in een flanelen pantalon en een oud blauw fluweelen jacquet, waarbij hij als het toppunt van nonchalance en slechten smaak een das droeg, die een kleur had als een gesmolten regenboog!

Crump, wiens taak het was geweest Ernest's „bagage" op te bergen, had meteen van de gelegenheid gebruik gemaakt om zijn garderobe eens door te snuffelen. Over zijn bevindingen had hij graaf Bingley een akelig precies verslag uitgebracht, waarbij hij ietwat smalend had opgesomd wat er allemaal aan de garderobe van een Amerikaanschen millionair ontbrak.

„Sta je daar te grinniken, Crump?" vroeg graaf Bingley, toen hij uitgesproken was.

„Neen, meneer," ontkende Crump. „Nu, laat het dan. Ik vrees dat je iets van een parvenu hebt."

„Dat zou wel kunnen, meneer," zei Crump gedwee.

„Denk er altijd aan dat de kleeren den man niet maken en dat men een boek niet moet beoordeelen naar zijn kaft, maar naar den inhoud. Kan je me volgen, Crump, of niet?"

„Jawel, ik begrijp u, meneer." „Welnu, grinnik dan nooit meer."

„Nooit meer, meneer." De armzaligheid van zijn garderobe bleef intusschen een zorg en een kwelling voor Ernest. Toen hij den eersten avond van zijn verblijf op Bingley Castle op bed lag en nadenkend in de duisternis lag te staren, kon hij zich niet verhelen, dat hij in dit opzicht eigenlijk veel te slecht was uitgerust om de comédie te kunnen blijven spelen, die hem door een toevalligen samenloop van omstandigheden als het ware opgedrongen was. Het leek hem het verstandigst zich 'n excentrieke rol aan te passen, waarbij tekortkomingen als deze althans verklaarbaar leken en niet zoo opvielen.

Toen hij het probleem, hoe hij in weerwil van zijn armzaligheid voor een vorstelijken Croesus kon spelen van alle kanten beschouwd had, viel hij in een rustigen slaap. Den volgenden morgen

werd hij gewekt door het binnentreden van Sloat, zijn kamerdienaar, die een badkuip binnenbracht. Hij scheen in allen ernst voornemens te zijn Ernest te baden en te kleeden en deze wist geen raad, hoe hij zich van zooveel ongewenschte vriendelijkheid moest ontdoen. Plotseling echter herinnerde hij zich de rol, die hij besloten had te spelen.

„Waar is mijn peper?" vroeg hij zoo onschuldig mogelijk.

„Uw peper, meneer?" echode Sloat verbaasd. Hij was een lang, bleek jong-mensch, met oogen als een spaniel.

„Mijn peper, jawel," herhaalde Ernest. „Is het je niet verteld, dat ik peper moet hebben bij het opstaan?"

„Welneen, meneer," blaatte de knecht. „Maar wat bedoelt u eigenlijk, meneer?"

„Wat ik bedoel? Wel, peper! Gewone peper. Zoodra ik 's morgens opsta moet ik driemaal niezen. Dat heldert me wat op, begrijp je."

„Heel goed, meneer," antwoordde Sloat en met een vreemden blik in zijn oogen snelde hij weg om een peperbus.

Zoodra hij weg was sprong Ernest uit bed, sloot de deur en begon zich vliegensvlug te wasschen en te kleeden. Hij was reeds bijna gereed, toen Sloat uit de provisiekamer terugkeerde met een zilveren peperstrooier.

„Dank je," zei Ernest vriendelijk. Met plechtig vertoon strooide hij een weinig peper op den rug van zijn hand, snoof het op en nieste dat het daverde. „Ziezoo," zei hij tevreden, „nu ben ik weer in conditie. Wil je er voortaan iederen morgen om denken, Sloat?"

„Jawel, meneer," beloofde Sloat met een stalen gezicht. „Anders soms nog iets?"

Een beetje zenuwachtig hielp hij Ernest in zijn colbert, waarbij hij het kleedingstuk op een armslengte afstand hield — alsof hij een nader contact met Ernest gevaarlijk achtte.

„Op het oogenblik niet, dank je," zei Ernest. Hij zon op iets anders, om den indruk te wekken een zonderling te zijn en barstte eensklaps in een geïjdel los. „Laaaa diodilè... Laaaa diodiloooo..."

Sloat krabbelde terug als een verschrikte kreeft.

„Jodel je óók, Sloat?" informeerde Ernest buiten adem.

„Neen, meneer," bibberde Sloat.

„'t Is wonderlijk goed voor je longen, maar je moet het geregeld doen," zei Ernest.

„Is het waar, meneer?"

„Twijfel je soms aan me, Sloat?"

Sloat twijfelde inderdaad aan dezen zonderlingen Bingley, maar hij vond het verstandiger die meening voor zich te houden. „Heelemaal niet, meneer. Ik geloof het graag van dat jodelen."

„Welnu, jodel dan!"

„Maar ik kan het niet, meneer."

„Dwaasheid! Probeer het maar eens," commandeerde Ernest.

Sloat wierp gehoorzaam zijn hoofd achterover en perste een schraal geluid uit zijn keel, dat voortgebracht kon zijn door een fluitketel, die hij vergissing droeg op het vuur is gezet.

„Heel aardig voor den eersten keer," prees Ernest hem.

„En zal ik u nu maar naar de eetzaal voorgaan, meneer?" vroeg Sloat, even haastig als hoopvol.

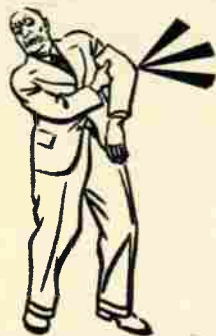
„Wacht even, wat is het vandaag?"

„Donderdag, meneer."

„Donderdag, zeg je? Ja, dan ga ik ontbijten. Ga me maar voor, Sloat."

Toen hij Ernest naar de eetzaal had geloodst snelde Sloat naar de keuken, viel ontdaan in een stoel neer en trilde als een zeekwal op het droge. Hij bracht zijn zenuwen tot bedaren met een kop

Toekomst zag er slecht uit door rheumatische pijnen en indigestie



Nu van alle pijnen verlost



Wij laten den heer W. H. G. te G. zelf aan het woord:

„Toen ik 50 werd, kreeg ik aanvallen van rheumatische pijn en van indigestie. De toekomst zag er slecht voor mij uit, en omdat ik handelsreiziger was, liep mijn productiviteit eveneens aanzienlijk terug. Ik nam de gebruikelijke middelen, zonder eenig blijvend resultaat. Toen begon ik Kruschen Salts te nemen. Hoewel ik eigenlijk nogal pessimistisch gestemd was, ging ik mij toch spoedig anders voelen. Opgewekter, sterker en veel energiever, zonder reumatiek, terwijl ik geen last meer had van indigestie. Ik blijf doorgaan met Kruschen Salts. Meestal neem ik wat mee in een enveloppe als ik buitenshuis moet overnachten. Op reis raad ik iedereen Kruschen Salts aan."

(Origineele brief ter inzage.)

Dikwijls is bij beginnende rheumatische pijn het slachtoffer zich niet bewust van de oorzaak. Immers, onbemerkt kunnen de afvalstoffen zich in Uw lichaam ophopen, die niet alleen de oorzaak zijn van indigestie, maar

waaruit dan langzamerhand ook de schadelijke stoffen als urinezuur etc. ontstaan. Juist dit urinezuur is maar al te dikwijls oorzaak van reumatiek.

De zes zouten, waaruit Kruschen Salts bestaat, sporen Uw afvoerorganen, lever, nieren en ingewanden aan tot krachtiger werking, waardoor de afvalstoffen snel en volkomen op natuurlijke wijze worden verwijderd. Het bloed wordt gezuiverd, de eetlust keert terug en de rheumatische pijnen zullen afnemen, om tenslotte geheel op te houden.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

Bliksemsnelle opnamen!

1/400 seconde ... en HAARSCHERP met de ZEISS IKON Super Ikonta



Het uiterlijk van dit toestel is de volmaakte technische constructie volkomen waardig: mat verchromde lijsten, bekleding van 't fijnste leer, etc. Prijs 6x6 Tessar 3.5 / 212.- Tessar 2.8 / 231.- Ook in de formaten 4 1/2 x 6: 6 x 9 en 6 1/2 x 11 verkrijgbaar. Laat U dit mooie toestel eens toonen door Uw fotohandelaar.

U ziet iets leuks ... U neemt Uw Super Ikonta ... en klik! — U heeft een pracht-foto gemaakt!

Een volmaakt apparaat, de Super Ikonta van Zeiss Ikon! Formaat 6 x 6, foto's die groot genoeg zijn om er zoo van te genieten en die scherp genoeg zijn, om er flinke vergrotingen van te kunnen maken.

Een zeer lichtsterke Zeiss Tessar 1:2.8 of 3.5, Compur-Rapid-sluiter met snelheid tot op 1/400 sec., praktische ontspanner op het camerahuis, ingebouwden zelfontspanner en beveiliging tegen opnamen over elkaar.

Als bijzonder voordeel: de ingebouwde, aan de lens gekoppelde „Keil"-afstandsmeter, die U altijd haarscherpe opnamen geeft, zonder dat U afstanden hoeft te schatten. Iedere beroepsreporter zal U deze camera benijden!



Voor foto's, die MOOI moeten zijn: ZEISS IKON FILMS



ZEISS IKON N.V.
HEERENGRACHT 499, AMSTERDAM
Zendt mij gratis en franco Uw mooie Zonerprospectus betreffende de Zeiss Ikon Camera's en Films.
Naam: _____
Adres: _____
P.K. 2

Vervolg op pag. 28



Twee houtschepen kwamen deze week te Middelburg voor de Houtkade ter lossing aan: een aanblik, die even aan Middelburgs verleden van koopstad herinnerde.



Als 't marktdag is in Middelburg.

Zeeuwsch Nieuws



Drie vrolijke muzikanten: 'n straattooneeltje te Middelburg.



Bij de droogte van den laatsten tijd is het voor de dorpelingen een troost dat de oude kerkput niet gauw droog komt. En de fiske Serooskerksche vindt den tocht met een paar emmers geen bezwaar.



Links: Te Breskens is onder groote belangstelling de eerste motorvischkotter van de werf van gebrs. de Klerk te water gelaten.



Een groep leerlingen van de Antwerpsche Zeevaartschool kwam een tegenbezoek brengen aan de Vlissingse collega's: bij het standbeeld van De Ruyter legden zij een krans ter huldiging.



In de Goesche singels hebben de zwanen weer een uitgebreid kroost: een attractie voor jong en oud.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat dezer dagen het Nollebosch officieel is geopend door het college van B. en W. en de raadsleden.

Daar de droogte niet zonder nadeel voor het bosch is, werden de speeches op vriendelijk verzoek onder de boomen gehouden.

Uit Hulst bereikte ons het blijde bericht, dat de bijenbond met schitterende festiviteiten zijn eerste vereenigingsvaandel heeft ingehuldigd.

Zonder iemand honing om den mond te smeren, lieten de diverse sprekers niettemin uitkomen, dat er heel wat steken gegeven waren voor het kunstzinnig gewrocht gereed kon komen!

Te Sint Jansteen hebben de „Lustige hengelaars” hun clubfeest op het vischwater „t Eiland” met radiomuziek doen opluisteren.

Daardoor had men, ondanks den lagen waterstand, toch de beschikking over korte en lange golven!

Uit Eede in Zeeuwsch-Vlaanderen seint men ons, dat in die gemeente een veulen met vijf pooten is geboren.

Dit is al de zesde maal in één jaar, dat zooiets in Zeeland gebeurde.

Volgens ervaren fokkers schijnen de paarden iets te willen ondernemen tegen de concurrentie der auto's, die ook succes hebben met een reserve-band!

De groep aardbeientelers „Aller belang” heeft te Kapelle haar jaarvergadering gehouden.

Verschillende kwesties werden opgelost en eenparig besloot men tot het coöperatief inkoop van veel-sportige

aardbeienladders ter vergemakkelijking van den pluk!

Wegens verschil van meening met de hoogste plaatselijke autoriteit heeft de Oranje-vereeniging te Borselen besloten, tot nadere aankondiging „te gaan slapen”.

Men is zeer benieuwd, of de burger-vader zijn gemeente-kinderen toe wil dekken en 'n „wel-te-rusten” zal toewensen! De kwestie van den nachtoeven laten wij onbesproken!

Uit Goes vernemen wij, dat de verliefde legervlieger bij tijd en wijle nog eens boven de stad verschijnt om vaardigheidsbewijzen aan zijn meisje over te leggen. Aangestoken door dit loffelijk voorbeeld heeft nu een verloofde slager aan B. en W. toestemming gevraagd, om voor de woning van zijn beminde vak-kundig een varken te kelen!

De Zeeuwsche Brandweerbond is van plan, ter verhooging van de bluschkunst op verschillende plaatsen praat-avonden te organiseren. Bij eventueel uitbreken van brand zullen de discussies op het terrein van het accident worden voortgezet.

Men bericht ons uit Kwadendamme, dat de jongste boogschieting het resultaat gaf, dat er een koning-keizer uit ontstond.

Jaloezie is er niet veel onder zijn confraters. Ze zijn onlangs immers allemaal wekenlang koning-kiezer geweest!

De gemeenteraad te Sluis heeft met treffende eensgezindheid en met beheerschte geestdrift in beginsel besloten, den stadhuis-kelder te veranderen in een likeur-taveerne.

Om alle oneerbiedige grapjes in de kiem te smoren, is tevens bepaald, dat belangstellend bezoek zonder consumptie ook geoorloofd is!

Wij sluiten nu tot de volgende week, dames en heeren!



De naam Odo-Ro-No is haar waarborg.

Zij begrijpt het belang, er frisch en welverzorgd uit te zien.

Zij heeft afgedaan met gewone middeltjes.

Evenals miljoenen andere vrouwen beveelt zij Odo-Ro-No als een onfeilbaar werkend preparaat aan.

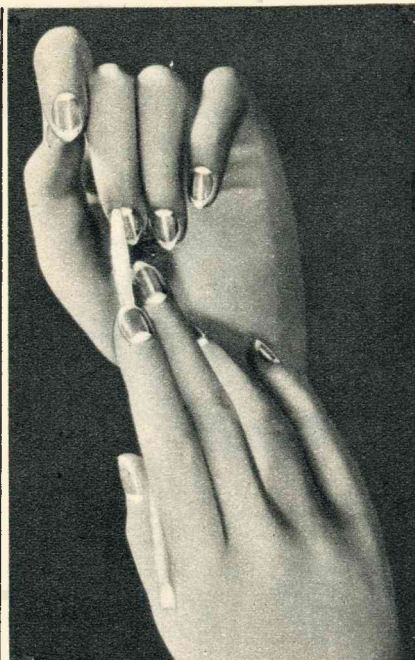
Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht.



„Regular” voor norm. gebruik.

„Instant” voor 'n snellere werking en voor menschen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO



Geen hinder meer van droge nagelriemen.

Het nieuwe Cutex-oliehoudende nagelriemwater (Cutex Oily Cuticle Remover) houdt Uw nagelriemen soepel en glad... en verwijdt de oude nagelriemen op gemakkelijker en eenvoudiger wijze.

Cutex artikelen zijn overal verkrijgbaar.



CUTEX
voor
gesoigneerde
nagels.

3 goede dingen voor één geld

Voor 75 cent ontvangt u:

1. Een modeboek
2. Een handleiding
3. Een proefpatroon

1. **ZOMERPRACHT** voorziet in de behoefte aan een goed Nederlandsch modeboek. Het is geheel in Hollandschen tekst geschreven en voor ieder begrijpelijk. In totaal bevat het 355 modellen volgens de laatste mode van Parijs, Weenen en Berlijn, bestaande uit: 210 modellen dames- en meisjeskleding, 125 modellen kinderkleding, 20 modellen jabots, kraagjes en manchetten, meerdere interessante artikelen over kleur, snit, garnering, enz. Het is 64 pagina's groot, deels in kleuren uitgevoerd.

2. **HANDLEIDING** voor het vervaardigen van dameskleding. Hierin worden op een beknopte en begrijpelijke wijze behandeld: het onderzoek der te bewerken stof, de stofbesparing bij het knippen der stof, het snijden of knippen der stof, het passen, maatnemen, het rijgen en stikken der stof, enz.

3. **PROEFPATROON**. Van het hier afgebeelde model A ontvangt u een Kant-en-klaar-patroon, zoodat u zelf in staat is, ook al heeft u maar heel weinig verstand van costuumnaaien, om vast te stellen, hoe u in een minimum van tijd, zonder enige risico van verknippen, zelf uw kleding kunt maken.

Proefpatroon A. Maten 40 - 42 - 44 - 46 - 48



Zij, die het modeboek reeds bezitten, kunnen het proefpatroon bestellen à 15 cent plus 5 cent porto.

Alleen de schaar is noodig voor een Kant-en-klaar-patroon. Het overtekenen en uitraden hebben wij voor u gedaan.

ATTENTIE! Denkt u er vooral aan de maat van het patroon, 40 - 42 - 44 - 46 of 48, op te geven.

Maak nog heden gebruik van deze schitterende aanbieding en bestel 75 ct.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR PANORA
NASSAUPLEIN 1
HAARLEM



Droste PASTILLES ALTIJD WELKOM!



Spaart plaatjes
voor onze albums.

**VOOR SMETTELOOS
BLANKE TANDEN:
PASTOL!**

Pastol is een „fijn“ tandmiddel. „Fijn“, omdat het zulke mooie witte tanden geeft. „Fijn“, omdat Pastol 't leelijke tandsteen door oplossing verwijderd.

Ovale doos 10 cent. Grootte ronde doos 20 cent. Tube 20 en 35 cent.

NERDERLANDSCH FABRIKAAT

**BOLDOOT'S
Pastol**
maakt Uw tanden blank

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Vervolg van pag. 25

gloeïende thee en verhaalde het verontruste personeel wat hem overkomen was. „Nadat hij eerst peper gesnoven en drie keer geniesd had, begon hij ineens te jodelen. En toen stond hij er beslist op, dat ik het 'm na zou doen,“ besloot hij zijn klacht.

„Mijn arme zuster is ongelukkig genoeg met 'n Amerikaan getrouwd,“ zei de kok. „En van tijd tot tijd heeft hij precies dezelfde aanvallen. Er is aan al die Amerikanen een steekje los. Ik weet wel, dat ik vannacht m'n kamer gesloten houd.“

„Ik ook,“ zei Sloat onmiddellijk. „Een zeer verstandige maatregel,“ prees Crump. „Ik zal den anderen beïndruigen aanraden het ook te doen.“

Aan de ontbijttafel in de eetzaal had graaf Bingley de zorg op zich genomen een geanimeerd gesprek gaande te houden. „Wat was je van plan vandaag te doen, Ernest? Wou je het landgoed eens bezichtigen, of heb je misschien lust wat te gaan visschen?“

Voor Ernest een antwoord gereed had op die vraag, bracht Crump een presentieerblad met brieven binnen. „De post, meneer.“

Er was een aantal brieven voor den bewoner van Bingley Castle en een telegrambrief voor Ernest. Graaf Bingley ving onmiddellijk aan met het behandelen van zijn zaken.

„Geachte heer,“ las hij luid. „Druisenden corpulente personen, die vergeefs allerlei andere middelen hadden beproefd om hun overmatig vet kwijt te raken, hebben baat gevonden bij „Fat Foe“, de wetenschappelijk samengestelde rubber-onderkleeding.“

Graaf Bingley frommelde den brief ineens tot een bal en wierp hem in het haardvuur. Vervolgens opende hij een anderen brief.

„Zeergeëerde heer,“ hernam hij. „Wij hopen zoo vrij te mogen zijn u heden te komen bezoeken, teneinde u te spreken over het verdelgen van uw vleermuizen. Hoogachtend, Montague Fripps, vleermuizenverdelger. P.S. Wij verdelgen ook ratten.“

Hij wierp den brief in het vuur. „Laten zij zichzelf verdelgen,“ knorde hij. Daarop opende hij een derden brief.

„Vader,“ merkte Rosa eensklaps bescheiden op, „misschien wil neef Ernest zijn brief ook wel eens lezen.“

„Dat is warempel waar ook,“ schrok graaf Bingley. „Neem mij niet kwalijk, Ernest.“

„Volstrekt niet,“ antwoordde Ernest, terwijl hij met zenuwachtige vingers het couvert opende. Hij hoefde geen helderziende te zijn om te weten van wien die telegrambrief afkomstig was. Hij kon slechts een wissel bevatten van meneer Caleb Slocum, of — een gedachte die hem plotseling een ziek, misselijk gevoel gaf — een weigering om op de telegrafisch aangeboden transactie aangaande de zaak in Bear Falls in te gaan. Er viel een last van zijn hart, toen het couvert inderdaad een telegrafischen postwissel bleek in te houden.

„Ik hoop dat u goéd nieuws hebt ontvangen,“ zei Rosa met een beleefden glimlach.

„Och, een financieele operatie, die gunstig is afgelopen,“ antwoordde Ernest eenigszins onverschillig.

„Mijn gelukwensch,“ zei graaf Bingley.

„Zou je geen kans zien mij zoo'n kunstje te leeren, Ernest?“

„Pardon, vader, Ernest is nu met vacantie,“ kwam Rosa terstond tussen beiden. „Gedurende deze maand doet hij niet aan zaken.“

„Neem me niet kwalijk, dat vergat ik weer, Rosa. Ik geloof trouwens niet, dat zooiets in een maand te leeren is. Het heeft me al een heelen winter gekost om het buikspreken te leeren.“

„Ik wilde wel dat u mij daar eens iets van zou kunnen leeren,“ zei Ernest ernstig.

„Prachtig, m'n lieve vriend, prachtig,“ antwoordde graaf Bingley enthousiast. „Weet je waarom? Wij zouden samen misschien eens kunnen optreden in een cabaret. Ik ken een lollige mop over een visschend paard en ik ben een meester in het imiteeren van dierengeluiden. Mijn varken is beslist beroemd. Wil je 't het eens hooren, Ernest?“

„Heel graag, meneer.“

„Chrrrr-chrrrr-chrrrrrrrr...“ snorkte graaf Bingley. Midden in een knor trad Crump binnen. Hij keek absoluut niet verbaasd.

„Er is iemand om u te spreken, meneer.“

„De vleermuizenverdelger,“ ried graaf Bingley.

„Dat geloof ik niet, meneer,“ merkte Crump op. „Hij is in een Rolls Royce gekomen, met een chauffeur en 'n palmfrenier in livrei.“

„Welnu, dat zou best Montague Fripps kunnen zijn in zijn hoedanigheid van koning der vleermuizenverdelgers.“

„Hij heet Punder, meneer. Hubert Punder.“

„Wacht eens — Punder? Ik meen me dien naam ergens van te herinneren.“

„Dat is zeer goed mogelijk,“ merkte Rosa glimlachend op. „Die naam schreeuwt je tegen van alle reclameborden en uit alle kranten...“

„Stil even — laat me er zelf naar raden, Rosa,“ peinsde graaf Bingley. met een wijsvinger aan zijn neus. „Punder? Punder? Ha, ik ben er al! „Punder's Prima Piccalilly in Potten.“ Zeg me eens, Crump, heeft hij een gezicht als een zure augurk?“

„'t Is precies zooals u zegt, meneer,“ verzekerde Crump.

„Dan is hij de eenig echte Punder van de Piccalilly Potten, Crump. Wie zou hem niet kennen...?“

Graaf Bingley bracht nadenkend een vinger naar zijn voorhoofd. „Zes potten bloemkool op mosterdsaus, drie potten piccalilly en drie potten oranjemarmelade, Crump.“

„Neem me niet kwalijk, meneer, maar ik ben er welhaast zeker van, dat hij niet om een bestelling gekomen is,“ zei Crump.

„Niet?“ vroeg graaf Bingley verwonderd. „Waarvoor dan wel? 't Is toch niet voor een of ander liefdadig doel?“

„Neen, voor liefdadigheid is het niet, meneer. Hij zei dat hij u voor zaken wenschte te spreken. Ik geloof zelfs dat hij om het kasteel komt.“

„Natuurlijk, Crump, daar dacht ik niet aan. Welnu, leid jij Piccalilly-Punder maar even rond. Er zitten allicht een paar shillings voor je aan.“

„Neen, meneer, ik bedoel dat hij u persoonlijk wenschte te zien en te spreken,“ legde Crump nader uit. „Hij was nogal zeer beslist op dat punt.“



Geen glimmende neus meer...

bij het gebruik van Daggett & Ramsdell's gezichtspoeder, welke zacht is en een fijne, gelijkmatige samenstelling heeft, waardoor de poeder uren houdt. Ze heeft een heerlijken geur en wordt geleverd in zes tinten. Om een goed resultaat te verkrijgen moet men de poeder altijd aanbrengen over een dunne onderlaag van Daggett & Ramsdell's Perfect Vanishing Cream.



Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER - Hoogstraat 30 - Den Haag



Vermomde „restjes“.

„Restjes“ van koude aardappelen, vleesch, visch of groente, blijven „restjes“, ook als er wat Salata over gaat. Maar - nu vindt iedereen ze heerlijk. Wanneer U een fleschje Salata in de keuken heeft, zijn er nooit meer „restjes“. Die zijn onder de naam van „gemengde koude sla“ als tractatie opgegaan.

Probeer Salata vandaag eens. Uw leverancier kan het U leveren in flesschen van 25, 42½ en 80 cents.

**DUYVIS'
SALATA**

RECEPTENBLADJE. Schrijf een briefkaart aan N.V. Oliefabrieken T. Duyvis Jzn., Koog aan de Zaan, met de woorden: Receptenbladje Salata en DUIDELIJK Uw naam en adres.

„Wenschte te zien?” vroeg graaf Bingley eenigszins beleedigd. „Maar ik ben geen stuk van den historischen inventaris, Crump! Zeg hem maar dat hier geen geconserveerde graven-op-mosterdsaus voorhanden zijn. En als hij aandringt zeg hem dan óók, dat ik 'n bespreking heb met meneer Ernest Bingley, den tijdelijken eigenaar van Bingley Castle. Ik heb...”

„Wat zegt u? Den tijdelijken eigenaar? Wat zegt u...?” klonk het eensklaps van den drempel.

Dit rommelend stemgeluid viel beslist niet te bewonderen als een staaltje van buiksprekerskunst van graaf Bingley, want het klonk uit den mond van een dikken, bulldogachtigen man, die in de deur had postgevat. Zijn breede nek met het vuurroode hoofd stond gekromd, alsof hij aanstalten maakte op een belager af te stormen en in zijn kleine, felle oogen lag een vijandige blik.

Crump sprong plotseling opzij, alsof hij bevreesd was omver gestooten te zullen worden, jonkvrouw Rosa snakte naar adem en Ernest greep naar de leuning van zijn stoel, alsof hij bereid was zijn grafelijke bezittingen op leven en dood te verdedigen. Graaf Bingley toonde echter niet meer verbazing, dan bij de beschouwing van een rups, die aan zijn begonia's vrat.

„Neem me niet kwalijk, meneer, maar u verliest uw bretels,” merkte hij even beleefd als rustig op.

„Hei! Hu! Wat?” brulde de bullebak op den drempel, terwijl hij naar zijn vest greep. Toen hij bespeurde dat er geen sprake van was, dat hij de gestreepte beenbekleding van zijn morgentoilet dreigde te verliezen, wierp hij graaf Bingley een dreigenden blik toe.

„Wat, voor den duivel, bedoelt u daarmee?” vroeg hij.

„Ik zou u kunnen antwoorden met een vraag: Wat, voor den duivel, beteekent het, dat u zich vermeent hier binnen te dringen als een struikroover? Wat zijn dat voor manieren?”

„Dat is de manier van 'n Punder,” bulderde de ander. „Ha!”

„Maar daar houd ik niet van,” antwoordde graaf Bingley.

„Houd ervan of houd er niet van, maar zóó doet 'n Punder. Punder is niet gewend, dat men hem laat wachten. Als Punder iets wil, wéét hij ook wat hij wil, ziet u!”

„En waar is die Punder, die zoo hoog van den toren blaast?”

„Ik ben Punder!” bulkte de ander.

„Aha,” zei graaf Bingley beleefd.

„Hoe maakt u het, meneer Punder? Zou u niet willen gaan zitten?”

„Nee, ik blijf staan.”

„Zooals u wenscht. Maar zou u me dan het genoegen willen doen uw hoogen hoed niet zoo dreigend op me te richten? Hij doet me aan een kanon denken.”

De heer Punder sloeg geen acht op dit verzoek. „Wat is dat eigenlijk voor geklets?” bulkte hij. „Wie sprak daar over een tijdelijken eigenaar van dit kasteel? Bent u dat soms?” richtte hij zich eensklaps dreigend tot Ernest.

„Sta mij toe u dezen heer even voor te stellen,” kwam graaf Bingley kalmeerend tusschenbeide. „Dit is meneer Ernest Bingley uit Amerika.”

Ernest maakte een buiging, die bij de kennismaking hoorde, maar Punder boog niet.

„Dat had ik wel kunnen denken,” viel hij barsch uit. „Een Amerikaan! Die dringen zich overal tusschen! Maar laat mij je dit eens even zeggen,” wendde hij zich opnieuw tot Ernest. „Wie of wat je ook bent, dit kasteel zal je niet voor Punder's neus wegkappen! Als Punder zijn zin ergens op heeft gezet, dan drijft hij dien dóór.”

„Sta mij toe u even te zeggen dat uw neus nog niet in de verste verte te zien was, toen meneer Bingley dit kasteel voor een maand huurde,” merkte graaf Bingley op, wien een vaag licht scheen op te gaan wat het doel van dit ongewone bezoek betrof.

De heer Punder wond zich zoo vreeselijk op, dat de vlammen uit zijn gezicht dreigden te slaan. „Maar is die Londensche zaakwaarnemer van u dan een gek, 'n schurk, of allebei?” barstte hij los. „Hij bezwoer me dat ik dit landgoed kon huren met voorkeur van koop en dat ik het wel met u eens zou worden als mijn bod hoog genoeg was. Wat zegt u dáár dan van? Ik zwijg dan nog maar over wettelijke aanspraken.”

„Pardon, het is nooit mijn bedoeling geweest het kasteel te verkoopen,” antwoordde graaf Bingley beslist. „En ik zal 't ook nooit verkoopen! Het blijft familiebezit.”

„Dat dént u maar,” zei de heer Punder woest. „Wat Punder wil, dat krijgt hij ook. Ik wil dit kasteel kóópen. 't Is juist iets wat ik zoek. Alleen moet het wat gemoderniseerd worden. Ik zal wat boomen laten vellen en ook het huis een beetje opknappen. Dat heeft het hard nodig. Zeg maar hoeveel?”

Hij richtte zich uitdagend tot Ernest en deze keek Rosa even aan. Alleen reeds de gedachte dat het historisch bezit der Bingley's in handen kon vallen van zoo'n vandaal deed hen verbleeken van verontwaardiging.

„Welnu?” schreeuwde meneer Punder, terwijl hij zijn zijden kanon op Ernest richtte. „Zeg maar op! Ik ken jullie, Amerikanen! Je hebt dit zaakje hier gehuurd, om er ook wat aan te verdienen, hè! Zeg maar op — pers me maar af!”

Hij bewoog zich met zijn dikke lichaam zóó dicht bij Ernest, dat het leek, of hij een afpersing van zijn overtollig vet verwachtte.

„Neem me niet kwalijk,” zei Ernest bedaard, „maar ik wensch u heelemaal niet af te persen.”

„O nee?” snoof Punder met een hoonende stem. „Jij bent 'n Yankee? Ha! Je bent onschuldig als 'n lam, nietwaar? Maar ik doorzie je, vriend!”

Hij keek Ernest aan met een blik, alsof hij van glas was, en die hem het gevoel gaf dat de heer Punder bezig was hem te hypnotiseeren. Hij vreesde, dat hij onmiddellijk aan de kaak kon worden gesteld als een lage bedrieger en begon van angst te transpireeren.

„Jou en je fijne spelletje doorzie ik,” brieschte de heer Punder. „Jij wist op de een of andere manier, dat Punder zijn zinnen op dit landgoed had gezet, hè? En toen sloop je als een dief naar Bingley Castle en bekonkelde dit zaakje. Je denkt zeker Punder bij den neus te hebben? Maar niemand krijgt Punder bij den neus.”

Wordt vervolgd

MARTINI met Spuitwater
„de ideale Zomerdrank”



PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telefoon Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.



Het opleidingsschip „Prinses Juliana”.

Een tocht met het instructievaartuig »Prinses Juliana«

Het opleidingsschip „Prinses Juliana” is eigendom van 't „Onderwijsfonds voor de scheepvaart”, welke instelling is ontstaan uit particulier initiatief. Zij verricht haar werk onder staatstoezicht. Zij stelt zich ten doel het bevorderen van onderwijs ten behoeve van de scheepvaart en van hen die daarin hun brood verdienen.

Om dat doel te verwezenlijken bezit 't fonds twee instructievaartuigen, nl. de „Prins Hendrik” en de „Prinses Juliana”, en voor de praktische vakopleiding bezit het fonds bovendien nog dertien binnenvaartscholen in verschillende plaatsen van Nederland. Zij bevordert o.a. 't zwemonderricht aan schippers en schipperskinderen en verleent steun aan die schippers, die hun kinderen



De dekploeg, bezig om met de hand zestig ruam ankerketting op te draaien. Een zwaar en vermoeiend werk.

aan den wal willen plaatsen voor het volgen van lager onderwijs (z.g. huisvesting van schipperskinderen aan den wal). Ook houdt zij examens voor binnenschipper en machinist voor de binnenvaart en geeft 't weekblad „De Binnenvaart” uit.

De „Prinses Juliana”, die in 1931 door H. K. H. prinses Juliana werd te water gelaten, is in den afgelopen winter zes meter verlengd, zoodat zij thans 38.35 m. lang is; haar grootste breedte is 6.37 m. en de diepgang 2.50 m. Het schip werd gebouwd met kruiserdek en getuigd als tweemast-gafelschoener.

Door de uitrusting met een 150 pk.-motor is 't zoowel motor- als zeilschip. Het vaartuig is vooral voor de zeevaartopleiding van



De kok kijkt scherp toe of de aardappelen wel secuur worden geijst.

groot nut geworden en kan thans zonder bezwaar dagen achtereen op de Noordzee blijven. Behalve leerlingen der kweekscholen voor de zeevaart worden ook matrozen aan boord van de „Prinses Juliana” opgeleid.

Door den heer G. de Jong, directeur van het onderwijsfonds, daartoe in de gelegenheid gesteld stapte onze reporter op een regenachtigen, windrigen avond te Den Helder aan boord. Vlak daarna gingen de trossen los voor een nachtelijke oefenreis.



De leeraar geeft aanwijzingen hoe het looden moet geschieden.



Het schoonkrabben van 't dek in de morgenuren.

We laten hier zijn relaas van dezen tocht volgen.

Langzaam varen we langs de grijze oorlogsschepen naar buiten. Door de regenvlagen is 't zicht slecht, wind en stroom krijgen ons te pakken en geven 't schip een zeer ongezellige beweging. Ongezellig althans voor mij! De leerlingen der Amsterdamsche kweekschool voor de zeevaart, die thans aan boord zijn, oefenen onder leiding van hun leeraren. De eene klas is in de stuurhut en tracht te navigeeren en 't schip behoorlijk te besturen onder toezicht van kapitein J. Salomons. De andere klas bestudeert de lichten van den wal en die van tonnen en boeien. 't Schitterlicht van den vuurtoren van Huisduinen zet aanhoudend 't heele schip in 't licht.

Oorspronkelijk was kapitein Salomons van plan naar Terschelling te varen, maar 't slechte weer noodzaakte hem eerder voor anker te gaan. 't Dieplood wees aan, dat we in vijf vaam water voeren en tegen middernacht ging 't anker naar beneden, de machines stopten en de matrozen heschen 't ankerlicht.

De volgende ochtend was grijs en grau. De stuurman lokte me aan dek met de mededeeling dat men op 't achterschip aan 't „psalmzingen”

was. Psalmzingen is een zee-mansterm voor de bewerking die de matrozen 't houten dek met 'n schraapijzer doen ondergaan. 'n Stuk of zeven psalmzingers schraapten er lustig op los.

Intusschen werd overal op de „Prinses Juliana” schoonschip gemaakt. De dekploeg zette de tanden op elkaar en draaide in volle woede zestig vaam ankerketting naar binnen! De „zeuntjes”, d.w.z. de leerlingen die den kok moesten helpen, meldten zich in de kombuis.

't Doel van onze reis vandaag is de afsluitdijk. De leerlingen zijn om de beurt navigator en roerganger. Zij moeten geregeld antwoorden op de talrijke vragen van den kapitein. Intusschen zet een der leeraren den koers uit op een zeekaart. De andere klas oefent met het Thompsons-dieplood, verricht kruispeilingen etc.



Tijdens haar laatste verblijf te Amsterdam bracht H. M. de Koningin een bezoek aan de „Prinses Juliana”. Op het achterdek stonden de leerlingen van het instructie-vaartuig in gelid opgesteld.



Er zijn verschillende leerlingen aan boord, die nog nooit gelood hebben en 't is grappig leeraar en leerling in de „broek” te zien hangen op 't bordes.

De gemeten diepte wordt naar de brug geroepen. Zoo verstrijkt de morgen snel. Uit de kombuis komen de liefelijke geuren van bruineboonensoep, die iemand werkelijk hongerig maken en als wij om te eten voor anker gaan, doen we den kok alle eer aan!

We komen maar weinig schepen tegen, 'n paar visschers en in den namiddag Hr. Ms. Hydra, waarvoor we de vlag strijken.

Harlingen, mijn einddoel, is al lang in zicht en ik maak me gereed om van boord te gaan.

Een prettige en interessante dag ligt achter mij.

Het z.g. „zonschieten” met sextant.



Mooi gebruind!

Amilda
zonnebruin crème

geeft Uw huid direct een sportief
bruinteint, die U tevens volkomen
beschermt tegen zonnebrand.

3 × inwrijven is gelijk aan
30 Zonnebaden

Flacon 90 ct. Tube 60 ct. Doos 50 en 25 ct.

EEN BRUINE HUID STAAT GEZOND



**MUGGEN
VERSTOREN
UW RUST**

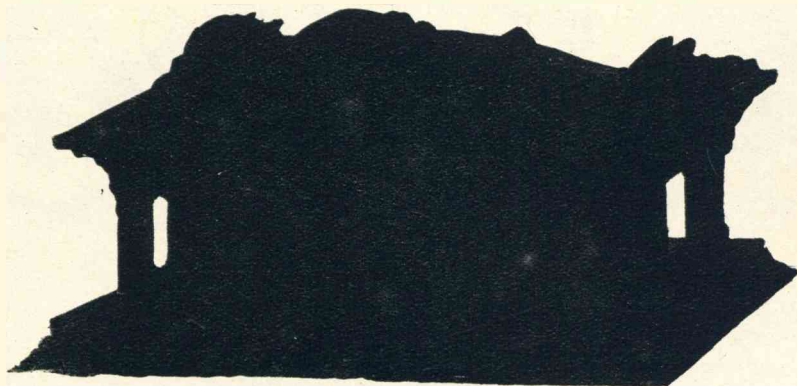
**DOODT ZE MET
FLIT**



FLIT dankt haar groote werkzaam-
heid aan bijzondere bijmengsels
Wacht U voor surrogaten

DE BARON STAAT OP Z'N RECHT

DOOR ANDRÉ STEYLAERS



Ja, beste vriend, de baronie van Failyfontaine zoowel als het landgoed van Chassepré waren eertijds leengoed van 't huis Bouillon. Wettelijk zou alles moeten terugkomen aan de Grandrames en ik, Xaverius Sebastiaan Clement, behorend tot den oudsten tak der familie, ben er de rechtmatige erfgenaam van."

Het was in de hal van het Hotel-Drie-Herten te Chassepré, dat ik aldus werd ingelicht door een ouden man, van de voeten tot het hoofd in het zwart gekleed, niettegenstaande de Juli-hitte en de vakantie-stemming die alom heerschte. Jongelui in grijs flanel en met rugzakken om, meisjes in wandelsporttenu, de gezichten bruingebrand, stonden elkaar op te wachten aan den voet van de groote trap en hun met ijzer beslagen stokken tikten op de koele tegels van den vloer.

"Houdt u van de Ardennen, mijnheer?" ging hij verder. "Ik kom er elk jaar naar toe."

Hij liet zijn stem dalen tot een gefluister en wees over zijn schouder naar het hotel. "Ik krijg er altijd een klein dakkamertje, ofschoon ik de wettelijke eigenaar ben van De-Drie-Herten en van heel Chassepré, om niet te spreken van de boerenhoven, landerijen, bosschen en het kasteel van Failyfontaine!"

Alles wordt op het oogenblik beheerd door den staat, die er beslag op heeft gelegd, en weet u wat ze hebben gedaan met mijn kasteel Failyfontaine? Ze hebben er een inrichting voor zwakzinnigen van gemaakt! Laat hen maar begaan, ik kom nog wel eens aan de beurt. Ik ben vijfenzeventig en het is best mogelijk, dat ik nooit de vruchten van mijn rijkdom zal plukken; ik heb ook geen erfenamen, maar ik wil mijn recht hebben. Twintig jaar lang heb ik nu het eene document op het andere gestapeld en zoodra alles klaar is, zal ik den staat in rechten aanspreken. En als het noodig is, zal ik doorzetten tot bij het hoogste gerechtshof!"

Zijn woorden klonken als pistoolschoten en daar ik tijd in overvloed had, liet ik hem zijn gang gaan.

"Ik moet echter nog iets zeer belangrijks doen, namelijk: mijn eisch in een bepaalden vorm gieten. Dit was de grootste moeilijkheid, maar ik ben er gelukkig bijna mee klaar. Die achttiende Xaverius — u moet namelijk weten dat wij allemaal Xaverius heeten — heeft me heel wat moeilijkheden berekend. Er zit iets ongeregd in het heele geval, maar de regeering wil me

niet alle documenten in handen geven. Ze kennen me heel goed bij het ministerie, maar maak u geen zorg, ik zal mijn proces winnen."

Hij liet me plotseling staan en klampte een geestelijke aan, die juist voorbijkwam.

In afwachting van het diner, slenterde ik doelloos door de eenige straat waarop het plaatsje zich kon beroemen en naderde aldus toevallig de kerk, waarvan het lage torentje als het ware door de omringende bergen in de kap scheen gedrukt te zijn. Toen ik over het kerkhof liep, greep iemand me bij den arm.

"U had geen gunstiger oogenblik kunnen kiezen," zei de man zacht tegen me. Het was Grandrame. "Kom even mee, ik zal u mijn voorouders laten zien!"

Hij bracht me in de kerk, waarvan de vloeren uit louter grafzerken bestonden en waar we niets dan Xaverius Grandrames met de voeten traden.

"Hier ligt die Xaverius over wien ik u laatst heb gesproken en die in 1641 werd vermoord!"

Hij dempte zijn stem nog meer en keek me op een heel eigenaardige manier aan, terwijl hij op zijn borst wees.

"En dit is degene, die bestemd is om in zijn voetstappen te treden. Ze loeren wel op me, maar ze durven nog niet goed!" Zijn stem liep over van minachting, terwijl hij dit zei.

"Daar hebt u den koster, een ouden vriend van me. Hij zal ons toegang verschaffen tot de crypte, waar u de prachtige marmeren sarcofaag kunt bewonderen van Xaverius I."

Toen we de crypte weer verlieten, bracht de koster ons tot aan de deur, palmde zeer tactvol mijn vijf francs in en boog eerbiedig: "Goeden middag, mijnheer". En tot Grandrame: "Goeden middag, heer baron."

Die koster was iemand met veel menschenkennis.

Tijdens het diner zag ik hoe Grandrame, met de deftigheid van een echten edelman, een schotel afwees en hoe de ober er voor zorgde, dat de gast zijn zin kreeg. Na het dessert stond de oude man op, kwam aan mijn tafeltje voorbij, boog zich even naar me toe en fluisterde geheimzinnig: "Houdt u van deze streek? Wanneer u geen bijzondere plannen hebt voor morgen, wilt u me dan vergezellen? U kunt geen beteren gids hebben!"

Met den glimlach van een kenner en een raadselachtig oplichten in zijn oogen, vervolgde hij: "Ik zal u rond-



Altijd blond blijven

en vooral niet donkerblond worden — dat wenscht U natuurlijk ook! Hier is het middel:

Wascht Uw haar iedere week met de bijzondere soort "Blond-Special" de moderne, alkali- en zeepvrije Zwartkop "Shampodor". Uw haar blijft blond, gezond en mooi, de golf valt hierdoor veel beter en houdt langer. Reeds de eerste proef toont U het verschil duidelijk!

"Shampodor" voor iedere haarsoort en "Blond-Special" per pakje 20 cent. Beide soorten ook "vloeibaar" in flacons van Fl. 0,35, 0,85 en 1,25!

Verlangt bij Uw kapper een haarwas-
sching met "Zwartkop Non-Alkali",
de geconcentreerde Shampodor!

ZWARTKOP SHAMPODOR

"Blond-Special"

gegarandeerd alkali-vrij.



R-556-G

**Transpireerende
Handen**

Hoe Men Ze Gemakkelijk Kwijt Raakt!

Een vochtige, transpireerende hand te moeten drukken, hoe onaangenaam!

Op straat, op visite, bij het dansen veroorzaakt men een gevoel van afkeer bij hen, die men juist aangenaam wil stemmen. Men doet alle moeite om te verbergen, dat men zoo hevig transpireert.

Men droogt de handen vlug aan een zakdoek, nog eens en nog eens en ziet met angst en vreeze het oogenblik naderen, waarop men weer een hand moet geven. Maar de te sterke transpiratie houdt niet op.

Waarom toch al deze ellende?

Het is zoo eenvoudig, om er af te komen.

Enige druppels Odorex in de holte van Uw hand. Dan de palmen tegen elkaar wrijven en ook tusschen de vingers. Direct vervluchtigt de te sterke transpiratie. De vochtigheid maakt plaats voor een aangename frisheid, stroefheid en koelte van Uw handen... en U behoeft het oogenblik niet meer te vreezen, om goedendag te zeggen door een ferm, drogen en sympathieken handdruk.



Koop nog heden een flacon Odorex bij Uw apotheker, drogist of parfumeur.

De flacon van 94 cent is voldoende voor vele maanden. Odorex bevat medicinale alcohol van de juiste sterkte om bacteriën te doden.

Odorex
Tegen Transpireerende Handen

leiden zooals een eigenaar zijn welkomen gast rondvoert."

Er was niets wat mij belette hierop in te gaan. „Prachtig," zei hij, „ik zal u de kern der dingen laten zien, maar we moeten zeer vroeg op stap gaan, want dat is de meest geschikte tijd."

Den volgenden morgen had ik spijt van mijn belofte, want hij klopte al om zes uur aan mijn deur. Hij gunde me nauwelijks den tijd om me aan te kleeden en nam me mee naar de eetzaal, waar hij de helft van het personeel had samengetrommeld voor een reusachtig ontbijt. Hij had nog steeds zijn zwart pak aan en toen hij op bijna kinderlijke manier mijn aandacht vestigde op zijn met dikke spijkers beslagen schoenen en zijn massieven bergstok, kreeg ik medelijden met den ouden man en begon ik belang te stellen in een geschiedenis, die ik tot nog toe als vrij buitenissig had beschouwd.

Onze tocht begon langs een boschpad, dat ons naar de oevers van de Musaigne voerde. Aan de overzijde der ondiepe maar vrij breede rivier zagen we heele rijen reusachtige zwarte denneboomen, waartusschen het gebroken zonnelicht allerlei schakeeringen tooverde. Konijnen en allerlei wild schoten verschromt door het struikgewas. We waren onwelkome indringers in 'n wereld, waarboven de sluiers van de angstwekkende nachtelijke duisternis nauwelijks waren geweken. Onze stappen deden het droge hout kraken, doch nadat we eenigen tijd den oever hadden gevolgd, stelden groote keien, die in de rivier lagen, ons in staat om ze droogvoets over te steken.

„De rivier zit vol visch en dat weten de stroopers," zei mijn begeleider. „De staat kan geen toezicht houden, maar dit doet er niets toe. Ik zal hem een aardige verrassing bereiden, waar hij versteld zal van staan."

De manier, waarop hij langs het wentelpad de helling beklom, zou iemand hebben doen denken dat hij niet ouder was dan twintig jaar. Binnen het half uur waren we op het plateau, dat de Musaigne-vallei beheerschte.

„Failyfontaine!" riep hij, terwijl hij dramatisch zijn armen in de hoogte stak.

Het kasteel, wiens lijnen zich teer afteekenden op het parelgrijs van den morgen, stond hoog op de naakte rotsen en een smalle strook grond verbond het met het plateau. Toen wij er heen wandelden moesten we allerlei hindernissen nemen en een weg zoeken dwars door jonge aanplantingen. Er was geen sterveling te zien en ieder oogenblik vreesde ik de toornige stem van een opzichter te zullen hooren. Toen ik mijn vermoeden meedeelde aan mijn gids, zei hij spottend en niet zonder bitterheid: „U hebt gelijk. Dit is particuliere eigendom. Kom, laten we verder gaan."

Ik volgde hem tot onder de ramen van het indrukwekkende gebouw. We moesten nog over een ravijn, dat de landtong in tweeën splitste en de granieten vesting als het ware isoleerde op een eiland. Toen ik me tot aan den rand van de diepte waagde, greep Grandrame me zenuwachtig bij den arm en

fluisterde: „Pas op, het is diep! We worden bespied. De dienaren van den staat schijnen mij in het oog te houden. A propos, u zelf, u bent toch soms niet iemand die door de regeering is uitgestuurd om mijn doen en laten te bespieden?"

Toen ik echter verontwaardigd opkeek, glimlachte hij goedig en zei opgewekt: „Dat was maar een grapje. Ik weet dat u journalist bent, want dat heb ik vernomen in het hotel. Ik ken zelfs het blad waarvoor u schrijft. Maar onder ons, mijn vriend, ik ben niet zoo gek als het lijkt!"

Vlak tegenover ons bevond zich de ophaalbrug, die opgetrokken was. Maar daarnaast had men via een pas gebouwde brug in beton een tweeden toegang gemaakt.

„Wat een heiligschennis!" riep mijn gezelschap. „Wacht maar totdat ik weer in het bezit ben van mijn eigendom! Dan laat ik hier dien toegangsweg ophoogen en de brug weer zakken..."

„U komt vermoedelijk om een praatje te maken over mijnheer Grandrame," glimlachte de hoteleigenaar, toen ik terugkwam en binnentrad in een kleine ruimte, die noch wachtkamer noch kantoor was. „Hij bezoekt ons elk jaar in de twee eerste weken van Juli. Mijn cliënten kennen hem, evenals zijn stokpaardje. Hij maakt uitstekende reclame voor ons, zoodat, als hij weigert zijn rekening te betalen, wat hij trouwens systematisch doet, omdat hij beweert dat ik aan hem moet betalen en niet aan den staat, ik er nooit op aandrang."

„U denkt dus dat zijn eischen ongegrond zijn?"

„Natuurlijk! Deze bezitting is overgegaan aan den staat na de revolutie en ofschoon er tal van Grandrames geweest zijn in deze streek en tal van processen, is het pleit vijftig jaar geleden definitief beslecht geworden. Het is een idee-fixe van hem, doch hij is volkomen ongevaarlijk en als hij Failyfontaine ooit binnentreedt, dan vrees ik dat het niet zal zijn als eigenaar!"

De man vergiste zich. Het proces ging van het eene gerechtshof naar het andere maar 't was de staat zelf, die het geding ten slotte voor het hoogste gerechtshof bracht. Volkomen overbodig trouwens, want de staat verloor het proces.

Grandrame kon de rechtmatigheid van zijn eisch bewijzen en kwam in het volle bezit van zijn rechten. De patiënten werden uit het kasteel verwijderd en ergens anders onder dak gebracht. Toen Grandrame officieel zijn intree deed, vlagde het geheele stadje en juichte hem toe met den kreet: „Leve onze baron!" en tusschen een reusachtige haag van menschen wandelde Grandrame naar zijn kasteel. Hij liet inderdaad den toegangsweg ophoogen en de ophaalbrug zakken en de Chassepré-muziekkapel speelde het nationale lied. Grandrame bleef in zijn rol en duwde de notabelen opzij, terwijl hij heel alleen op het kasteel toeliep om als eerste over de brug te gaan.

Hij was ook de laatste, want de vermoldde planken zonken weg onder zijn voet en lieten hem te pletter vallen op den bodem van het ravijn.

Ik heb juist zijn testament gelezen, dat als volgt luidt: „Ik, Xaverius Sebastiaan Clement Grandrame, baron van Failyfontaine, heer van Chassepré en laatste overlevende van dien naam, gezond naar lichaam en ziel, benoem den staat tot erfgenaam van al mijn bezittingen."

Panatomic Film

- Panchromatische emulsie
- Atomisch-fijne korrel
- Ongekende speling in de belichtingstijd



Onderscheidt alle kleuren

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KODAK-HANDELAREN



„Wat?
Licht
uit een
Buys?"



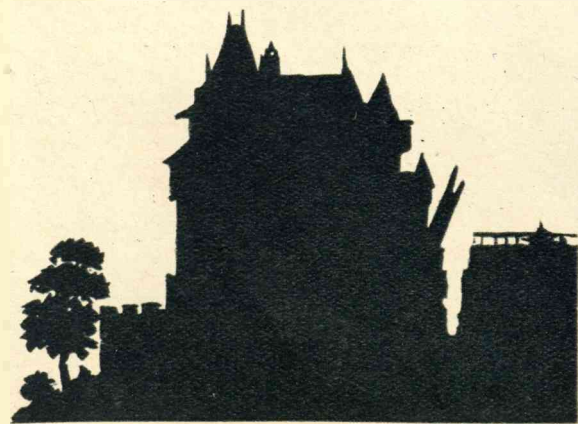
Er is een tijd geweest, dat gaslicht als een wonder werd aangestaard. Wat lijkt dat lang geleden! En er is inderdaad veel gebeurd en veel veranderd sindsdien! Maar wat goed was, bleef. Bijvoorbeeld een product als **MAIZENA**. Zij handhaafde haar roem tot den dag van vandaag. En toch - slechts 10 cent per pak betaalt U voor **MAIZENA**, die bijna 100 jaar door duizenden en duizenden huisvrouwen gekeurd en uitstekend werd bevonden, het bindmiddel voor soepen, sausen en groenten!



MAIZENA
FABRIKAAT
DURYEY

„Het oude
vermaachte
merk!"

Gebruik
ook Duryea Custard,
met haar heerlijk zach-
ten, roomigen smaak!
15 ct. per pak.



*Beste nep,
Leuke foto uit Landvoort, wat ik niet?
Maar kind, ik was zoo verbrand na 't zonne-
bad. Gelukkig ben ik zoo wijl geweest of direct
ZWITSAL op te doen en flink te poederen
het Zwitsal. Poeder. Heusch.
Zwitsal heeft - werkelijk waar - een
onbegrijpelijke geneeskracht.
Tot later. Ans.*

ZWITSAL ZALF - 25 - 30 EN 60 C.
POEDER-STROOIBUS 40 C.



Zooewel overdag als 's nachts staan er in New York duizenden automobielen langs de trottoirs — soms kijken de eigenaars er in een paar dagen niet naar om! Naar schatting rijden er in New York meer dan 1.000.000 auto's, zoodat men terecht kan spreken van een parkeer-probleem. Op onze foto een parkeer-terrein nabij Radio-city.

NEW-YORKSCHE ☆ CURIOSA ☆

Een der bezienswaardigheden van New York is het z.g. Chinatown op Lower Manhattan, de Chinezenwijk in de schaduw der machtige wolkenkrabbers van het Amerikaansche beurs- en gelddistrict. Ze bestaat uit nauwe, smerige straatjes met allerlei onbegrijpelijke uithangborden en opschriften; dompige huisjes, waarin op 't oog honderden Chinezen als mieren in 'n nest samenwonen; bouwvallige winkeltjes, waarin men allerlei eeuwenoude Chineesche snuisterijen (made in U.S.A. en Germany) kan koopen; kroegjes, die er uitzien als opium-kitten, maar waar in werkelijkheid rye-whisky verkocht wordt; chop-sueys, Chineesche restaurants, waar men zoo heerlijk kan morsen met eetstokjes en ten slotte ziet men in de Chineesche wijk de vermaarde laundries, wasscherijtjes, waarvan de nijvere zonen van het Hemelsche Rijk het monopolie in Amerika schijnen te bezitten. Hiernaast 'n foto van 'n Chineesch moedertje uit Chinatown met haar baby.



'n Tooneeltje nabij de 60ste straat: een zuster van het Leger des Heils tracht het publiek tot liefdadigheid op te wekken. Tegelijkertijd passeert er een sandwich-lady, een juffrouw, die met een reclame-biljet van een Zigeuner-teuroom op den rug loopt.





Een vreemd gezicht dat men alleen maar in New York ontmoet — een bediende van een der groote modezaken tusschen het verkeer op Fifth Avenue met z'n rijdenden kapstok.



De meeste taxi's van New York zijn toegerust met een radio ter afleiding en vermaak van de passagiers. Voorbijgangers luisteren bij een stilstaande taxi naar het verloop van een voetbalwedstrijd.



Blinde muzikanten — zoo ziet men er soms vier of vijf achter elkaar langzaam op het trottoir voorbij schuiven.

Bijna geheel vierkant en aan alle zijden omgeven door reusachtige hotels, flatgebouwen en warenhuizen ligt in het hart van de city het bekende Great Central Park. Hier zoeken tienduizenden New-Yorkers in de avonduren en op Zondagen hun verpoozing. Het park is een bezoek overwaard: het bevat prachtige rijvers (waaronder verliefde jongelui naar hartelust kunnen spelevaren); lommerrijke wandelwegen, waar men het razende stadsgewoel geheel vergeet en zich verbeelden kan in een eenzaam bosch te dwalen; een kleinen dierentuin, welke eerst in de laatste jaren is aangelegd; uitgestrekte ruiterspaden, waarlangs men de New-Yorksche upper-ten haar morgewrit kan zien maken; breede geasfalteerde banen ontzagwekkend voor het autoverkeer en dorado's voor rolschaatsers, die er 's avonds bij duizenden op en neer zwieren; grasvelden voor baseball-spelers, de geliefkoosde sport der Amerikanen, en een vriendelijk restaurant in den trant van een 18de-eeuwsche herberg, waar men onder het genot van een glaasje julep of een banana-split heerlijk kan nitrusten. Aan den zoom van het park in de nabijheid van het imposante hotel Sherry Netherlands hebben eenige aapjeskoetsiers nog hun vaste staanplaats — menig New-Yorker laat zich in deze koetsen, die in deze omgeving bijzonder vreemd aandoen, op z'n gemak door het park rijden.





DE SLIMME KNECHT SETOENTA

Setoenta was als knecht in dienst van koning Tasio. Deze Setoenta was een grootspreker en koning Tasio had zich, hoewel hij hem anders een goed hart toedroeg, reeds vaak geërgerd, als hij van zijn snoeverij hoorde. Maar de gelegenheid was nog niet gekomen om hem op de proef te stellen. Tot de koning toevallig eens langs een vertrek in het paleis kwam, waar Setoenta met andere bedienden praatte. Zij bespraken nieuwe maatregelen, die in het rijk getroffen waren en de knecht beweerde veel meer van dat alles af te weten, dan wie ook.

„Als ik de macht had, zou ik alles wel anders inrichten,” snoefde hij.

Dadelijk riep de vorst den praalhans tot zich. „Jij kunt toch zoo alles? Welnu, ga dan naar het strand, bind de golven, die voor je aanrollen, samen en breng die maar eens hier.”

„Dat is heel gemakkelijk, o heer,” sprak de jongen. „Het eenige, dat ik noodig heb om de golven te binden, is een touw, van zand gedraaid. Kunt gij, mijn vorst, mij dit verschaffen?”

Hier wist de koning niets op te antwoorden. Hij ging weg, liep uren lang in zijn vertrekken heen en weer en dacht na, om een taak voor den jongen te vinden, waar hij zich niet zoo gemakkelijk uit zou kunnen redden. Den volgenden dag liet hij hem weer bij zich ontbieden.

„Hier heb je een vogel,” zei hij, terwijl hij hem een klein vogeltje overhandigde, „nu wensch ik, dat je hiervan vijftig verschillende gerechten voor mij zult bereiden!”

„Gaarne, o vorst, maar dan wilt gij wel uit deze naald een kachel, een braadpan en een mes laten maken? Ik ben overtuigd, dat het dan lukken zal.”

Opnieuw wist de koning niet, wat hierop te zeggen. Hij was vertoornd, en riep den knecht toe: „Van nu af aan ontzeg ik je het recht langer het paleis te betreden. Ook wensch ik niet meer, dat je zonder mijn toestemming op de terreinen hier in den omtrek rondloopt.”

„Zooals u beveelt, heer,” zei Setoenta.

Eenige dagen later zag de vorst, toen hij met zijn hovelingen wandelde, Setoenta vlak voor het paleis rondrijden in een slede, die door een karbouw getrokken werd.

„Wat is dat? Heb ik je niet bevolen mijn grond niet meer te betreden?” riep koning Tasio uit. „Denk je, dat je zoo maar den spot met mij kunt drijven?”

„Geenszins, mijn vorst. Maar ik sta immers niet op uw grond! Dit is integendeel de mijne.” En hij wees op de aarde, die hij onder in zijn slede had uitgespreid. „Dat is de aarde van mijn eigen tuin.”

„Nu heb ik genoeg van je zotheden,” zei de vorst, die met moeite zijn lachen bedwingen kon en deed, alsof hij niet de vroolijkheid op de gezichten van zijn hovelingen zag. „Toch zal ik jou, deugniet, nog een laatste kans geven. Kom vanavond bij mij.”

Toen Setoenta kwam, gaf de koning hem een meloen en 'n pot, om den meloen in te doen. „Pas op, dat geen van beide breken,” voegde de vorst er aan toe.

Setoenta zag, dat de hals van den pot zoo nauw was, dat er geen sprake van kon zijn, dat de meloen er in ging. Hij keek onthutst rond.

„Nu heb ik toch eindelijk iets gevonden, waar hij geen raad mee zal weten,” dacht de koning tevreden.

Setoenta ging naar huis en dacht langen tijd na. Toen ging hij naar zijn bongerd en nam 'n kleinen meloen, die daar groeide. Dezen stopte hij in den pot, maar hij sneed de plant niet af. Na eenige weken was de meloen zoo gegroeid, dat hij den pot geheel vulde en nu was het oogenblik voor Setoenta gekomen om den stengel af te snijden. Zoo bracht hij den pot naar den koning en bood hem in tegenwoordigheid van het geheele gevolg aan.

Nu lachte koning Tasio hartelijk en benoemde den slimmen Setoenta tot zijn kamerdienaar.

Dit alleraardigste Indische sprookje vindt men door den illustrator F. van Bemmél, een kunstenaar, die dertig jaren in Indië leefde en werkte, hiernaast uitnemend geïllustreerd. Voortreffelijk zijn zoowel de personen, die in het verhaal voorkomen, als het landschap, waarin het zich afspeelt, door den schilder getypeerd.

Talloos zijn de sagen, mythen en legenden, welke door de folkloristen uit onzen Indischen Archipel zijn bijeengebracht. Multatuli's *Sajida* en *Adinda*-legende is er wel het prototype van geweest, dat nadien door niemand in kracht van expressie is overtroffen.

Bij de firma Thieme in Zutphen, de uitgevers, die een geheel cyclüs van legenden uit alle landen ter wereld uitgeven, zijn alleen reeds drie dikke deelen met soortgelijke volksverhalen verschenen. In alles proeft men de eeuwenoude, fijne beschaving van deze Oostersche bevolking, hun levenswijsheden, maakt men kennis met hun typische gedachtenwereld, hun flora en fauna, hun adat (gewoonterecht), hun bijna zonder uitzondering voorname mentaliteit. Men leert hier de bewoners van het rijk van Insulinde in één woord beter kennen, en de Inlandsche bevolking beter kennen is, ze ook beter waardeeren.

De uitgaven, waarover we hierboven spraken, zijn evenwel niet onder ieders bereik. Het was daarom een goede gedachte van de N. V. Hollandsch-Zwitserse Chocoladefabriek, om een aantal van bovengenoemde sagen tot gemeengoed te maken. Tot dit doel verzamelde deze firma, die ons welwillend het reproductierecht afstond van de hiernaast afgedrukte fraaie illustratie, een veertigtal legenden en sagen in een door den kunstenaar Van Bemmél prachtig geïllustreerd album. Het eigenaardige van deze verzameling is evenwel, dat men bij aankoop van het album wel de kleurige illustraties der veertig legenden in zijn bezit heeft, doch nog niet den op elke plaat corresponderenden tekst, welke namelijk verpakt wordt bij de doozen en doosjes Tjoklat-luxe-chocolade. En deze nieuwe idee lijkt ons om verschillende redenen een heel goede. Immers, wanneer men de fraai gekleurde illustraties bezit, zal men met des te meer nieuwsgierigheid uitzien naar de sagen en legenden, welke door den teekenaar zoo suggestief zijn geïllustreerd.

Wanneer men het album compleet heeft met alle teksten, is men intusschen een boek rijker, waarin het een genot zal zijn, nu en dan te bladeren, dat voor groot en klein 'n bezit zal zijn, waarvan men veel profijt en genoeg zal beleven.



DE SLIMME KNECHT SETOENTA

(Het Indische sprookje van Setoenta vindt men op nevenstaande pagina)



Ufa werkte en thans aan Tobis in Parijs verbonden is, heeft zich gespecialiseerd in het maken van criminele films en bijna altijd waren de resultaten, welke hij bereikte, meer dan bevredigend. Ook de Mister Flow, waaraan hij thans zijn krachten wijdde, is een sensatiefilm van den eersten rang. Zij heeft bovendien nog het voordeel, dat het verloop van de intrige op geen stukken na te raden is, terwijl het milieu, waarin het drama zich afspeelt, grootendeels tot de, we zouden haast zeggen „gedistingeerde onderwereld” behoort. Het zijn geen brute, stomp-zinnige kwartjes-misdadigers, die aan het werk zijn, maar listige, geslepen individuen, die hun scherp vernuft op de misdaad hebben ingesteld.

Die pientere machinaties nu zijn de kracht van deze film.

Zij is verder goed gebouwd, zit vol afwisseling, heeft acteurs, die met zorg gekozen zijn, en die zich met nog grootere zorg van hun taak

Voor de grap liet de jonge advocaat zich verleiden om met het meisje, waarop hij verliefd was, een zoogenaamde inbraak te plegen, zonder te vermoeden dat hij daardoor een medeplichtige van Mister Flow werd. Het tweetal is voorzien (Edwige Fuaillère en Fernand Grarey) van een keurige inbrekers-uitrusting.

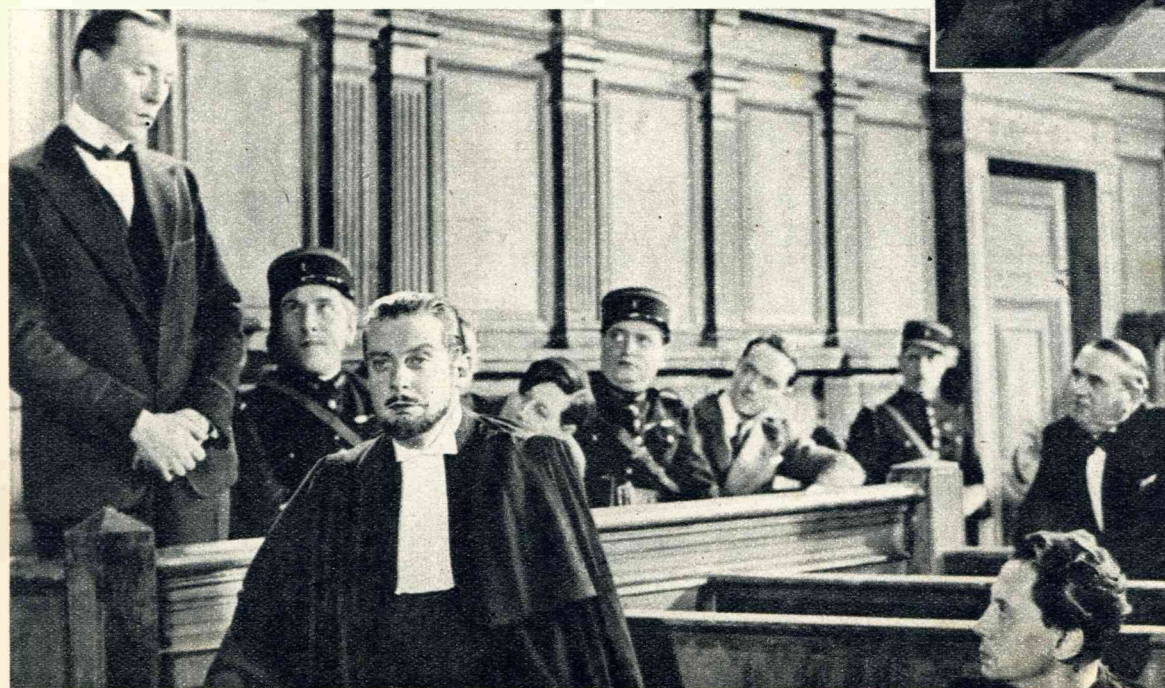
MISTER FLOW

Deze pittige, Fransche Tobis-film verdient de aandacht deels door het markante, boeiende spel der hoofdpersonen en deels door de krachtige, voorname behandeling van het ongewone gegeven. Het een met het ander maakt haar tot een der beste sensatiefilms van den laatsten tijd.

Goede sensatiefilms zijn zeldzaam. Meestal zijn ze wel aardig in elkaar gezet, maar worden ze op de keper beschouwd, dan ontbreekt er ruggegraat aan en kan men ze vaak met den besten wil ter wereld niet meer zoo geweldig indrukwekkend vinden. Robert Siodmack, die jaren geleden voor de



De huisbewaarder is bewusteloos „getikt” en den anderen dag staat er in de kranten, dat Mr. Flow wederom een ontzaglijke inbraak heeft gepleegd.



kwijten, terwijl de entourage hier en daar den geraffineerden Franschen smaak verraaft. De sterke geladenheid van de heele film doet het slot wat „zwak” schijnen. De oorzaak hiervan is echter, dat door de opeenstapeling van vondsten de toeschouwer onwillekeurig veeleischend wordt.

Wat den inhoud betreft, kunnen we alleen meedeelen, dat Mister Flow een buitengewoon geslepen misdadiger is, die zich in de gevangenis laat opsluiten om de justitie op een dwaalspoor te brengen, daar tijdens zijn gevangenschap de misdaden van „Mr. Flow” ongestoord verder gaan.

Een film, welke men zeker niet verzuimen mag te gaau zien.

De jonge advocaat heeft weer zijn baard laten staan en verdedigt zijn cliënt, den huisknecht Durin, alias Mister Flow. Deze laatste rol wordt door Louis Jouvet werkelijk meesterlijk gespeeld.



IS HET SCHEREN EEN DAGELIJSCH KWEILING?

Volkomen onnoodig! Zelfs bij de zwaarste baard, zelfs bij de gevoeligste huid (en dat gaat maar al te vaak samen) wordt scheren een genoegen indien U geregeld Palmolive Scheercreme gebruikt. De verzachtende olijfolie, in deze scheercreme verwerkt, maakt het mogelijk U zóó schoon te scheren - zonder de minste kans op naschrijven! - dat Uw gelaat er ook 's avonds glad, welverzorgd uit-ziet.



ZONDERLINGE WETTEN OP EEN NOG ZONDERLINGER EILAND



Een van de zonderlingste eilanden ter wereld is het eiland Anticosti, in de monding van den machtigen St. Laurentiusstroom. Het is misschien iets grootter dan

Porto Rico, met zijn lengte van 140 en zijn breedte van 40 mijlen en de steile pieken en klippen rijzen hier en daar op tot een hoogte van 700 voet. Het is nog niet zoo lang geleden, dat dit eiland het eigendom was van wijlen Henri Menier, den bekenden chocoladekoning, die er dertig jaar lang is gaan jagen en vissen.

Tegenwoordige eigenaresse van het eiland is de Anticosti-vereeniging, die het heele eiland heeft overgenomen zooals het was. De Amerikanen gaan er zelden of nooit heen, ofschoon dit eiland voor jagers en visschers een paradijs is en een haast onuitputtelijke bron van hout voor de papierfabricage.

De wetten en voorschriften van het eiland Anticosti zijn nog steeds dezelfde als indertijd door Menier uitgevaardigd. Iedereen, die het eiland betreedt, is genoodzaakt zich aan de voorschriften der vereeniging te onderwerpen. Alleen in geval van schipbreuk is men gerechtigd het eiland zonder voorafgaande toestemming te betreden. Evenmin is het toegelaten er te verblijven, iemand onderdak te verschaffen, iets in of uit te voeren, geweren, strikken, netten of vallen te hebben; te jagen of te vissen, een dier of vogel te vangen of hun eenig kwaad te doen, nesten uit te halen of een boot of auto in zijn bezit te hebben. Pure alcohol mag niet op het eiland aanwezig zijn, evenmin als eenige drank, die sterker alcohol-gehalte heeft dan 12%.

Wie een mijnveld ontdekt, kostbaar gesteente of een bron, een wrak of wat dan ook, dat op de kust is angespoeld, is gehouden dit onmiddellijk te melden. Niemand, die eenige schade van de zijde van een wild dier heeft ondervonden, kan eenig recht op schadevergoeding laten gelden.

De woningen, de haven en vooral de immigratie zijn onderworpen aan de strengste voorschriften der hygiëne. Elk dier, dat wordt ingevoerd, wordt eerst in quarantaine geplaatst. Glasscherven mogen nergens neergeworpen worden of blijven liggen. Een houthakker mag niet zonder vergunning zijn post verlaten, om bv. in een ander kamp te gaan werken, op straffe van ontslag en verbaning. Zonder toestemming mag buitenshuis geen vuur gestookt worden. Wordt ergens een vuur bemerkt, dan moet het onmiddellijk gedoofd worden of gesignaleerd. Wie zulks nalaat, wordt verbanen. Volwassenen en werkgevers zijn aansprakelijk in den volsten zin van het woord voor alles wat door kinderen of ondergeschikten zou kunnen worden beschadigd.

De zonderlingste wet is waarschijnlijk wel de volgende: het in bezit hebben of invoeren van een hond — het komt er niet op aan van welk ras — is formeel verboden, daar men tot de conclusie is gekomen, dat honden niet alleen schadelijk zijn voor het eiland in het algemeen en de inwonenden, maar ook voor de huisdieren. Dit zijn, beknopt samenge-



gevat, de wetten en voorschriften, die dit zonderlinge eiland regeren. Het heele jaar door worden er kruistochten gehouden door de wouden. 's Winters trekken geharde man-

nen er op uit met sneeuwschoenen en alleen gewapend met een tentuitrusting om te surveilleren, te registreren en te ontwerpen.

De eenige vrees, die men te Anticosti kent, is het vuur. Maar alle moderne bestrijdingsmiddelen zijn er dan ook bij de hand. Zelfs in de kleine haven van Menier, die door den chocoladekoning werd aangelegd en waar zijn kasteel nu nog staat, is elke schoorsteen, groot of klein, voorzien van een speciaal netwerk, dat de vonken tegenhoudt, terwijl elk dak met metaal is beschoten.

De vroegste geschiedenis van Anticosti vermeldt eenige opzienbarende schipbreuken en gevallen van ellende. Men heeft niet minder dan 150 scheepscatastrofen geboekt, terwijl het aantal niet vermelde zeker evenveel bedraagt. Vanaf December, als alle verkeer op den stroom wordt stopgezet, totdat het in de lente weer begint, onderhouden alleen de kabels en de draadloze het contact met de buitenwereld. Drie volle maanden blijft het eiland, ook wat de voedselvoorziening betreft, op eigen kracht aangewezen. In Fort Menier en tal van andere plaatsen worden echter voorraadschuren op alle gebied gevormd, die toereikend zijn voor zes maanden.

Anticosti is trouwens nog bekend om andere redenen dan zijn grillige en zonderlinge wetten; het is eens het toneel geweest van het meest opzienbarende geval van kannibalisme, dat men zich kan indenken. Op 8 Mei 1829 wierp kapitein Basile Glassou, die van de verafgelegen Magdalena-eilanden was gekomen, het anker van zijn schoener uit te Anticosti. Hij zag een boot op de kust liggen en er stonden ook twee hutten. Uit het aanwezige logboek vernam hij, dat in November 1828 het schip Granicus tijdens een vreeselijken storm op de kust was geslagen en vergaan.

Kapitein Glassou en zijn mannen vonden eerst de zijden japon van een vrouw en kleertjes van kinderen, die alle met bloed bevekt waren. Toen zij in een van de hutten binnentraden, bleven zij ontzet staan. Op den bodem van de hut lagen verschillende menschenharten en de verminkte rompen van zes lichamen hingen naast elkaar omhoog. De hoofden waren er afgehakt, evenals de armen en de beenen.

In de tweede hut ontdekten ze den moordenaar en menscheneter: een groote, hoekige gestalte met een zwaren baard; die klaarblijkelijk lag te slapen in een hangmat. Op den grond lag een groot bebloed mes en op een tafel zagen zij de resten van wat vermoedelijk zijn maaltijd was geweest. Kapitein Glassou ontdekte gauw genoeg, dat de misdadiger was overleden aan een acute indigestie, vermoedelijk veroorzaakt door het overmatig gebruik van rauw vleesch zonder meer. Het kon hoogstens twee dagen geleden zijn, dat hij zich aan de lichamen van zijn medemenschen had vergast.



Wat een teleurstelling als Uw kleding, gordijnen, meubelbekleding na eenigen tijd verkleuren en vaal worden! Waarom er niet direct bij het koopen op gelet, dat de stoffen Indanthren geverfd zijn?

Indanthren geverfde stoffen blijven prachtig van kleur, niettegenstaande veelvuldig wasschen, fellen zonneschijn, ja ondanks alle weersinvloeden!

Let op het merk
INDANTHREN!



Indanthren



LIKDOORNS

Nu in 2 dagen

Met wortel en zonder pijn verwijderd.



Als U meent, het niet meer te kunnen uithouden van de pijn, moet U eerst de pijn stoppen. Leg een Trannosan Remedy van Prof. Dr. Polland op Uw likdoorn en weg is de pijn als bij tooverslag.

Laat de Remedy er 2 dagen op zitten en de

likdoorn wordt zacht en los van de gezonde huid. U kunt hem dan na een Bruisend Trannosan Voetbad gemakkelijk er uit halen. Dan passen Uw schoenen U weer en door het Trannosan Voetbad bent U van alle euvelen bevrijd.

Koop nog heden een doosje Trannosan Remedy voor 8 toepassingen met Gratis Voetbad en Garantiebewijs: 48 c.

Bij alle Apoth. en Drogisten
Trannosan helpt snel en wel

R.301-G



IN KRUISSTEEL OF KELIMWERK

KUSSENOVERTREKJES MET FRANJES

De motieven en kleuren van deze twee prachtige kussenovertrekjes zijn zóó bijzonder goed geslaagd, dat zij niet voor een echt Perzisch kleedje behoeven onder te doen en wij twijfelen er dan ook niet aan of meerdere onzer lezeressen zullen zeker een of beide van deze mooie kleedjes willen namaken. Men kan het patroon zoowel in kruissteek als in kelimsteek naverken.

Als grondmateriaal voor de overtrekjes gebruikt men Soedangaas, waarvan 5 vierkantjes te zamen 3 cm. groot moeten zijn.

Als borduurmateriaal wordt Soedanwol genomen in verschillende kleuren rood, groen, geel en tevens in de kleuren beige, grijs, zandkleur, wit, donkerblauw en zwart. Op de beide telpatronen, die u hierbij vindt afgebeeld, zijn de juiste kleuren door verschillende teekens en cijfers nauwkeurig aangegeven.

Voor het kussenovertrekje rechts werd het geheele patroon gegeven; voor het linksche overtrekje wordt het patroon tegengesteld aan het eerste gedeelte verder afgemaakt.

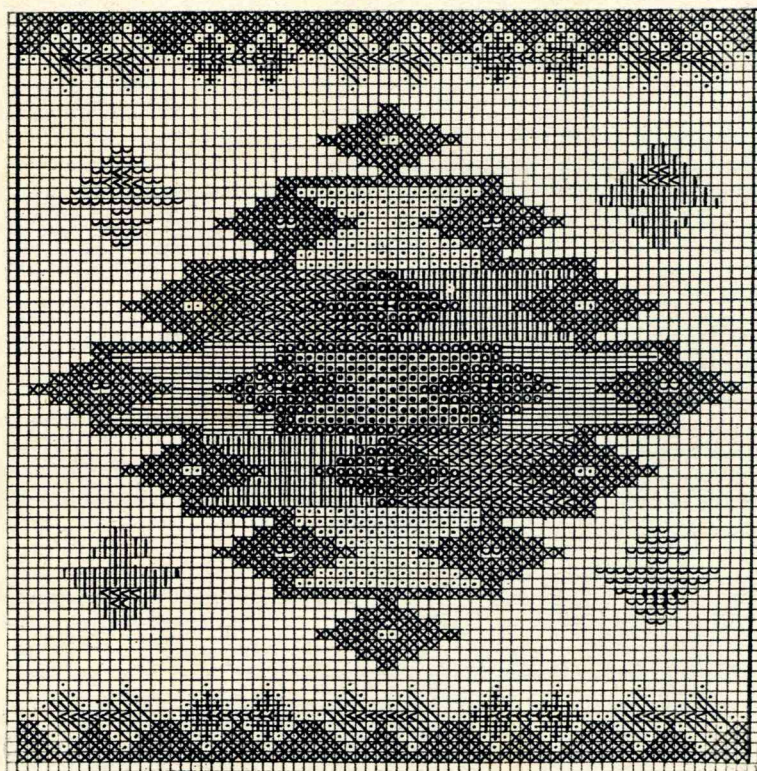
Ieder vierkantje beteekent 1 steek, hetzij deze in kruissteek of kelimwerk wordt uitgevoerd.

Langs de beide dwarsranden der overtrekjes worden franjes geknoopt ter lengte van 8 cm. Deze franjes bestaan uit zandkleurige of beige katoenen garens.

GEBREIDE TEA-COSY

Warne, diepe tinten werden gekozen voor deze gemakkelijk te breien tea-cosy, waarvoor men heel goed restjes zepirwol verwerken kan. Het model past voor een theepot met een grootsten omtrek van 51 cm.

Als materiaal heeft men noodig: 10 gram bruine, 10 gram groene, 20 gram roode, 50 gram gele, 10 gram grijze, 10 gram donkerblauwe en 5 gram lichtblauwe zepirwol. Men breit met aluminium naalden



▽ wijnrood, ✕ zwart, □ lichtgrijs, ▽ beige, ▢ lichtgroen, ▤ geelgroen, ▥ donkergroen, ▦ groengeel, ▧ oranjegeel, ▨ okergeel, ▩ donkerblauw, □ rood.

nr. 2½ en haakt het bovenste gedeelte met een haaknaald nr. 3.

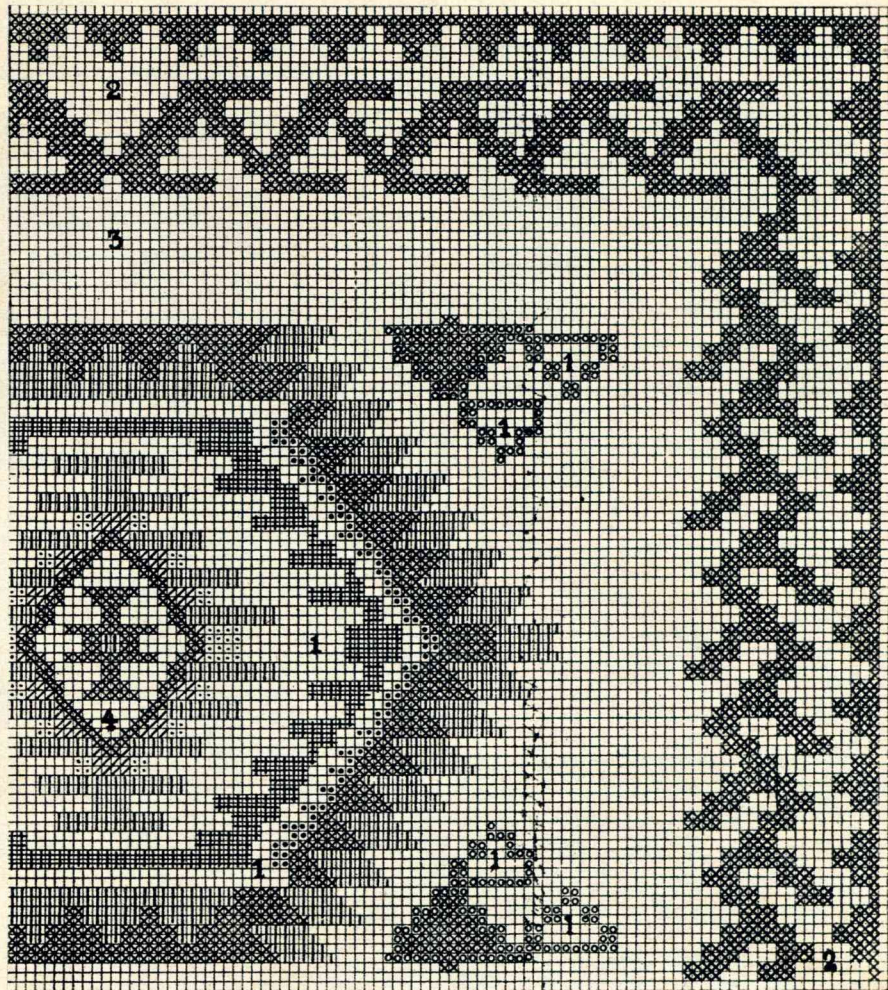
De tea-cosy wordt in heen- en teruggaande naalden geheel rechts gebreid, zoodat er ribbels gevormd worden.

De eerste steek van iedere naald wordt steeds afgehaald en dient als kanthus.

Men begint bovenaan bij den hoek van de opening waardoor het oor wordt gehaald met een opzetrand van 2 steken (bruin).

Bij iedere naald worden eerst telkens 2 steken gemeerdert door van den laatsten steek telkens 2 steken te breien (1 recht en 1 averecht).

Men breit achtereenvolgens: 10 naalden bruin, 6 naalden groen, 10 naalden rood, 6 naalden geel, 6 naalden grijs, 8 naalden donker, 4 naalden lichtblauw, 2 naalden geel, 8 naalden bruin.



1 groen, 2 en 3 steenrood, 4 wijnrood, 5 en 6 wit, 7 zwart, 8 zandkleur, 9 geelgroen, 10 beige.

Na de 3e naald van de laatste bruine streep heeft men 56 steken op de naald. Dit aantal steken houdt men op de naald, doch men breit op het einde van alle volgende teruggaande naalden telkens 2 steken te zamen en meerdert op het einde van alle volgende heengaande naalden telkens 1 steek.

Op dezelfde manier breit men na de 8 naalden bruin nog 6 naalden groen, 10 naalden rood en 6 naalden geel. Dan laat men de steken op de naald staan en breit een tweede gedeelte, waarvan de breedte gelijk is aan die van het eerste gedeelte, maar waarbij vanaf de 4e naald van de 2e bruine streep het minderen en meederen in tegengestelde richting wordt uitgevoerd.

Daarna worden de beide deelen verbonden door met de grijze wol eerst boven het eerste en dan boven het tweede gedeelte te breien waarbij men de beide eerste en de beide laatste steken van ieder gedeelte te zamen breit. Boven de beide deelen, die nu met elkaar verbonden zijn, breit men nog 5 naalden grijs, 8 naalden donkerblauw en 4 naalden lichtblauw.

Hierbij laat men de steken van ieder gedeelte op een aparte naald staan en mindert bij het begin en op het einde van iedere heengaande naald 1 steek.

Heeft men de lichtblauwe streep gebreid, dan wordt het werk voor het splitje van de tuit verdeeld. Voor de volgende 16 naalden breit men: 2 naalden geel, 8 naalden bruin en 6 naalden groen, boven ieder gedeelte afzonderlijk, waarbij men tegelijkertijd bij het begin en op het einde van iedere heengaande naald 2 steken te zamen breit.

Dan volgen weer boven beide gedeelten te zamen 10 naalden rood, 6 naalden geel en 6 naalden grijs, waarbij men weer mindert zoals boven werd beschreven. Heeft men ten slotte nog 2 steken over, dan worden deze afgekant.

Dan naait men het overtrekje met de randen van

den achterkant vanaf de 1e grijze streep tot aan den ondersten hoek bij elkaar.

Op dezelfde wijze wordt een voeringzakje van gele wol gebreid, waarna men het overtrekje en het voeringzakje langs den bovensten en ondersten rand en langs de splitjes, voor de tuit en het oor bestemd, met 1 toer vasten aan elkaar haakt. Daarna haakt men boven dezen toer nog 1 vastentoer.

Beide vastentoeeren worden van gele wol gehaakt. Aan den onderkant wordt een „bodempje” met een middellijn van 12 cm. vastgenaaid. Dit rondje wordt met een dubbelen rooden draad wol gehaakt. Men begint met een ring van 4 lossen en haakt hierin 8 vasten voor den 1en toer. Dan in de rondte doorgaan met vastentoeeren haken, waarbij men beide lussen van de vasten van den vorigen toer opneemt. Bij den 2en toer haakt men in iederen steek 2 vasten — bij den 4en toer in iederen 2en steek 2 vasten — bij den 6en toer haakt men in iederen 3en steek 2 vasten. Op deze wijze ontstaan er 8 puntjes, die regelmatig bij iederen 2en volgenden toer telkens 1 steek breder gemaakt moeten worden, totdat ieder puntje 6 steken breed is.

Dan is het bodempje af en wordt langs de onderste randen vastgenaaid aan het overtrekje.

Langs den bovensten rand wordt met de gele wol een toer dubbele stokjes gehaakt, waarbij men telkens in iedere 2e vaste insteekt. Tusschen de dubbele st. wordt telkens 1 losse gehaakt. Ten slotte volgt boven dezen toer dubbele st. nog 1 toer stokjes, waartusschen telkens 1 picot gehaakt wordt.

Men steekt de st. in in de beide lussen van den vorigen dubbele-stokjestoer.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag :	Gevulde tomaten. Kalfslapjes. Gestoofde asperges. Aardappelen. Karnemelkpudding.
Maandag :	Aspergesoep. Varkenscarbonade. Gestoofde sla. Aardappelen.
Dinsdag :	Runderrollade. Worteltjes. Aardappelen. Sagoschoteltje.
Woensdag :	Koude rollade. Postelein. Aardappelen. Deensche rijst.
Donderdag :	Saucijsjes. Bloemkool. Aardappelen. Turfjes met bessensap.
Vrijdag :	Bloemkoolsoep. Gebakken bot. Sla. Aardappelen.
Zaterdag :	Gestoofde varkenslapjes. Witte boonen. Aardappelen. Zure saus. Beschuïtpap.

MEER VRUCHTEN BIJ ONZE MAALTIJDEN

Met de zon en zomerwarmte zijn ook weer de heerlijke verse vruchten gekomen en hoe jammer, dat vele menschen nog zoo weinig van deze kostelijke weldaad weten te profiteren!

Aardbeien, bessen, kersen, frambozen en binnenkort ook appels, peren en

druiven, het zijn alle genotmiddelen, die wij niet genoeg kunnen waardeeren.

Weet u niet, dat u door het gebruik van fruit de vitaminen a.h.w. „indrikt” en daardoor den zoo noodigen voorraad voor den tijd, dat we de zon en daardoor ook het verse fruit moeten missen, vergaart?

Fruit is duur, zegt u?

Dit is zoo betrekkelijk: fruit kan alleen dan duur genoemd worden, wanneer het uitsluitend als iets overbodigs wordt gegeten, doch niet, wanneer het andere soorten voedsel vervangt.

Geeft uw kinderen bij hun ontbijt maar gerust eens een geschaafden appel op hun boterham, het is zeker, dat ze dezen graag zullen eten en het is uitermate gezond.

Ook voor de lunch kan men naast een of ander warm hapje uitstekend allerlei vruchten opdienen, terwijl het dessert van ons dagelijksch middagmaal ook alweer bij voorkeur uit fruit zal bestaan, dat dan met eenig ander toetje, b.v. een smakelijke vla of custard, kan worden gecombineerd.

Zeer eenvoudig van bereiding, maar daarom niet minder heerlijk, is een vruchtentoetje, waarbij de licht verteerbare graanvlokken of Corn Flakes worden verwerkt.

U hebt de vlokken maar uit het pak in een glazen schotel te schudden, met wat room of melk en een weinig suiker te vermengen en daarna met wat verse vruchten als aardbeien, bessen, frambozen, schijfjes banaan of iets dergelijks te completeren en een verrukkelijk dessert is gereed!

CORRESPONDENTIE

Mej. M. K., te Schoonhoven. Hier volgen eenige inlichtingen betreffende het patroon van het kleeid in kunstbreiwerk: Op het telpatroon staan bij den 5en toer 2 rechte steken aangegeven; de omslagen tellen niet als steken mee.

Daar er in de beschrijving staat, dat het patroon in het geheel 8 keer herhaald wordt, moeten er dus in het geheel 8×2 of 16 steken worden opgezet. De eerste 4 naalden worden recht gebreid, dan begint u met het telpatroon, zooals dit in ons blad staat afgedrukt.

Voor de toeren 149 tot en met 194 kunt u gewoon het patroon volgen, maar brei het gedeelte, dat voor de trapjeslijn staat, bij iederen toer $3 \times$ naast elkaar.

Zoo bijv. bij toer 149 staat voor de trapjeslijn: 1 recht, omslaan, 1 recht. Dit gedeelte wordt $3 \times$ naast elkaar gebreid, dus u krijgt: 1 recht, omslaan, 1 recht ($1 \times$) dan weer: 1 recht, omslaan, 1 recht ($2 \times$) dan nog eens: 1 recht, omslaan, 1 recht ($3 \times$) en nu wordt gebreid wat achter de trapjeslijn staat: overhalen, 2 recht te zamen breien, $2 \times$ omslaan, overhalen, 2 recht te zamen breien, enz.

Zoo doet u ook met alle volgende toeren.

Voor de toeren 195—199 doet u precies hetzelfde, maar wanneer u voor den 3den keer breit, dan worden de laatste steken, die achter het stippellijntje staan, weggelaten.

Zoo breit u bv. voor de 195e naald: 47 recht, 1 omslaan ($1 \times$) 47 recht, 1 omslaan ($2 \times$) en dan nog 47 recht, maar niet meer omslaan, want deze onslag staat achter het stippellijntje.

EEN NUTTIGE WENK

Zijden jurken vertoonen nogal eens neiging, van de klee hangertjes te glijden. We kunnen dit voorkomen, door de klee hangertjes met fluweel te bekleden

**Geen witter wit
dan Persil-wit**



Persil blijft Persil



WAAROM
zoudt U verdrietig en verveeld thuis zitten, terwijl anderen zich amuseeren bij sport en spel? Nefa brengt ook voor U uitkomst, want Nefa - het ideale damesverband - geeft U volkomen bewegingsvrijheid. Het is onzichtbaar bij elke kleding, wonderzacht en sterk absorbeërend.

25 ct.
35 ct.
50 ct.



100 % Nederlandsch fabrikaat. Nadat de Rijksnijverheidsdienst zich in onze fabrieken heeft overtuigd, dat Nefa werkelijk 100 % Nederlandsch fabrikaat is, werden wij gerechtigd tot het voeren van nevenstaand controlemerk.



BONTBEDRUKTE JASJES



Perzische motieven in mooie, quasi verschromten kleuren zijn dit jaar sterk favoriet. 'n Manteltje, dat gegarneerd is met zwarte ciré-zijde. Het geheel zal waarschijnlijk winnen, als het jurkje van effen zwart genomen wordt of van een andere tint, die in het Perzische patroon overheerscht. In het laatste geval spreekt het vanzelf, dat de revers bij de japon moeten passen.



Jasje van vroolijk gebloemde matzijde op een witte jurk, die knopen en ceintuur heeft van hetzelfde materiaal als het manteltje.

Katoenen piqué is niet alleen de groote mode doch ook 'n aangename zomerdracht. Dergelijke jaszjes kunnen op verschillende jurken gedragen worden, mits de kleur voorkomt in het motief van 't manteltje.



Ook op rokken van wol worden manteltjes van licht piqué gedragen, een combinatie, waaraan we nog moeten rennen. Modern is de wijze, waarop de taille gemarkeerd is.

Manteltje van witte zijden crêpe, bedrukt met motieven in marineblauw. Wordt dit jasje hier op een donkerblauwe jurk gedragen, voor den hoogzomer kan men wat afwisseling brengen door er een witte japon onder te nemen. 'n Jurk, die men dan op een of andere wijze met marine garneert, zoodat het één geheel vormt.



FRISCH EN FLEURIG

619a. Jurkje van shantung, gegarneerd met galon in verschillende tinten, korte wijde mouw. Verkrijgbaar in bovenw. 68 en 72 cm. Ben. stof: 2 x de lengte der jurk en 1 x de lengte der mouw à 80 cm. breed.

620a. Manteltje van wit linnen, gegarneerde schouderkleppen, twee rijen knopen. Verkrijgbaar in bovenw. 60 en 64 cm. Ben. stof: ruim 3 x de lengte van den mantel à 80 cm. breed.

621a. Jurkje van wit linnen, schouder- en rugstuk versierd met borduursel, klokrokje. Verkrijgbaar in bovenw. 60 en 64 cm. Ben. stof: 2 x de lengte à 80 cm. breed.



Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modaalbum „Zomerpracht“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassies en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 295634; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ — NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

J. T., te Amsterdam. Er zijn verschillende oorzaken op te noemen, waardoor uw Clivia's gele punten aan de bladeren kunnen krijgen.

Allereerst de volle zon, die de Clivia niet wil hebben. U schrijft, dat ze aan den zonkant staan, maar dat u bij felle zon de gordijnen dicht doet. Het kan echter, dat ze nog te veel zon hebben. Het kan ook komen door het verpotten. Wanneer deed u dat? Het mag nooit in den winter, maar pas in het voorjaar na den bloei geschieden. Des winters groeit de plant niet en dan verpotten werkt slecht. Dan kan het komen van zieke wortels. Hebt u niet verpotten nagezien of er rotte of bruine wortels bij waren? Die steeds zorgvuldig uitsnijden. Tenslotte kan het komen van een muffe, vochtige omgeving. Méér luchten en minder water geven. Vooral geen kond water. In ieder geval hapert er iets aan den groei. U kunt nu zelf nagaan, wat de oorzaak bij uw planten kan zijn.

Mevr. M. K., te Eindhoven. Advocaat wordt als volgt gemaakt:

Reken voor 1 l. brandewijn: 12 groote eieren, 400 gram suiker, 1 dl. persico (kan ook weggelaten worden), 1 stokje vanille.

Splijt het stokje vanille en voeg dit bij de eieren, die men in een goed gemailleerde pan heeft gedaan. Voeg er tevens de suiker bij en klop de eieren zolang tot de suiker is opgelost.

Giet er nu langzaam, steeds kloppende

den brandewijn en daarna de persico bij en zet de pan in een andere, grootere pan met kokend water.

Roer nu steeds met een garde in de massa, totdat deze gebonden is, maar laat ze niet te lang in het water staan, daar ze dan gaat schiften. Giet den advocaat in een daartoe bestemde kan of in goed schoongemaakte flesschen, die met uitgekookte kurken worden afgesloten.

NUTTIGE WENKEN

Lancastergordijnen kunnen prachtig worden opgeknapt door ze flink af te wrijven met zemelen (eventueel verwarmd) ofwel met meel.

Is een zomerjurk bij het wassen gekrompen, dan kunnen we dit euvel in bepaalde gevallen nog herstellen. door het kleedingstuk opnieuw door het water te halen en het dan in vochtigen toestand zorgvuldig bij te rekken en op de juiste maten (die natuurlijk van te voren moeten zijn vastgesteld) te strijken.

Hebben we een gekleurde suède ceintuur op een licht zomerjaponnetje gekocht, dan doen we verstandig, deze aan den binnenkant eerst even met een wollen lapje flink af te wrijven. We voorkomen dan, dat de nieuwe ceintuur afgeeft en het japonnetje bederft.

Ivoor kunnen we schoonmaken met behulp van afgeroomde melk. Een penseltje bewijst hierbij nuttige diensten.



NIET

„Ze wil niet eten“

MAAR

„Ze kan niet eten“

Er is iets, dat aan haar voeding mankeert, dat is de versterkende Vitamine B.

Geef haar die door een bord H-O Havermout

Herhaaldelijk hebben dokters geconstateerd, dat slechte eetlust, zenuwachtigheid en verstopping bij kinderen in de groeiperiode — en bij volwassenen eveneens — veroorzaakt werden door een tekort aan de versterkende Vitamine B in het dagelijksch voedsel.

Het heele gezin heeft deze Vitamine nodig, elken dag, het heele jaar door. Daar het lichaam echter geen voorraad kan maken van deze onmisbare Vitamine is een dagelijksche toevoer noodzakelijk en er is geen prettiger manier om U die Vitamine B te verschaffen dan door te ontbijten met een bord heerlijk roomig H-O Havermout, dat er een zoo groote hoeveelheid van bevat.



Nu slechts

25 ct.

per pondspak

1 1/2 ct.

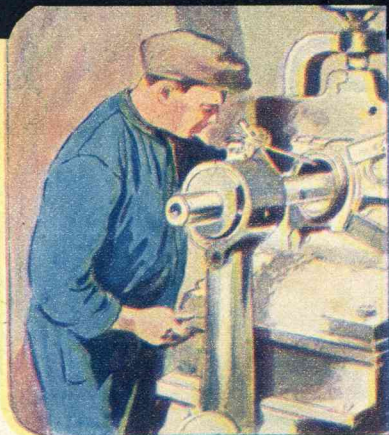
per portie



Vlugkokend H-O en Quaker Havermout besparen U tijd, want zij zijn in in een paar minuten klaar. Geen ander ontbijt kan er bij halen.

QUAKER EN H-O
(GED.MERK) **HAVERMOUT** (GED.MERK)

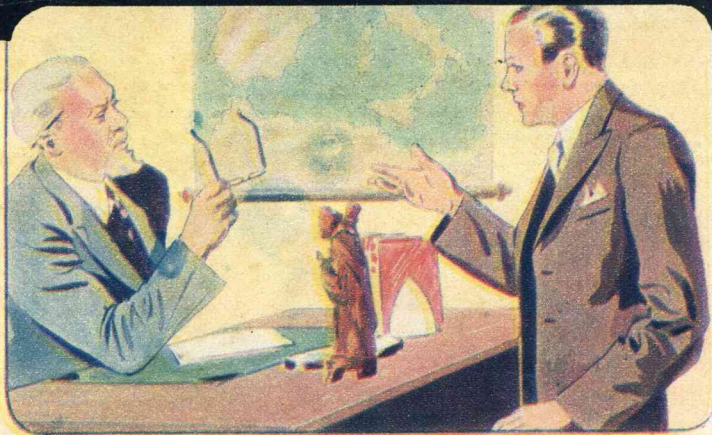
ASSO-DIPLOMA BEZORGT POSITIE-VERBETERING!



Wel werk, maar geen toekomst!



Vraagt raad aan zijn vroegeren hoofdonderwijzer!



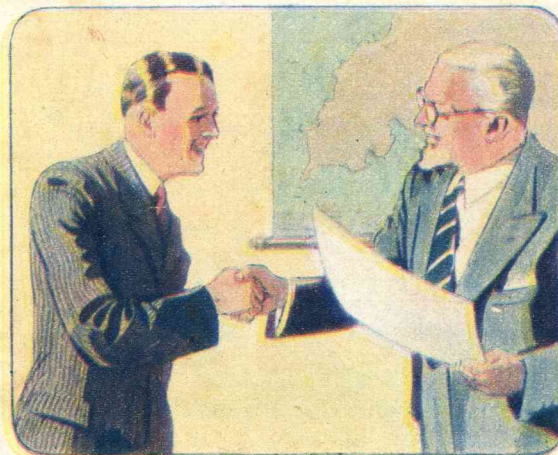
De raad luidt: „VOLG EEN ASSO-CURSUS!”



De bon gepost!



Een prettige tijd van interessante studie!



Het doel bereikt! „Dit ASSO-diploma is je waarborg voor een goede toekomst!”

Twijfelt gij ook aan Uw toekomst? Lees dan eens aandachtig nevenstaande cursusopgave. Kies er een uit, waarvoor U belangstelling hebt. Zend de bon in gesloten enveloppe, gefrankeerd m. postzegel van 6 cts. of schrijf ons een brief. Wij sturen U inlichtingen en een prospectus met vele dankbetuigingen van geslaagden en aangestelden. In het prospectus vindt U ook de andere cursussen van dezelfde letter. U kunt dan alles eens overlezen. Het verplicht U tot niets!

BELANGRIJK: Iedere dame of heer, die de lagere school heeft bezocht, kan onze duidelijke, schriftelijke lessen gemakkelijk volgen.

Laag maandelijks lesgeld. Boeken, atlasen, tekenbenodigdheden, enz., gratis in eigendom. Elke week een leszending. Correctie van gemaakt werk. Na goede afloop fraai diploma. Daarna helpen wij U bij de sollicitatie.

A-CURSUSSEN: Voor heren:

kommies, politie-diploma, marechaussee, militaire politie, verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, warenkennis, verkoper en winkelbediende, chef-verkoper, filiaalhouder, etaleur, modern reclameschrift, reiziger, administrateur, journalist, notarisklerk, makelaar-taxateur, verzekerings-inspecteur, directeur van een woning- en assurantiebureau, havenmeester, brugwachter, sluiswachter, gemeentebode, concierge, veeverloskundige.

Voor dames:

verpleegster, verkoopster, chef-verkoopster, filiaalhoudster, etaleuse, modern reclameschrift, reizigster, privé-secretaresse, journaliste, kinderverzorgster, kinderjuffrouw.

B-CURSUSSEN: Voor dames

en heren: praktijk diploma boekhouden (dubbelboekhouden), stenografie (systeem „Groote”), algemene ontwikkeling, Nederlandse taal, Frans, Duits, Engels, rekenen, meetkunde, aardrijkskunde, handschriftverbetering, handelskennis, handelsrecht, statistiek, handels-

rekenen, boekhouddiploma's Mercurius en Vereniging van Leraren, Nederlandse-, Franse-, Duitse- en Engelse handelscorrespondentie, spreken in het openbaar, belastingrecht, belastingconsulent, beschavingsleer (goede omgangsvormen), eerste hulp bij ongelukken.

C-CURSUSSEN:

chauffeur-monteur, auto-techniek, auto-Diesel-monteur, autoverkoper, -expert, electriciën, electro-techniek, sterkstroommonteur en zwakstroommonteur (diploma V. E. V.), lijnwerker-telegrafist, erkend installateur (diploma V. E. H. I.), radiomonteur, radio-techniek, lasser, lastechniek, machinist, stoomwerktuigkunde, motormachinist, motortechniek, machinist electrisch bedrijf, koeltechniek, vliegtuigmecaniciën, vliegtuigtechniek, zweefvliegtuigbouw, verwarmingsmonteur, installateur van centrale verwarmingen, smid-bankwerker, constructie-bankwerker, gasfitter (diploma Vereniging van Gasfabrikanten), waterfitter, loodgieter, aspirant bouwkundig opzichter, bouwkundig opzichter, reclame-tekenaar, bouwkundig-tekenaar, machine-tekenaar, electrotechnisch-tekenaar, meubel-tekenaar, scheepsbouwkundig - tekenaar, betonbouw, wegenbouw, filmopereur.

Aan het A.S.S.O.-Instituut,
Nieuwe Plein 31, bij het Station - Arnhem
Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor:

Naam:

Straat en nummer:

Woonplaats:

Leeftijd:

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Directeur: J. van der Bij, Hoofdonderwijzer

NIEUWE PLEIN 31, BIJ HET STATION - ARNHEM